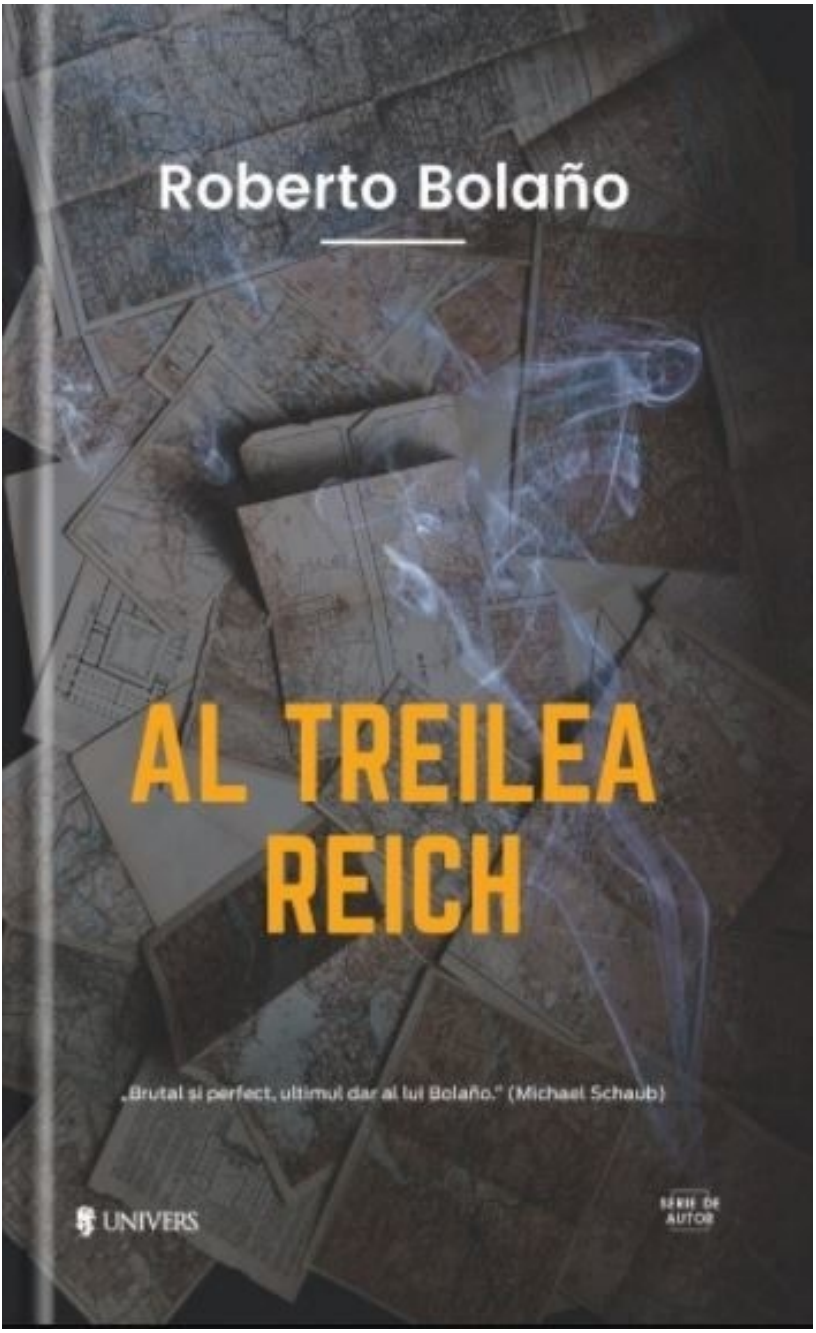
Roberto Bolaño
AL TREILEA REICH
„Brutal și perfect, ultimul dar al lui Bolaño." (Michael Schaub)
UNIVERS
SERIE DE AUTOR

Această operă a fost publicată cu o subvenţie a
Ministerului Educaţiei, Culturii şi Sportului din Spania

Roberto Bolaño

AL TREILEA REICH

Traducere din limba spaniolă
de
LAVINIA SIMILARU

UNIVERS

ROBERTO BOLAÑO *EL TERCER REICH*
© Herederos de Roberto Bolaño, 2010
© Editura UNIVERS, 2017, pentru prezenta traducere

Pentru
Carolina López

„Uneori sunt voiajori comerciali în trecere,
alteori turişti. Acum două luni am avut prilejul
deosebit de a condamna un general neamţ
la douăzeci de ani închisoare corecţionară.
Venise pe-aici cu soţia, într-o excursie. Numai
priceperea mea l-a salvat de spânzurătoare.”

FRIEDRICH DÜRRENMATT,
Pana de automobil[1]

[1] Traducere de Radu Lupan, Humanitas, Bucureşti, 2003, p. 48 (n. tr.).

20 AUGUST

Prin fereastră intră freamătul mării amestecat cu râsetele ultimilor noctambuli, un zgomot care e produs poate de chelneri, când strâng mesele de pe terasă, din când în când de câte o maşină care circulă cu viteză mică pe Paseo Marítimo, sau de zvonuri stinse şi nedesluşite, provenind din celelalte camere ale hotelului. Ingeborg doarme; chipul îi pare al unui înger căruia nimic nu-i tulbură somnul. Pe noptieră e un pahar cu lapte pe care nu l-a gustat şi care acum trebuie să fie cald, iar lângă perna ei, pe jumătate acoperită cu cearşaful, o carte despre detectivul Florian Linden, din care abia a citit vreo două pagini înainte de a adormi. Mie mi se întâmplă invers: căldura şi oboseala nu mă lasă să dorm. În general dorm bine, între şapte şi opt ore zilnic, deşi rareori mă culc obosit. Dimineaţa mă trezesc proaspăt ca o lăptucă şi cu o energie ce nu se lasă biruită după opt sau zece ore de activitate. După câte îmi aduc aminte, aşa a fost mereu: face parte din natura mea. Nimeni nu mi-a insuflat-o, pur şi simplu sunt aşa şi cu asta nu vreau să sugerez că sunt mai bun sau mai rău ca alţii; însăşi Ingeborg, de exemplu, care sâmbăta şi duminica nu se scoală decât după ce trece amiaza, iar în timpul săptămânii doar a doua ceaşcă de cafea – cu o ţigară – izbuteşte s-o trezească de-a binelea şi s-o împingă la lucru. Totuşi, în seara asta oboseala şi căldura îmi alungă somnul. În aceeaşi măsură, dorinţa de a scrie, de a consemna evenimentele zilei nu mă lasă să mă vâr în pat şi să sting lumina.

Călătoria s-a desfăşurat fără niciun incident demn de a fi menţionat. Ne-am oprit la Strasbourg, un oraş frumos, deşi eu îl cunoşteam. Am mâncat într-un fel de supermarket de pe marginea autostrăzii. La graniţă, în ciuda avertizărilor primite, n-a trebuit să stăm la coadă, nici să aşteptăm mai mult de zece minute ca să trecem dincolo. Totul a fost

rapid şi eficient. De atunci am condus eu, fiindcă Ingeborg nu are încredere în automobiliştii din partea locului, cred că din pricina unei experienţe neplăcute pe o şosea spaniolă, cu ani în urmă, când era o copilă şi venea în vacanţă cu părinţii ei. Pe de altă parte, cum era normal, se simţea istovită.

La recepţia hotelului ne-a întâmpinat o fată foarte tânără, care se descurcă destul de bine în germană şi n-a fost nicio problemă să ne găsească rezervările. Totul era în ordine şi în vreme ce urcam am observat-o în sala de mese pe Frau Else, am recunoscut-o numaidecât. Aranja o masă, arătându-i în acelaşi timp ceva unui chelner de lângă ea, care ţinea o tavă plină cu solniţe. Era îmbrăcată într-un costum verde şi avea prinsă pe piept insigna de metal cu emblema hotelului.

Anii abia o atinseseră.

Imaginea lui Frau Else mi-a evocat zilele adolescenţei, cu orele sumbre şi cu orele luminoase; părinţii mei şi frate-meu luând micul dejun pe terasa hotelului, muzica pe care la şapte seara începeau s-o reverse la parter difuzoarele restaurantului, râsetele fără noimă ale chelnerilor şi găştile care se organizau printre tinerii de vârsta mea ca să mergem să înotăm seara sau să ne ducem la vreo discotecă din sat. Care era melodia mea preferată pe vremea aceea? În fiecare vară era una nouă, oarecum asemănătoare cu cea din anul anterior, fredonată şi fluierată până la refuz şi cu care obişnuiau să-şi încheie ziua toate discotecile din sat. Frate-meu, care a fost întotdeauna exigent în ceea ce priveşte muzica, alegea cu grijă, înainte să înceapă vacanţa, casetele ce aveau să-l însoţească; eu, dimpotrivă, preferam ca hazardul să-mi aducă în urechi o melodie nouă, inevitabil melodia verii. Îmi era de ajuns să o ascult de două sau de trei ori, din pură întâmplare, pentru ca notele ei să mă urmărească de-a lungul zilelor însorite şi noilor prietenii pe care ni le

însăilau vacanţele. Prietenii efemere, privite din punctul meu de vedere actual, concepute ca să alunge cea mai mică insinuare a plictiselii. Din toate chipurile acelea, abia mi-au mai rămas câteva în memorie. În primul rând Frau Else, al cărei farmec m-a cucerit din prima clipă, ceea ce m-a transformat în ţinta glumelor şi ironiilor părinţilor mei, care au ajuns chiar să râdă de mine în prezenţa lui Frau Else şi a soţului ei, un spaniol al cărui nume nu mi-l amintesc, făcând aluzii la o pretinsă gelozie şi la precocitatea tinerilor, reuşind să mă facă să mă înroşesc până la urechi, şi care i-au inspirat lui Frau Else un tandru sentiment de camaraderie. Începând de atunci am crezut că văd în purtarea ei faţă de mine o căldură mai mare decât cea pe care le-o arăta celorlalţi membri ai familiei mele. De asemenea, dar la alt nivel, José (oare aşa îl chema?), un băiat de vârsta mea care lucra la hotel şi care ne-a dus, pe mine şi pe frate-meu, în locuri prin care fără el n-am fi călcat niciodată. Când ne-am luat rămas-bun, poate ghicind că vara următoare n-aveam s-o mai petrecem la Del Mar, frate-meu i-a dăruit două casete de muzică rock, iar eu blugii mei vechi. Zece ani au trecut şi îmi aduc încă aminte lacrimile care l-au podidit deodată pe José, cu pantalonii împăturiţi într-o mână şi cu casetele în cealaltă, fără să ştie ce să facă sau ce să spună, murmurând într-o engleză de care frate-meu râdea necontenit: la revedere, prieteni dragi, la revedere, prieteni dragi etcetera, în vreme ce noi îi spuneam în spaniolă – limbă pe care o vorbeam destul de fluent, nu degeaba îşi petreceau părinţii noştri de ani de zile concediile în Spania – să nu-şi facă griji, că în vara următoare aveam să fim din nou împreună precum Cei Trei Muşchetari, să nu mai plângă. Am primit două cărţi poştale de la José. Eu am răspuns, în numele meu şi al fratelui meu, la prima. Apoi l-am uitat şi despre el nu s-a mai aflat niciodată nimic. Au mai fost un băiat din

Heilbronn pe nume Erich, cel mai bun înotător al sezonului, şi o oarecare Charlotte care prefera să facă plajă cu mine, deşi frate-meu era nebun după ea. Un caz aparte este al bietei mele mătuşi Giselle, sora mai mică a mamei, care ne-a însoţit în penultima vară petrecută la Del Mar. Mătuşa Giselle iubea mai presus de orice luptele cu tauri şi apetenţa ei pentru felul acesta de spectacole nu avea limite. O amintire de neşters: frate-meu conducând maşina tatei în deplină libertate, eu, lângă el, fumând fără să-mi zică nimeni nimic şi mătuşa Giselle pe scaunul din spate contemplând fascinată falezele acoperite de spumă sub şosea şi culoarea verde închis a mării, cu un zâmbet de satisfacţie pe buzele atât de palide şi trei postere, trei comori, în poala ei, care adevereau că ea, frate-meu şi cu mine ne-am aflat alături de mari figuri ale tauromahiei în Plaza de Toros din Barcelona. Părinţii mei dezaprobau fără îndoială unele dintre preocupările de care mătuşa Giselle se lăsa acaparată cu atâta fervoare, aşa cum nu le plăcea nici libertatea pe care ea ne-o acorda, excesivă pentru nişte copii, după cum vedeau ei lucrurile, cu toate că eu pe vremea aceea mergeam pe paisprezece ani. Pe de altă parte, mereu am bănuit că în realitate noi aveam grijă de mătuşa Giselle, sarcină pe care mama ne-o impunea fără ca nimeni să-şi dea seama, într-un mod subtil şi foarte stânjenită. Oricum, mătuşa Giselle a fost cu noi doar o vară, vara anterioară ultimei pe care am petrecut-o la Del Mar.

Nu-mi amintesc cu mult mai mult. N-am uitat râsetele de la mesele de pe terasă, dozatoarele imense de bere golindu-se în faţa ochilor mei uimiţi, chelnerii asudaţi şi pitiţi într-un colţ al tejghelei, discutând încet. Imagini independente. Zâmbetul fericit şi repetatele gesturi de încuviinţare ale tatălui meu, un atelier unde se închiriau biciclete, plaja la nouă şi jumătate seara, învăluită încă într-o slabă lumină solară. Camera pe care o ocupam

atunci era diferită de cea pe care o ocupăm acum; nu ştiu dacă mai bună sau mai rea, dar diferită, la un etaj inferior, şi mai mare, suficient de mare ca să încapă patru paturi, şi cu un balcon larg, dând spre mare, unde părinţii mei obişnuiau să se instaleze după-amiaza, după ce mâncam, să joace nesfârşite partide de cărţi. Nu sunt sigur că aveam baie separată. Probabil că în unele veri da şi în altele nu. Camera noastră actuală are baie proprie, iar pe deasupra un dulap frumos şi spaţios, un enorm pat matrimonial, covoare, o masă de fier şi marmură pe balcon şi un dublu set de perdele, unele interioare de stofă verde foarte fină la pipăit şi altele exterioare, de lemn vopsit în alb, foarte moderne, lumini directe şi indirecte şi nişte difuzoare desăvârşit disimulate, cărora e de ajuns să le apeşi un buton ca să transmită muzică în frecvenţă modulată… Del Mar a progresat fără putinţă de tăgadă. Concurenţa, judecând după privirea rapidă pe care am putut s-o arunc din maşină în vreme ce o luam pe Paseo Marítimo, n-a rămas nici ea în urmă. Sunt hoteluri de care nu-mi aduceam aminte, iar blocurile cu apartamente au răsărit pe vechile maidane. Dar toate acestea sunt speculaţii. Mâine am să încerc să vorbesc cu Frau Else şi am să ies să dau o raită prin sat.

Am progresat oare şi eu? Fireşte: înainte n-o cunoşteam pe Ingeborg, iar acum sunt cu ea; prieteniile îmi sunt mai interesante şi mai profunde, de exemplu Conrad, care îmi e ca alt frate şi care are să citească aceste pagini; ştiu ce vreau şi am o perspectivă mai vastă; sunt independent din punct de vedere economic; spre deosebire de anii de adolescenţă, astăzi nu mă plictisesc niciodată. Despre lipsa plictiselii Conrad spune că este dovada de aur a sănătăţii. Sănătatea mea, dacă ţinem cont de asta, pesemne că e excelentă. Fără a cădea în păcatul exagerării, cred că sunt în cel mai bun moment al vieţii mele.

Răspunzătoare de situaţia aceasta este în mare măsură

Ingeborg. Să o întâlnesc este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat. Blândeţea ei, farmecul, tandreţea cu care mă priveşte fac ca restul, eforturile mele cotidiene şi piedicile pe care mi le pun invidioşii, să dobândească altă dimensiune, dimensiunea exactă care-mi permite să înfrunt faptele şi să le înving. Cum se va încheia relaţia noastră? O spun pentru că relaţiile cuplurilor tinere sunt astăzi atât de fragile. Nu vreau să mă gândesc mult la asta. Prefer amabilitatea; s-o iubesc şi să am grijă de ea. Apropo, dacă sfârşim prin a ne căsători, cu atât mai bine. O viaţă întreagă alături de Ingeborg, aş putea oare să cer mai mult în plan sentimental?

Timpul are s-o spună. Deocamdată dragostea ei e... Dar să lăsăm poezia. Zilele acestea de vacanţă vor fi şi zile de lucru. Trebuie să-i cer lui Frau Else o masă mai mare, sau două mese mici, ca să desfăşor tabla. E de ajuns să mă gândesc la posibilităţile pe care mi le oferă noua deschidere şi la diferitele dezvoltări alternative ce pot urma, ca să-mi vină chef să desfăşor jocul chiar acum şi să încep să-l verific. Dar n-am s-o fac. Nu mă mai ţine prea mult cureaua să scriu; călătoria a fost lungă şi ieri abia am dormit, în parte pentru că era prima oară când eu şi Ingeborg plecam împreună în vacanţă şi în parte pentru că aveam să calc din nou în Del Mar, după zece ani de absenţă.

Mâine vom lua micul dejun pe terasă. La ce oră? Presupun că Ingeborg are să se scoale târziu. Exista cumva orar fix pentru micul dejun? Nu-mi amintesc; cred că nu; în orice caz, putem să luăm micul dejun într-o cafenea din sat, într-un vechi local, mereu plin de pescari şi de turişti. Când eram cu părinţii mei mâncam întotdeauna la Del Mar şi în cafeneaua aceea. Or fi închis-o? În zece ani se întâmplă multe. Sper că încă există.

21 AUGUST

De două ori am vorbit cu Frau Else. Întâlnirile cu ea n-au fost atât de mulţumitoare pe cât aş fi dorit. Prima a avut loc pe la unsprezece dimineaţa; puţin înainte o lăsasem pe Ingeborg pe plajă şi mă întorsesem la hotel ca să rezolv nişte lucruri. Am găsit-o pe Frau Else la recepţie, ocupându-se de nişte danezi care plecau, după cum se putea deduce după valize şi după bronzarea desăvârşită, etalată cu mândrie. Copiii lor târau pe coridorul de la recepţie nişte enorme pălării mexicane de pai. Odată încheiate frazele de rămas-bun, cu promisiunea unei revederi neîndoielnice în anul următor, m-am prezentat. Sunt Udo Berger, am spus întinzând mâna şi zâmbind cu admiraţie; aveam şi de ce, în clipa aceea, văzută de aproape, Frau Else mi se înfăţişa mult mai frumoasă şi cel puţin la fel de misterioasă ca în amintirile mele de adolescent. Totuşi, ea nu m-a recunoscut. Vreme de cinci minute a trebuit să-i explic cine sunt, cine îmi sunt părinţii, câte veri petrecuserăm în hotelul ei, ba chiar să evoc anecdote uitate şi destul de descriptive, pe care aş fi preferat să le trec sub tăcere. Toate astea în picioare la recepţie, în timp ce plecau şi veneau clienţi în costum de baie (eu însumi purtam doar un şort şi nişte sandale), care întrerupeau mereu eforturile făcute de mine pentru ca ea să mă recunoască. În cele din urmă a zis că da: familia Berger, din München? Nu, din Reutlingen, am corectat-o, deşi acum eu locuiam în Stuttgart. Fireşte, a adăugat, mama mea era o persoană încântătoare. Îşi amintea de tata şi de mătuşa Giselle. Dumneavoastră aţi crescut mult, acum sunteţi bărbat în toată firea, a spus pe un ton în care am crezut că observ o oarecare timiditate şi care, fără a putea să-mi explic în mod raţional de ce, a izbutit să mă tulbure. M-a întrebat cât am de gând să stau în sat şi dacă mi se părea foarte schimbat. Am răspuns că nu avusesem

încă timp să ies la plimbare, i-am spus că sosisem în noaptea trecută, destul de târziu, şi că intenţionam să rămân cincisprezece zile, aici, la Del Mar, bineînţeles. Ea a zâmbit şi cu asta am considerat discuţia terminată. Imediat după aceea am urcat în cameră, puţin descumpănit, fără a şti prea bine de ce; de acolo am dat telefon şi am cerut să mi se aducă o masă; am precizat că trebuie să aibă cel puţin un metru şi jumătate lungime. Aşteptând, am citit primele pagini din acest jurnal, nu sunau rău, mai ales pentru un începător. Cred că are dreptate Conrad, cotidiana practică, obligatorie sau aproape obligatorie, de a consemna într-un jurnal ideile şi evenimentele din fiecare zi este utilă pentru ca un virtual autodidact ca mine să înveţe să reflecteze, să-şi exerseze memoria focalizând imaginile cu grijă, şi nu cu nepăsare, atent mai ales la anumite aspecte ale sensibilităţii sale pe care, deşi le crede pe deplin dezvoltate, în realitate sunt doar seminţe ce pot să germineze sau nu într-un caracter. Scopul iniţial al jurnalului, totuşi, are consecinţe mult mai practice; să-mi exersez proza pentru ca de acum înainte întorsăturile imperfecte şi o sintaxă defectuoasă să nu ştirbească informaţiile interesante pe care le pot oferi articolele mele, publicate într-un număr din ce în ce mai mare de reviste de specialitate şi care în ultima vreme au constituit obiectul unor critici felurite, fie sub forma unor scrisori la rubrica *Am primit de la cititori,* fie sub formă de tăieturi şi rectificări din partea responsabililor de la reviste. Şi la nimic nu mi-au folosit protestele, nici condiţia de campion, în faţa acestei cenzuri care nici măcar nu se deranjează să se disimuleze şi al cărei singur argument îl constituie deficienţele mele gramaticale (de parcă ei ar scrie perfect). Ca să nu păcătuiesc faţă de adevăr trebuie să spun că, din fericire, nu este întotdeauna aşa; există reviste care după ce primesc un articol al meu răspund politicos cu o notă, în care poate strecoară două sau trei

fraze respectuoase, iar după un timp îmi apare textul tipărit, fără nicio suprimare. Altele nu mai contenesc cu laudele, sunt cele pe care Conrad le numeşte publicaţii bergeriene. Problemele, de fapt, le am cu o fracţiune a grupului de la Stuttgart şi cu nişte tipi încrezuţi de la Köln, pe care din când în când i-am învins spectaculos şi care nu mi-o iartă încă. La Stuttgart sunt trei reviste şi în toate am publicat; acolo problemele îmi sunt, cum se spune, familiale. La Köln e doar una, dar de o calitate grafică superioară, cu difuzare naţională şi, ceea ce nu este de neglijat, cu colaborări retribuite. Ba chiar îşi permit luxul de a avea un consiliu de redacţie mic, dar profesionalizat, cu un salariu lunar deloc de dispreţuit, pentru a face exact ce le place. Faptul că o fac bine sau rău – eu estimez că o fac rău – e altceva. La Köln am publicat două eseuri, dintre care primul, „Cum să câştigi la Bulge”, a fost tradus în italiană şi publicat într-o revistă de la Milano, ceea ce mi-a adus elogii în cercul de prieteni şi stabilirea unei comunicări directe cu pasionaţii de la Milano. Cele două eseuri, cum am spus, au fost publicate, cu toate că la amândouă am remarcat uşoare alterări, mici schimbări, dacă nu cumva erau eliminate fraze întregi cu pretextul lipsei de spaţiu – totuşi, toate ilustraţiile pe care le-am solicitat au fost incluse! – sau al corectării stilului, aceasta din urmă fiind sarcina unui personaj pe care n-am avut niciodată plăcerea să-l cunosc, nici măcar la telefon, şi de a cărui existenţă reală mă îndoiesc serios. (Numele nu îi apare în revistă. Sunt sigur că în spatele acestui corector apocrif se ascund cei din consiliul de redacţie cu abuzurile lor faţă de autori.) Culmea a fost la a treia lucrare prezentată: pur şi simplu au refuzat s-o publice, deşi fusese scrisă tocmai la comanda lor expresă. Răbdarea mea avea o limită; la câteva ore după ce am primit scrisoarea de respingere, l-am sunat pe şeful de redacţie ca să-i aduc la cunoştinţă uimirea mea faţă de hotărârea

luată şi supărarea din pricina orelor pe care ei, cei din consiliul de redacţie, mă făcuseră să le pierd inutil – cu toate că aici am minţit: niciodată nu consider pierdute orele utilizate pentru elucidarea problemelor referitoare la acest tip de jocuri şi cu atât mai puţin cele în care meditez şi scriu despre anumite aspecte ale unei campanii care mă interesează în mod deosebit. Spre surprinderea mea, şeful de redacţie a răspuns cu un şir de insulte şi ameninţări, pe care cu câteva minute înainte aş fi crezut că e imposibil să le aud din sclifositul lui plisc de ageamiu. Înainte să închid – cu toate că în cele din urmă a închis el –, i-am promis că, dacă mă întâlnesc vreodată cu el, îi mut fălcile. Dintre numeroasele insulte pe care a trebuit să le ascult, poate cel mai mult mi-a rănit sensibilitatea cea cu privire la presupusa mea nepricepere literară. Dacă mă gândesc în linişte, este evident că nenorocitul se înşela, altfel de ce continuă să-mi publice lucrările reviste din Germania şi unele din străinătate? Din ce motiv primesc scrisori de la Rex Douglas, Nicky Palmer şi Dave Rossi? Doar pentru că sunt campionul? Odată ajuns în acest punct, refuz să o numesc criză, Conrad a rostit fraza decisivă: mi-a recomandat să-i dau uitării pe cei din Köln (acolo singurul care merită este Heimito şi nu are nicio legătură cu revista) şi să scriu un jurnal, nu strică niciodată să ai un loc în care să consemnezi evenimentele zilei şi să-ţi ordonezi ideile răzleţe în vederea viitoarelor lucrări, şi exact asta am de gând să fac.

Eram cufundat în asemenea gânduri când a bătut cineva la uşă şi s-a ivit o cameristă, aproape o fetiţă şi, într-o germană imaginară – în realitate, singura expresie germană a fost adverbul nu –, a îngăimat câteva cuvinte care, după ce am reflectat, mi-am dat seama că însemnau că nu voi căpăta masă. I-am explicat, în spaniolă, că am neapărată nevoie de o masă, şi nu orice masă, ci una care să măsoare un metru şi jumătate în lungime, cel puţin, sau

două mese de şaptezeci şi cinci de centimetri şi că o doresc acum.

Fetiţa a plecat spunând că are să facă tot posibilul. După câteva momente a apărut din nou, însoţită de un bărbat de vreo patruzeci de ani, îmbrăcat în nişte pantaloni maro şifonaţi, de parcă ar fi dormit fără să şi-i dea jos noaptea, şi într-o cămaşă albă cu guler murdar. Bărbatul, fără să se prezinte şi fără să ceară voie, a intrat în cameră şi m-a întrebat pentru ce vreau masa; a arătat cu maxilarul masa cu care era deja dotată camera, prea scundă şi prea mică pentru scopurile mele. Am preferat să nu răspund. Tăcerea mea l-a făcut să se hotărască să-mi explice că nu poate pune două mese într-o singură cameră. Nu părea foarte sigur că eu îi înţeleg limba şi din când în când schiţa gesturi cu mâinile, ca şi cum ar fi descris o femeie însărcinată.

Oarecum obosit de atâta pantomimă, am aruncat pe pat tot ce era pe masă şi i-am ordonat să o ia şi să revină cu una care să aibă caracteristicile cerute de mine. Bărbatul n-avea de gând să se mişte; părea speriat; fetiţa, dimpotrivă, mi-a zâmbit cu simpatie. Numaidecât am apucat eu însumi masa şi am scos-o pe coridor. Bărbatul a ieşit din cameră încuviinţând perplex, fără să priceapă ce se întâmplase. Înainte de a pleca a spus că nu va fi uşor să găsească o masă cum voiam eu. L-am încurajat cu un zâmbet: totul e cu putinţă dacă te străduieşti.

Curând după aceea au sunat de la recepţie. O voce imposibil de identificat a spus în germană că nu au mese ca aceea pe care o pretindeam, doresc să o aducă la loc pe cea care fusese în cameră? Am întrebat cu cine am plăcerea să vorbesc. Cu recepţionera, a spus vocea, domnişoara Nuria. Folosindu-mi tonul cel mai convingător, am lămurit-o pe domnişoara Nuria că pentru a lucra, da, eu în vacanţă lucrez, aveam neapărată nevoie de masă, dar nu de cea care fusese în cameră, mesele standard pe care

presupuneam că le aveau toate camerele din hotel, ci una mai înaltă şi în special mai lungă, dacă nu ceream prea mult. În ce domeniu lucraţi dumneavoastră, domnule Berger? a întrebat domnişoara Nuria. Şi pe dumneavoastră ce vă interesează? Limitaţi-vă să ordonaţi să mi se aducă o masă cum am cerut şi gata. Recepţionera s-a bâlbâit, apoi cu o voce abia auzită a spus că are să vadă ce se poate face şi a închis în grabă. În momentul acela mi-am recuperat buna dispoziţie, m-am lăsat să cad pe pat şi am râs cu poftă.

Vocea lui Frau Else m-a trezit. Era în picioare lângă patul meu şi ochii ei, de o intensitate neobişnuită, mă observau preocupaţi. Am înţeles imediat că adormisem şi mi-a fost ruşine. Am căutat cu mâna ceva ca să mă acopăr – deşi foarte încet, de parcă aş fi fost în toiul unui vis –, căci, cu toate că eram în şort, senzaţia de goliciune era completă. Cum a putut intra fără s-o aud? Avea oare un paspartu, cu care deschidea toate camerele din hotel, şi îl folosea fără prejudecăţi?

— Am crezut că sunteţi bolnav, a zis. Ştiţi că ne-aţi speriat recepţionera? Ea se limitează să respecte regulamentul, nu are de ce să suporte impertinenţele clienţilor.

— Este inevitabil în orice hotel, am răspuns.

— Pretindeţi că ştiţi mai multe decât mine despre propria mea afacere?

— Nu, fireşte.

— Atunci?

Am murmurat câteva cuvinte de scuze fără a-mi putea dezlipi privirea de pe ovalul desăvârşit al chipului lui Frau Else, pe care am crezut că disting un uşor zâmbet ironic, de parcă situaţia pe care o creasem eu i s-ar fi părut amuzantă.

În spatele ei era masa.

M-am ridicat până am rămas în genunchi pe pat. Frau

Else n-a arătat nicidecum că ar avea de gând să se clintească, pentru ca eu să văd masa în largul meu; chiar şi aşa am băgat de seamă că era exact cum o dorisem, poate chiar mai bună. Sper să vă placă, a trebuit să cobor în beci după ea, a aparţinut mamei soţului meu. În voce îi persista tonul ironic: are să vă fie de folos pentru activitatea dumneavoastră? Dar aveţi de gând să lucraţi toată vara? Dacă aş fi palidă ca dumneavoastră, aş sta cât e ziua de lungă pe plajă. Am promis că voi face ambele lucruri, am să lucrez puţin şi am să mă duc puţin la plajă, păstrând echilibrul. Şi seara nu vă duceţi la discoteci? Prietenei dumneavoastră nu-i plac discotecile? Apropo, unde e? Pe plajă, i-am spus. Trebuie să fie o fată inteligentă, nu pierde timpul, a spus Frau Else. Am să v-o prezint în după-amiaza asta, dacă nu aveţi altceva de făcut, am spus. Adevărul e că da, am ceva de făcut, este posibil să-mi petrec toată ziua la birou, rămâne pe altă dată, a zis Frau Else. Am zâmbit. Mi se părea din ce în ce mai interesantă.

— Şi dumneavoastră daţi plaja pe locul de muncă, am remarcat.

Înainte de a pleca m-a avertizat să tratez angajaţii cu mai multă delicateţe.

Mi-am instalat masa lângă fereastră, într-o poziţie avantajoasă, ca să primesc cât mai multă lumină naturală. Apoi am ieşit pe balcon şi am contemplat îndelung plaja, încercând s-o identific pe Ingeborg între corpurile pe jumătate goale expuse la soare.

Am mâncat la hotel. Pielea lui Ingeborg se înroşise, ea e foarte blondă şi nu-i face bine să stea atâta la soare deodată. Am sperat că nu făcuse insolaţie, ar fi fost îngrozitor. Când am urcat în cameră a întrebat de unde apăruse masa şi a trebuit să-i explic, într-o atmosferă de pace absolută, eu aşezat la masă, ea întinsă pe pat, cum cerusem conducerii să mi-o schimbe pe cea veche cu una mai mare, întrucât aveam de gând să desfăşor jocul.

Ingeborg m-a privit fără să scoată o vorbă, dar în ochi i-am văzut o urmă de reproş.

N-aş putea să spun în ce moment a adormit. Ingeborg doarme cu picioarele semideschise. Păşind cu grijă, pe vârfuri, am luat jurnalul şi am început să scriu.

Am fost la discoteca Egiptul Antic. Am cinat la hotel. Ingeborg, în timpul siestei (ce repede se dobândesc obiceiurile spaniole!), a vorbit în vise. Cuvinte răzleţe ca pat, mama, autostradă, îngheţată... Când s-a trezit am dat o raită pe Paseo Marítimo, fără să intrăm în centrul satului, învăluiţi de curentul de trecători care veneau şi plecau. Apoi ne-am aşezat pe contrafortul de pe Paseo şi am stat de vorbă.

Cina a fost uşoară. Ingeborg s-a schimbat. O rochie albă, pantofi albi cu toc înalt, un colier de sidef şi părul strâns într-un coc dinadins neglijent. Cu toate că nu atât de elegant ca ea, şi eu m-am îmbrăcat în alb.

Discoteca era în zona campingurilor, care este şi zona discotecilor, a chioşcurilor cu hamburgeri şi a restaurantelor. Acum zece ani erau doar vreo două campinguri şi o pădure de pini care se întindea până la calea ferată; astăzi pare să fie conglomeratul turistic cel mai important din localitate. Forfota singurului bulevard, care şerpuieşte paralel cu marea, este comparabilă cu a unui mare oraş, la orele de vârf. Cu diferenţa că aici orele de vârf încep la nouă seara şi nu se încheie înainte de trei dimineaţa. Mulţimea care se îngrămădeşte pe trotuare este pestriţă şi cosmopolită; albi, negri, palizi, indieni, metişi, de parcă toate rasele s-ar fi înţeles să-şi petreacă vacanţa în locul acesta, deşi bineînţeles că nu toţi sunt în vacanţă.

Ingeborg radia şi intrarea noastră la discotecă a atras priviri disimulate de admiraţie. Admiraţie pentru ea şi invidie pentru mine. Eu invidia o prind din zbor. În orice

caz, nu aveam de gând să stăm prea mult. În mod fatal, n-a trecut mult până s-a aşezat la masa noastră un cuplu de germani.

Am să explic cum s-a întâmplat: eu nu mă omor după dans; obişnuiesc să dansez, mai ales de când o cunosc pe Ingeborg, dar mai întâi trebuie să mă înveselesc cu două pahare şi să diger, ca să spun aşa, senzaţia de uluire pe care mi-o produc atâtea chipuri necunoscute într-o sală care în general nu este bine iluminată; în schimb, lui Ingeborg nu-i e ruşine să se ducă sa danseze singură. Poate să rămână pe ring cât ţin două melodii, să revină la masă, să bea o gură din băutura ei, să se întoarcă pe ring şi aşa toată noaptea, până cade frântă. Eu m-am obişnuit. În timpul absenţelor ei mă gândesc la munca mea şi la lucruri fără sens, sau fredonez încetişor melodia care răsună în difuzoare, dacă nu cumva meditez la obscurele destine ale masei amorfe şi ale chipurilor nedesluşite care o înconjoară. Din când în când Ingeborg, străină de preocupările mele, se apropie şi îmi dă o sărutare. Ori apare cu o nouă prietenă şi un nou prieten, ca în seara asta cuplul de germani, cu care abia a schimbat câteva cuvinte în mişunarea de pe ringul de dans. Cuvinte care, alăturate condiţiei noastre comune de oameni aflaţi în vacanţa de vară, sunt de ajuns ca să lege ceva asemănător prieteniei.

Karl – deşi preferă să i se spună Charly – şi Hanna sunt din Oberhausen; ea lucrează ca secretară la firma unde el e mecanic; amândoi au douăzeci şi cinci de ani. Hanna e divorţată. Are un copil de trei ani şi are de gând să se mărite cu Charly îndată ce poate; toate lucrurile anterioare i le-a spus lui Ingeborg la toaletă şi ea mi le-a relatat când ne întorceam la hotel. Lui Charly îi place fotbalul, sportul în general şi windsurful: şi-a adus placa, despre care povesteşte minuni, de la Oberhausen; când eram singuri, în timp ce Ingeborg şi Hanna se aflau pe ringul de dans, a

întrebat care e sportul meu preferat. I-am spus că îmi place să alerg. Să alerg singur.

Amândoi au băut mult. Ingeborg, ca să spun adevărul, de asemenea. În condiţiile acestea a fost uşor să ne facem promisiuni pentru ziua următoare. Ei stăteau la hotelul Costa Brava, care e la câţiva paşi de al nostru. Am stabilit să ne întâlnim pe la prânz, pe plajă, lângă locul unde se închiriază hidrobiciclete.

Pe la două dimineaţa am plecat. Înainte, Charly a plătit un ultim rând; era fericit; mi-a povestit că erau de zece zile în sat şi încă nu se împrieteniseră cu nimeni, Costa Brava era plin de englezi şi puţinii germani pe care îi vedeau prin baruri erau tipi nesociabili sau veniseră în grupuri alcătuite doar din bărbaţi, ceea ce o excludea pe Hanna.

Pe drumul de întoarcere Charly a început să cânte cântece pe care nu le mai auzisem niciodată până atunci. Majoritatea erau vulgare; unele se refereau la ce avea de gând să-i facă Hannei îndată ce aveau să ajungă în cameră, încât am dedus că, în privinţa versurilor cel puţin, erau inventate. Hanna, care mergea de braţ cu Ingeborg puţin mai în faţă, le asculta bucurându-se cu hohote sporadice. Însăşi Ingeborg a mea râdea *de asemenea*. O clipă mi-am imaginat-o în braţele lui Charly şi m-am înfiorat. Am simţit că mi se strânge stomacul şi mi se face cât un pumn.

Pe Paseo Marítimo adia o briză răcoroasă, care m-a trezit de-a binelea. Aproape că era pustiu, turiştii se întorceau la hoteluri clătinându-se sau cântând, iar rarele maşini circulau lent într-o direcţie sau alta, de parcă toată lumea ar fi fost deodată epuizată sau bolnavă, iar efortul s-ar fi revărsat acum spre paturi şi spre camerele încuiate.

Când am ajuns la hotelul Costa Brava, Charly a insistat să-mi arate placa lui. O ţinea fixată cu o reţea de corzi elastice deasupra portbagajului maşinii, în parcarea în aer liber a hotelului. Cum ţi se pare? m-a întrebat. Nu avea nimic extraordinar, era o placă la fel ca multe altele. I-am

mărturisit că nu mă pricep deloc la windsurf. Dacă vrei, pot să te învăţ, a zis. O să vedem, am răspuns fără să mă angajez nicidecum.

Am refuzat să ne conducă până la hotelul nostru, iar Hanna ne-a susţinut cu fermitate. Oricum, despărţirea s-a mai prelungit puţin. Charly era mult mai beat decât credeam eu şi a stăruit să urcăm să-i vedem camera. Hanna şi Ingeborg râdeau de prostiile pe care le spunea, dar eu am rămas imperturbabil. Când l-am convins în sfârşit că cel mai bine era să se ducă să se culce, a indicat cu mâna un punct de pe plajă şi a luat-o la fugă într-acolo până s-a pierdut în întuneric. Mai întâi Hanna, care era cu siguranţă obişnuită cu astfel de scene, apoi Ingeborg, iar după Ingeborg şi în silă, eu, l-am urmat; curând am lăsat în spate luminile de pe Paseo Marítimo. Pe plajă se auzea doar freamătul mării. Departe, în stânga, am distins luminile portului, unde am fost cu tata într-o dimineaţă, într-o eşuată încercare de a cumpăra peşte: vânzările, cel puţin pe vremea aceea, aveau loc după-amiaza.

Am început să-l strigăm. Doar glasurile noastre răsunau în noapte. Hanna, din nebăgare de seamă, a intrat în apă şi şi-a udat pantalonii până la genunchi. Cam pe atunci, în timp ce ascultam blestemele Hannei, căci pantalonii erau de satin şi apa mării avea să i-i strice, Charly ne-a răspuns; era între noi şi Paseo Marítimo. Unde eşti, Charly? a răcnit Hanna. Aici, aici, veniţi după vocea mea, a zis Charly. Am pornit din nou spre luminile hotelurilor.

— Aveţi grijă cu hidrobicicletele, ne-a prevenit Charly.

Ca nişte animale abisale, hidrobicicletele alcătuiau o insulă neagră în mijlocul penumbrei uniforme ce se întindea de-a lungul plajei. Aşezat pe flotorul unuia dintre acele ciudate vehicule, cu cămaşa descheiată şi cu părul răvăşit, Charly ne aştepta.

— Voiam doar să-i arăt lui Udo locul exact unde ne vedem mâine, a răspuns el mustrărilor Hannei şi ale lui

Ingeborg, care-i reproşau sperietura provocată nouă şi comportamentul infantil.

În vreme ce femeile îl ajutau pe Charly să se ridice în picioare, am observat mulţimea hidrobicicletelor. N-aş putea să spun cu precizie ce anume mi-a atras atenţia. Poate felul ciudat în care erau ordonate, diferit de orice văzusem în Spania, deşi aceasta nu este o ţară metodică. Aşezarea le era cel puţin neregulată şi deloc practică. Normal ar fi fost, chiar şi ţinând cont de anormalitatea capricioasă a oricărui însărcinat cu hidrobicicletele, să le lase cu spatele la mare, aliniate din trei în trei, sau din patru în patru. E adevărat că unii le lasă cu faţa la mare, ori într-un singur şir lung, ori nu le aliniază, ori le târăsc până la contrafortul ce separă plaja de Paseo Marítimo. Aşezarea acestora, totuşi, nu se încadra în nicio categorie. Unele erau cu faţa spre mare şi altele spre Paseo, cu toate că majoritatea, pe o parte, erau îndreptate în direcţia portului sau a zonei campingurilor, într-o aliniere în chip de arici; dar şi mai straniu era că unele fuseseră ridicate, menţinându-se în echilibru doar pe un flotor, ba chiar era una întoarsă de tot, cu flotoarele şi cu paletele în sus şi cu şaua în nisip, poziţie nu doar insolită, dar care pe deasupra cerea o considerabilă forţă fizică şi pe care, dacă n-ar fi fost strania simetrie, intenţia emanată din ansamblul acoperit pe jumătate cu nişte vechi prelate, aş fi pus-o pe seama unui grup de golani, din cei care străbat plajele la miezul nopţii.

Bineînţeles că nici Charly, nici Hanna, nici măcar Ingeborg n-au remarcat ceva nelalocul lui la hidrobiciclete.

Când am ajuns la hotelul nostru am întrebat-o pe Ingeborg ce impresie îi făcuseră Charly şi Hanna.

Oameni cumsecade, mi-a spus. Eu, cu unele rezerve, am fost de acord.

22 AUGUST

Am luat micul dejun în barul La Sirena. Ingeborg a preferat un *english breakfast* constând într-o ceaşcă de ceai cu lapte, o farfurie cu un ou ochi, două felii de şuncă, o porţie de *wagashi* şi o roşie prăjită, totul la 350 de *pesetas*, cu mult mai ieftin decât la hotel. Pe perete, în spatele tejghelei, este o sirenă de lemn cu părul roşu şi cu pielea aurie. Din tavan încă mai atârnă nişte vechi plase de pescar. În rest, totul este diferit. Chelnerul şi femeia care servesc la tejghea sunt tineri. Acum zece ani lucrau acolo un bătrân şi o bătrână, bruneţi şi ridaţi, care obişnuiau să stea de vorbă cu părinţii mei. N-am îndrăznit să întreb de ei. Pentru ce? Cei de acum vorbesc catalana.

I-am întâlnit pe Charly şi pe Hanna în locul stabilit, aproape de hidrobiciclete. Dormeau. După ce ne-am întins rogojinile lângă ale lor, i-am trezit. Hanna a deschis ochii numaidecât, dar Charly a mormăit ceva nedesluşit şi a dormit mai departe. Hanna a explicat că avusese o noapte îngrozitoare. Charly, când bea, după părerea Hannei, nu are limite şi abuzează de rezistenţa sa fizică şi de sănătate. Ne-a povestit că la opt dimineaţa, aproape fără să fi dormit, ieşise să facă windsurf. Într-adevăr, placa era acolo, la coastele lui Charly. Apoi Hanna şi-a comparat crema de bronzare cu a lui Ingeborg şi după un moment, când amândouă stăteau întinse cu spatele la soare, discuţia s-a referit la un tip din Oberhausen, un funcţionar care se vedea că are intenţii serioase cu privire la Hanna, cu toate că ea îl „aprecia doar ca prieten”. N-am luat în seamă ce spuneau şi am folosit minutele următoare ca să contemplu hidrobicicletele care atâta mă tulburaseră în noaptea anterioară.

Nu erau multe cele de pe plajă; majoritatea, închiriate deja, alunecau lent şi şovăitor pe o mare liniştită şi de o intensă culoare albastră. Fireşte, la hidrobicicletele care

nu fuseseră închiriate nu se distingea nimic alarmant; vechi, de un model depăşit până şi de hidrobicicletele de la alte chioşcuri, soarele părea să se reflecte pe suprafeţele lor zgâriate, de pe care vopseaua se jupuia inexorabil. O funie, susţinută de câţiva pari îngropaţi în nisip, separa turiştii care se scăldau de zona rezervată hidrobicicletelor; funia abia se ridica la vreo treizeci de centimetri de sol şi în unele locuri parii se înclinaseră şi erau gata să cadă pe de-a-ntregul. Pe mal l-am observat pe angajat, ajutând un grup de clienţi să intre în mare, cu grijă ca hidrobicicleta să nu lovească în cap vreunul dintre numeroşii copii care se bălăceau în jur; clienţii, să fi fost vreo şase, urcaţi cu toţii pe hidrobicicletă, cu pungi de plastic în care aveau pesemne sandvişuri şi cutii de bere, schiţau gesturi de rămas-bun spre plajă ori băteau din palme de bucurie. Când hidrobicicleta a traversat sectorul copiilor, angajatul a ieşit din apă şi s-a îndreptat spre noi.

— Bietul de el, am auzit-o pe Hanna spunând.

Am întrebat la cine se referea; Ingeborg şi Hanna mi-au spus să mă uit pe furiş. Angajatul era brunet, avea părul lung şi constituţie musculoasă, dar de departe lucrul care atrăgea cel mai mult atenţia la el erau arsurile – vreau să spun arsuri de foc, nu de soare – care-i acopereau cea mai mare parte a feţei, a gâtului şi a pieptului, expunându-se fără ascunzişuri, întunecate şi zbârcite, aidoma cărnii la grătar sau plăcii cu numărul de înmatriculare al unui avion prăbuşit.

O clipă, trebuie să admit, m-am simţit ca hipnotizat, până când am băgat de seamă că şi el se uită la noi şi că atitudinea îi e plină de indiferenţă şi de un fel de răceală care mi-a părut numaidecât dezgustătoare.

Începând de atunci am evitat să-l privesc.

Hanna a spus că ea s-ar sinucide dacă ar rămâne aşa, deformată de foc. Hanna e o fată frumoasă, are ochi albaştri şi părul şaten deschis, iar sânii – nici Hanna, nici

Ingeborg nu poartă partea superioară a costumului de baie – îi sunt mari şi bine formaţi, dar fără prea mult efort mi-am imaginat-o arsă, ţipând şi plimbându-se fără sens prin camera ei de la hotel. (De ce tocmai prin camera de hotel?)

— Poate că e un semn din naştere, a zis Ingeborg.

— Se prea poate, se văd lucruri ciudate, a spus Hanna. Charly a cunoscut în Italia o femeie care se născuse fără mâini.

— Adevărat?

— Îţi jur. Întreabă-l. S-a culcat cu ea.

Hanna şi Ingeborg au râs. Câteodată nu înţeleg cum poate Ingeborg să considere amuzante astfel de afirmaţii.

— Poate că maică-sa a consumat vreun produs chimic când era însărcinată.

N-am ştiut dacă Ingeborg vorbeşte de femeia fără mâini sau de angajatul de la hidrobiciclete. În orice caz, am încercat să-i corectez greşeala. Nimeni nu se naşte aşa, cu pielea atât de zbârcită. Pe de altă parte, era clar că arsurile nu erau recente. Datau, probabil, de vreo cinci ani, sau chiar mai mult, judecând după atitudinea amărâtului (eu nu mă uitam la el), obişnuit să inspire curiozitatea şi interesul tipic pe care îl inspiră monştrii şi mutilaţii, privirile de involuntară repulsie, mila faţă de marea nenorocire. Să pierzi o mână sau un picior înseamnă să pierzi o parte din tine însuţi, dar să suferi asemenea arsuri înseamnă să te transformi, să devii altă persoană.

Când s-a trezit în sfârşit Charly, Hanna a spus că angajatul i se părea atrăgător. Musculos! Charly a râs şi am intrat cu toţii în apă.

După-amiaza, după ce am mâncat, am desfăşurat jocul, Ingeborg, Hanna şi Charly s-au dus în partea veche a satului, la cumpărături. În timpul mesei Frau Else a venit la masa noastră să ne întrebe cum ne simţim. A salutat-o

pe Ingeborg cu un zâmbet generos şi deschis, deşi când s-a îndreptat spre mine am crezut că observ o oarecare ironie, de parcă mi-ar fi spus: vezi, mă preocupă confortul tău, nu te uit. Lui Ingeborg i s-a părut o femeie frumoasă. M-a întrebat ce vârstă are. I-am spus că habar n-am.

Câţi ani să aibă oare Frau Else? Îmi aduc aminte că părinţii mei povesteau că se măritase tânără, cu spaniolul pe care, apropo, încă nu l-am văzut. În ultima vară pe care am petrecut-o aici trebuie să fi avut vreo douăzeci şi cinci de ani, vârsta Hannei, a lui Charly, a mea. Acum să tot aibă vreo treizeci şi cinci.

După masă hotelul cade într-o toropeală nemaipomenită; cei care nu se duc la plajă sau nu dau o raită prin împrejurimi dorm, doborâţi de căldură. Angajaţii, în afară de cei care stau cu stoicism la tejgheaua barului, dispar şi nu sunt văzuţi circulând prin apropierea hotelului înainte de şase după-amiaza. O tăcere molipsitoare domneşte la toate etajele, întreruptă din când în când de voci de copii, stinse, şi de zgomotul ascensorului. Câteodată ai impresia că s-a rătăcit un grup de copii, dar nu e aşa; doar că părinţii nu doresc să deschidă gura.

Dacă n-ar fi căldura, abia atenuată de aerul condiţionat, ar fi ora ideală ca să lucrezi. E lumină naturală, forfota dimineţii s-a domolit şi au rămas atâtea ore înainte. Conrad, dragul meu Conrad, preferă noaptea şi de aceea nu-i sunt străine cearcănele şi paloarea extremă cu care ne sperie câteodată, căci luăm drept boală ceea ce e pur şi simplu lipsă de somn. Nu poate să lucreze, nu poate să gândească, nu poate să doarmă, însă, cu toate acestea, ne-a dăruit unele dintre cele mai bune variante ale unor campanii, pe lângă o infinitate de lucrări analitice, istorice, metodologice, inclusiv simple introduceri şi recenzii despre noi jocuri. Fără el, suporterii de la Stuttgart ar fi altfel, ar fi mai puţini oameni şi nu atât de leali, într-un fel a fost protectorul nostru, al meu, al lui Alfred, al lui Franz,

dezvăluindu-ne cărţi pe care poate nu le-am fi citit niciodată şi vorbindu-ne despre subiectele cele mai diverse cu interes şi cu vehemenţă. Însă îl pierde lipsa de ambiţie. De când îl cunosc – şi, după câte ştiu, cu multă vreme înainte –, Conrad lucrează la o firmă de construcţii nu prea importantă, pe unul dintre cele mai nesemnificative posturi, inferior aproape tuturor funcţionarilor şi muncitorilor, ducând la capăt însărcinări care odinioară erau îndeplinite de *officeboys* şi de curierii-fără-motocicletă, apelativ cu care îi place să se numească pe el însuşi. Din ce câştigă îşi plăteşte camera, mănâncă la un han unde e considerat din familie şi foarte rar îşi cumpără haine; restul se duce pe jocuri, abonamente la revistele europene sau americane, taxe la club, câteva cărţi (puţine, căci de obicei se duce la bibliotecă, economisind banii, pe care-i foloseşte ca să cumpere mai multe jocuri) şi contribuţii voluntare la fanzinele din oraş, la care colaborează virtual cu toţii, fără excepţie. E de prisos să spun că multe dintre aceste fanzine ar dispărea fără generozitatea lui Conrad, iar aici i se poate vedea de asemenea lipsa de ambiţie: unele merită cel puţin să dispară pe nesimţite, putrede foi xeroxate, născocite de adolescenţi mai aplecaţi spre jocurile de rol, dacă nu spre jocurile pe calculator, decât spre rigoarea unei table hexagonale. Dar lui Conrad pare să nu-i pese de asta şi îi sprijină. Multe dintre cele mai bune articole ale lui, inclusiv Gambitul ucrainean, pe care Conrad îl numeşte Visul Generalului Marcks, nu doar că au fost publicate, dar au şi fost scrise cu intenţia de a le publica în reviste de felul acesta.

În mod contradictoriu, el m-a încurajat să scriu în publicaţii de tiraj mai mare, ba chiar a insistat şi m-a convins să mă semiprofesionalizez. Primele contacte cu *Front Line*, *Jeux de Simulation*, *Stockade, Casus Belli, The General* etcetera i le datorez lui. După părerea lui Conrad,

iar în legătură cu asta am făcut calcule o după-amiază întreagă, dacă aş colabora în mod regulat la zece reviste, unele lunare, cele mai multe bilunare şi altele trimestriale, aş putea să-mi las slujba actuală şi rezultatul să fie profitabil, ca să mă ocup doar de scris. Când l-am întrebat de ce nu o face el, care avea un loc de muncă mai rău decât al meu şi ştia să scrie la fel de bine sau şi mai bine decât mine, a răspuns că din cauza caracterului său timid îi e greu, ca să nu spună imposibil, să stabilească relaţii comerciale cu oameni pe care nu-i cunoaşte, pe lângă faptul că pentru asemenea profesii e nevoie să te descurci în engleză, limbă pe care Conrad se mulţumeşte doar s-o înţeleagă.

În ziua aceea memorabilă ne-am stabilit limitele visurilor şi ne-am pus imediat pe treabă. Prietenia noastră s-a întărit.

Apoi a venit turneul de la Stuttgart, anterior celui interzonal (echivalent campionatului Germaniei) care s-a organizat peste câteva luni la Köln. Ne-am prezentat amândoi promiţându-ne, jumătate în glumă, jumătate în serios, că, dacă hazardul ne va face să ne înfruntăm, în ciuda prieteniei noastre de nezdruncinat, nu ne vom cruţa. Pe atunci Conrad tocmai îşi publicase Gambitul ucrainean în fanzinul *Totenkopf.*

La început partidele au mers bine, am trecut amândoi fără prea multe bătăi de cap de prima partidă eliminatorie; la a doua lui Conrad i-a căzut să joace împotriva lui Mathias Müller, copilul minune de la Stuttgart, de optsprezece ani, editor al fanzinului *Marşuri forţate* şi unul dintre jucătorii cei mai rapizi pe care îi cunoşteam. Partida a fost dură, una dintre cele mai dure din campionatul acela, iar la sfârşit Conrad a fost învins. Dar nu pentru asta i-a pierit avântul: cu entuziasmul unui om de ştiinţă care după un eşec răsunător reuşeşte în sfârşit să vadă limpede, mi-a explicat ratările iniţiale ale Gambitului

ucrainean şi calităţile lui secrete, felul cum utiliza la început corpurile blindate şi de munte, locurile unde se putea sau nu se putea aplica Schwerpunkt-ul etcetera. Într-un cuvânt, mi-a devenit consilier.

A trebuit să-l înfrunt pe Mathias Müller în semifinale şi l-am eliminat. Finala am disputat-o împotriva lui Franz Grabowski, de la Clubul de Machetism, un bun prieten al lui Conrad şi al meu. Astfel am obţinut dreptul de a reprezenta Stuttgartul. Apoi m-am dus la Köln, unde am jucat cu oameni de talia lui Paul Huchel sau Heimito Gerhardt, acesta din urmă fiind cel mai bătrân jucător de *wargames* din Germania, şaizeci şi cinci de ani, un adevărat exemplu pentru suporteri. Conrad, care a venit cu mine, s-a amuzat punându-le porecle tuturor celor ce concuraseră la Köln în zilele acelea, dar în privinţa lui Heimito Gerhardt se simţea paralizat, ingeniozitatea şi buna dispoziţie i se evaporau; când vorbea de el îl numea Bătrânul sau Domnul Gerhardt; în faţa lui Heimito abia deschidea gura. Evident, avea grijă să nu spună prostii.

Într-o zi l-am întrebat de ce îl respectă *atâta* pe Heimito. Mi-a răspuns că îl considera un om de fier. Asta era totul. Fier ruginit, a spus după aceea cu un zâmbet, dar fier la urma urmelor. M-am gândit că se referă la trecutul militar al lui Heimito şi i-am spus-o. Nu, a zis Conrad, mă refer la curajul lui de a juca. Bătrânii îşi petrec de obicei timpul uitându-se la televizor sau plimbându-se cu nevestele. Heimito, dimpotrivă, îndrăzneşte să intre într-o sală plină de tineri, îndrăzneşte să se aşeze la o masă în faţa unui joc complicat şi îndrăzneşte să ignore privirile batjocoritoare pe care i le aruncă mulţi dintre tinerii aceia. Bătrâni cu un asemenea caracter, cu o asemenea puritate, după părerea lui Conrad, nu se mai pot găsi decât în Germania. Şi sunt gata să se stingă. Poate că da, poate că nu. În orice caz, cum am constatat mai târziu, Heimito e un jucător excelent. Ne-am înfruntat puţin înainte de finalul

campionatului, într-o rundă extrem de dură, cu un joc dezechilibrat, iar mie mi-a căzut la sorţi tabăra cea mai rea. Era vorba despre Fortress Europa şi eu am jucat reprezentând Wermacht-ul. Spre surpriza tuturor celor din jurul mesei noastre, am câştigat.

După partidă Heimito a invitat pe câţiva acasă la el. Soţia lui a pregătit sandvişuri şi beri, iar petrecerea, care s-a prelungit până la ore târzii din noapte, a fost agreabilă şi plină de anecdote pitoreşti. Heimito făcuse parte din Divizia 352 de Infanterie, Regimentul 915, Batalionul al II-lea, dar, după cum a afirmat, generalul lui n-a ştiut să execute manevre atât de bine cum făcusem eu cu piesele care o reprezentau la joc. Deşi măgulit, m-am văzut obligat să-i arăt că cheia partidei constase în poziţia diviziilor mele mobile. Am toastat pentru generalul Marcks şi pentru generalul Eberbach şi Armata a V-a Panzer. Spre sfârşitul seratei, Heimito a susţinut că următorul campion al Germaniei voi fi eu. Cred că din momentul acela au început cei din grupul de la Köln să mă urască, în ceea ce mă priveşte, m-am simţit fericit, mai ales pentru că am înţeles că dobândisem un prieten.

În plus, am câştigat şi campionatul. Semifinalele şi finala au fost disputate cu un Blitzkrieg de Turneu, un joc destul de echilibrat, în care atât harta, cât şi puterile care se înfruntă sunt imaginare (Great Blue şi Big Red), ceea ce produce, dacă ambii combatanţi sunt buni, partide foarte lungi şi cu o oarecare tendinţă spre stagnare. N-a fost cazul meu. Am scăpat de Paul Huchel în şase ore, iar la ultimul joc mi-au ajuns trei şi jumătate, cronometrate de Conrad, pentru ca adversarul meu să se declare vicecampion şi să se dea bătut cu mult umor.

Am mai stat o zi la Köln; cei de la revistă mi-au propus să scriu un articol, iar Conrad a profitat ca să facă turism, fotografiind străzi şi biserici. N-o cunoşteam încă pe Ingeborg şi pe atunci viaţa mi se părea frumoasă, fără să

bănuiesc că adevărata frumuseţe avea să se mai lase aşteptată puţin. Însă atunci totul mi se părea frumos. Federaţia de jucători de *wargames* era poate cea mai mică federaţie sportivă din Germania, iar eu eram campionul şi nimeni nu putea s-o pună la îndoială. Soarele strălucea pentru mine.

Şi ultima zi la Köln ne-a rezervat ceva ce mai târziu a avut consecinţe importante. Heimito Gerhardt, un entuziast al jocului prin poştă, ne-a dăruit, lui Conrad şi mie, câte un *Play-by-mail kit,* când ne-a însoţit la staţia de autobuz. S-a dovedit că Heimito îi scria lui Rex Douglas (unul dintre idolii lui Conrad), marele jucător american şi redactor vedetă al celei mai prestigioase reviste de specialitate: *The General.* După ce ne-a mărturisit că nu reuşise niciodată să-l învingă (în şase ani jucaseră trei partide prin corespondenţă), Heimito mi-a sugerat să-i scriu lui Rex şi să pun la cale o partidă cu el. Trebuie să admit că la început ideea nu m-a interesat prea mult. În cazul jocului prin corespondenţă preferam s-o fac cu persoane ca Heimito sau din cercul meu; totuşi, înainte ca autobuzul să ajungă la Stuttgart, Conrad m-a convins că e important să-i scriu lui Rex Douglas şi să joc împotriva lui.

Ingeborg acum doarme. Înainte mi-a cerut să nu mă scol din pat, s-o ţin în braţe toată noaptea. Am întrebat-o dacă îi e teamă. A fost natural, deloc premeditat, pur şi simplu i-am spus: Ţi-e teamă? Iar ea mi-a răspuns că da. Din ce cauză? De cine? Habar n-avea. Sunt lângă tine, i-am spus, nu trebuie să-ţi fie teamă.

Apoi a adormit şi m-am ridicat. Toate luminile din cameră sunt stinse, în afară de veioza pe care am instalat-o pe masă, lângă joc. În după-amiaza asta abia am lucrat, Ingeborg a cumpărat din sat un colier de pietre gălbui care aici sunt numite filipineze şi pe care le poartă tinerii pe plajă şi în discoteci. Am cinat, cu Hanna şi Charly, la un

restaurant chinezesc din zona campingurilor. Când Charly începea să se îmbete am plecat. În realitate, a fost o după-amiază nerelevantă; restaurantul, firește, era arhiplin şi era cald; chelnerul transpira; mâncarea era bună, dar nimic deosebit; discuţia s-a învârtit în jurul subiectelor predilecte ale Hannei şi ale lui Charly, adică dragostea şi respectiv sexul. Hanna este o femeie receptivă la dragoste, după propriile-i cuvinte, deşi când vorbeşte despre dragoste interlocutorul are strania senzaţie că vorbeşte despre siguranţă, mai mult decât atât, despre mărci de maşini şi electrocasnice. Charly, în ceea ce îl priveşte, vorbeşte de picioare, fese, sâni, păr pubian, gâturi, burice, sfinctere etcetera, spre încântarea Hannei şi a lui Ingeborg, cărora le stârneşte mereu hohote. Adevărul e că habar n-am ce le amuză atâta. Poate e râs nervos. Eu pot să spun că am mâncat în tăcere, cu mintea în altă parte.

Întorcându-ne la hotel am văzut-o pe Frau Else. Era în capătul sălii de mese, care noaptea se preface în sală de dans, lângă estrada orchestrei, vorbind cu doi bărbaţi îmbrăcaţi în alb. Pe Ingeborg o durea stomacul, poate din pricina mâncării chinezeşti, şi de aceea am cerut o infuzie de muşeţel la tejgheaua barului. De acolo am văzut-o pe Frau Else. Gesticula ca o spaniolă şi dădea din cap. Bărbaţii în alb, dimpotrivă, nu mişcau niciun deget. Sunt muzicienii, a spus Ingeborg, îi ceartă. În realitate, nu-mi păsa cine erau, cu toate că ştiam, bineînţeles, că nu erau muzicienii, întrucât pe aceia avusesem ocazia să-i văd în seara anterioară şi erau mai tineri. Când ne-am retras, Frau Else era tot acolo: o siluetă perfectă învăluită într-o fustă verde şi o bluză neagră. Bărbaţii în alb, imperturbabili, doar îşi plecaseră capetele.

23 AUGUST

O zi relativ liniştită. Dimineaţa, după micul dejun, Ingeborg s-a dus la plajă, iar eu m-am închis în cameră, gata să încep să lucrez serios. Puţin după aceea, căldura m-a obligat să-mi pun costumul de baie şi să ies pe balcon, unde sunt două şezlonguri destul de comode. Plaja, în ciuda orei, era deja plină de lume. Când am intrat din nou am găsit patul făcut recent şi un zgomot provenind din baie mi-a trădat prezenţa cameristei. Era cea căreia îi cerusem masa. De data aceasta nu mi s-a părut atât de tânără. Oboseala i se vedea pe chip, iar ochii, cârpiţi de somn, păreau ai unui animal puţin obişnuit cu lumina zilei. Bineînţeles că nu se aştepta să mă vadă. O clipă am avut impresia că ar fi vrut s-o ia la fugă. Înainte s-o facă am întrebat-o cum o cheamă. Mi-a spus că se numeşte Clarita şi a zâmbit într-un fel despre care pot să spun că era cel puţin îngrijorător. Cred că era prima oară când vedeam pe cineva zâmbind astfel.

I-am ordonat, poate cu o atitudine prea bruscă, să aştepte, apoi am căutat o bancnotă de o mie de *pesetas* şi i-am pus-o în mână. Biata fată m-a privit năucită, fără să ştie dacă se cuvine să accepte banii, sau de ce dracu' i-i dădeam. Un bacşiş, am spus. Atunci s-a întâmplat lucrul cel mai uimitor: mai întâi şi-a muşcat buza inferioară, ca o şcolăriţă agitată, apoi s-a înclinat într-o mică reverenţă imitată fără îndoială din vreo ecranizare a *Celor trei muşchetari*. N-am ştiut ce să fac, în ce fel să-i interpretez gestul; i-am mulţumit şi am spus că poate să plece, dar nu în spaniolă ca până atunci, ci în germană. Fata s-a supus numaidecât. A plecat în tăcere, aşa cum venise.

Restul dimineţii l-am folosit ca să notez în ceea ce Conrad numeşte Caiet de Campanie primele rânduri ale variantei mele.

La douăsprezece m-am alăturat lui Ingeborg pe plajă.

Mă aflam, trebuie să recunosc, într-o stare de exaltare produsă de binevenitele ore petrecute în faţa tablei şi de aceea, contrar obiceiurilor mele, mi-am povestit cu lux de amănunte deschiderea, dar Ingeborg m-a întrerupt spunându-mi că suntem ascultaţi.

Am obiectat că nu era deloc greu, întrucât, pe plajă şi aproape umăr la umăr, se înghesuiau mii de persoane.

Apoi am înţeles că lui Ingeborg îi fusese *ruşine* cu mine, cu cuvintele pe care le rosteam eu (corpuri de infanterie, corpuri blindate, forţe aeriene, forţe navale, invadarea preventivă a Norvegiei, posibilităţi de a întreprinde o acţiune ofensivă împotriva Uniunii Sovietice în iarna lui 39, posibilităţi de a învinge pe de-a-ntregul Franţa în primăvara lui 40) şi parcă mi s-a căscat un abis la picioare.

Am mâncat la hotel. După desert, Ingeborg a propus o plimbare cu vaporul; la recepţie îi dăduseră orarele vaporaşelor care străbat traseul dintre staţiunea noastră şi două sate învecinate. Am refuzat pretextând că am de lucru. Când i-am spus că am de gând să schiţez în după-amiaza aceea primele două runde, s-a uitat la mine cu expresia dinainte, pe care i-o distinsesem la plajă.

Cu adevărată groază mi-am dat seama că începea să se interpună ceva între noi.

O după-amiază, de altfel, plicticoasă. La hotel aproape că nu se mai văd clienţi albi. Toţi, chiar şi cei care sunt aici doar de două zile, etalează o bronzare perfectă, rodul multor ore petrecute pe plajă şi al cremelor şi loţiunilor de bronzat pe care tehnologia noastră le produce în abundenţă. De fapt, singurul client care îşi mai păstrează culoarea naturală sunt eu. Sunt, de asemenea, şi cel care zăboveşte cel mai mult în hotel. Eu şi o bătrână care aproape că nu se clinteşte de pe terasă. Împrejurare ce pare să suscite curiozitatea angajaţilor, care încep să se uite la mine cu interes sporit, deşi de la o distanţă

prudentă şi cu ceva ce, cu riscul de a exagera, voi numi teamă. Cred că incidentul cu masa s-a răspândit cu o viteză uluitoare. Diferenţa dintre mine şi bătrână este că ea stă liniştită pe terasă, observând cerul şi plaja, iar eu părăsesc mereu camera, ca un somnambul, ca să mă duc la plajă s-o văd pe Ingeborg sau ca să beau o bere la tejgheaua barului din hotel.

E straniu, uneori am certitudinea că bătrâna era aici când veneam cu părinţii mei la Del Mar. Dar zece ani sunt mulţi, cel puţin în cazul acesta, şi nu izbutesc să-i identific chipul. Poate dacă m-aş duce la ea şi aş întreba-o dacă îşi aminteşte de mine…

Puţin probabil. În orice caz, nu ştiu dacă aş fi capabil s-o abordez. Este ceva în ea care mă dezgustă. Totuşi, la prima vedere e o bătrână ca atâtea altele: mai degrabă slabă decât grasă, plină de riduri, îmbrăcată în alb, cu ochelari de soare negri şi o pălărioară de pai. În după-amiaza asta, când a plecat Ingeborg, am urmărit-o cu privirea de pe balcon. Locul pe terasă îi este invariabil acelaşi, la un colţ, lângă trotuar. Astfel, pe jumătate ascunsă sub o enormă umbrelă de soare alb-albastră, îşi omoară timpul contemplând puţinele maşini care circulă pe Paseo Marítimo, ca o păpuşă articulată, fericită. Şi, lucru ciudat, necesară propriei mele fericiri: când nu mai puteam să suport aerul rarefiat din cameră, ieşeam şi ea era acolo, un fel de sursă de energie care îmi insufla elan suficient ca să mă aşez din nou la masă şi să-mi continui munca.

Dar dacă ea, la rândul ei, m-ar fi văzut de fiecare dată când am ieşit pe balcon? Ce gândea oare despre mine? Cine credea că sunt? În niciun moment nu şi-a ridicat privirea, dar cu ochelarii aceia negri nu ştii când eşti observat şi când nu; a putut să-mi vadă umbra pe dalele de pe pardoseala terasei; în hotel era puţină lume şi ar fi considerat fără îndoială nelalocul lui ca un tânăr să apară

şi să dispară la anumite intervale. Ultima oară când am ieşit scria o carte poştală. Era oare cu putinţă să mă menţioneze? Nu ştiu. Dar, dacă a făcut-o, în ce termeni, sub ce perspectivă. Un tânăr palid, cu fruntea lată. Un tânăr agitat, cu siguranţă îndrăgostit. Sau poate un tânăr obişnuit, cu probleme de piele.

Nu ştiu. Ştiu, în schimb, că bat câmpii, mă pierd în presupuneri inutile care nu fac decât să mă tulbure. Nu înţeleg cum bunul meu Conrad a putut cândva să spună că scriu în stilul lui Karl Bröger. Cât mi-ar plăcea mie.

Mulţumită lui Conrad am cunoscut grupul literar Muncitori de la Nyland. El mi-a pus în mână cartea *Soldaten der Erde*, de Karl Bröger, şi m-a îndemnat, după ce am terminat-o de citit, să caut prin bibliotecile din Stuttgart, într-o goană din ce în ce mai vertiginoasă şi mai anevoioasă, *Bunker 17*, de acelaşi Bröger, *Hammerschläge*, de Heinrich Lersch, *Das vergitterte Land*, de Max Barthel, *Rhythmus des neuen Europa,* de Gerrit Engelke, *Mensch im Eisen*, de Lersch etcetera.

Conrad cunoaşte literatura ţării noastre. Într-o noapte, în camera lui, mi-a recitat ca pe apă două sute de nume de scriitori germani. L-am întrebat dacă i-a citit pe toţi. A spus că da. Îl iubea în mod special pe Goethe, iar dintre moderni pe Ernst Jünger. De acesta avea două cărţi pe care le recitea mereu: *Der Kampf als inneres Erlebnis* şi *Feuer und Blut*. Nu-i dispreţuia, totuşi, pe cei uitaţi, de aici ardoarea lui, pe care curând am împărtăşit-o, pentru Cercul Nyland.

Câte nopţi începând de atunci nu m-am culcat târziu, ocupat nu doar să descifrez spinoase regulamente de jocuri noi, ci şi cufundat în bucurie şi în nenorocire, în genunile şi culmile literaturii germane!

Fireşte, mă refer la literatura care se scrie cu sânge, şi nu la cărţile despre Florian Linden, care, după cum povesteşte Ingeborg, sunt din ce în ce mai absurde. În

privinţa aceasta nu este de prisos să consemnez aici o nedreptate: Ingeborg a fost cuprinsă de furie sau de ruşine în rarele ocazii când i-am vorbit, în public şi mai mult sau mai puţin detaliat, despre progresiile unui joc; ea, cu toate acestea, de nenumărate ori şi în multe momente, ca de pildă la micul dejun, la discotecă, în maşină, în pat, în timpul cinei sau chiar la telefon, mi-a relatat enigmele pe care Florian Linden trebuie să le rezolve. Iar eu nu m-am supărat şi nici nu m-am simţit ruşinat de eventualitatea ca cineva să asculte ce are ea să-mi spună; dimpotrivă, am încercat să înţeleg chestiunea în mod global şi obiectiv (inutil efort) şi apoi am sugerat posibile soluţii logice pentru problemele care-i dădeau bătaie de cap detectivului ei.

Acum o lună l-am visat pe Florian Linden, nici mai mult nici mai puţin. A fost culmea. Îmi aduc aminte perfect: eram culcat, căci îmi era foarte frig, iar Ingeborg îmi spunea: „Camera e închisă ermetic”; atunci, de pe coridor, auzeam vocea detectivului Florian Linden care ne avertiza de prezenţa în cameră a unui păianjen veninos, un păianjen care putea să ne înţepe şi apoi să se fofileze, deşi camera ar fi „închisă ermetic”. Ingeborg începea să plângă şi eu o îmbrăţişam. După câteva momente, ea spunea: „E cu neputinţă, cum s-o fi descurcat Florian de data asta?”. Eu mă ridicam şi mă învârteam prin cameră, scotocind sertarele în căutarea păianjenului, dar nu găseam nimic, cu toate că, firește, erau multe locuri unde putea să se ascundă. Ingeborg striga: „Florian, Florian, Florian, ce trebuie să facem?”, fără să-i răspundă nimeni. Cred că ştiam amândoi că suntem singuri.

Asta era totul. Mai degrabă decât un vis a fost un coşmar. Dacă însemna ceva, habar n-am. Eu de obicei nu am coşmaruri. În adolescenţă, da: coşmarurile erau numeroase şi cu scenografii foarte variate. Dar nimic care să-i poată îngrijora pe părinţii mei sau pe psihologul şcolii,

în realitate am fost întotdeauna o persoană echilibrată.

Ar fi interesant să-mi amintesc visele pe care le-am avut aici, la Del Mar, cu mai bine de zece ani în urmă. Visam cu siguranţă fete şi pedepse, ca toţi adolescenţii. Frate-meu mi-a *povestit* cândva un vis. Nu ştiu dacă eram noi doi singuri, sau erau şi părinţii mei. Eu n-am făcut niciodată ceva asemănător. Când era mică, Ingeborg se trezea de multe ori plângând şi avea nevoie s-o consoleze cineva. Adică se trezea năpădită de teamă şi cu o puternică senzaţie de singurătate. Mie nu mi s-a întâmplat niciodată asta, sau mi s-a întâmplat atât de rar, că am şi uitat.

De vreo doi ani visez jocuri. Mă culc, închid ochii şi se aprinde o tablă plină de piese de neînţeles şi astfel, încetul cu încetul, mă legăn până adorm. Dar visul adevărat trebuie să fie diferit, căci nu-mi amintesc de el.

De puţine ori am visat-o pe Ingeborg, însă ea este, totuşi, figura principală a unuia dintre visele mele cele mai intense. Un vis care se povesteşte repede, este aparent scurt şi poate în asta îi constă virtutea cea mai importantă. Ea e aşezată pe o bancă de piatră şi se piaptănă cu un pieptăn de cristal; părul, de un auriu extrem de pur, îi ajunge aproape până la mijloc. Se înserează. În capăt, încă foarte departe, se observă mult praf. Deodată îmi dau seama că lângă ea este un enorm câine de lemn şi mă trezesc. Cred că l-am visat după ce ne-am cunoscut. Când i-am povestit mi-a spus că praful însemna întâlnirea cu dragostea. I-am spus că şi eu credeam acelaşi lucru. Amândoi ne simţeam fericiţi. Toate acestea s-au întâmplat în discoteca Detroit, la Stuttgart, şi este posibil să-şi aducă aminte de visul acesta, pentru că i l-am povestit şi ea l-a înţeles.

Câteodată Ingeborg mă sună la ore târzii din noapte. Îmi mărturiseşte că acesta este unul dintre motivele pentru care mă iubeşte. Câţiva foşti iubiţi nu-i puteau suporta telefoanele acestea. Un oarecare Erich a rupt cu ea tocmai

pentru că îl trezea la trei dimineaţa. După o săptămână a pretins să se împace, dar Ingeborg l-a respins. Niciunul n-a înţeles că ea are nevoie să vorbească cu cineva când se trezeşte după un coşmar, mai ales dacă e singură şi coşmarul a fost îngrozitor. Pentru cazurile acestea eu sunt persoana ideală: am somnul uşor; într-o clipă sunt în stare să încep să vorbesc de parcă m-ar fi sunat la cinci după-amiază (lucru improbabil, căci la ora aceea încă lucrez); nu mă deranjează să fiu sunat noaptea; în ultimul rând, când sună telefonul, câteodată nici măcar nu dorm.

E de prisos să spun că telefoanele mă umplu de fericire. O fericire senină, care nu mă împiedică să adorm la loc, la fel de repede. Şi cu cuvintele de rămas-bun ale lui Ingeborg răsunându-mi în urechi: „Să visezi ce doreşti cel mai mult, dragul meu Udo”.

Draga mea Ingeborg. Pe nimeni n-am iubit atât de mult. De ce, atunci, privirile acelea de neîncredere reciprocă? De ce să nu ne iubim pur şi simplu, aidoma copiilor, acceptându-ne pe de-a-ntregul?

Când se întoarce am să-i spun că o iubesc, că mi-a fost dor de ea şi am să-i cer să mă ierte.

Este prima oară când plecăm împreună, ne petrecem concediul împreună şi, cum este normal, ne e greu să ne adaptăm şi să ne obişnuim unul cu altul. Trebuie să evit să vorbesc despre jocuri, mai ales despre jocuri de război, şi să fiu mai atent la ea. Dacă am timp, îndată ce termin de scris rândurile acestea cobor la magazinul de suvenire din hotel să-i cumpăr ceva, un obiect care s-o facă să zâmbească şi să mă ierte. Nu suport gândul de a o pierde. Nu suport gândul de a o răni.

Am cumpărat un colier de argint cu incrustaţii de abanos. Patru mii de *pesetas*. Sper să-i placă. Am luat şi o figurină de lut, foarte mică, reprezentând un ţăran cu o pălărie roşie, pe vine, defecând; după cum mi-a explicat

vânzătoarea, este o figură tradiţională din regiune, sau ceva asemănător. Sunt sigur că lui Ingeborg are să i se pară amuzantă.

La recepţie am văzut-o pe Frau Else. M-am apropiat cu grijă şi, înainte de a-i da bună ziua, am putut să observ peste umărul ei un registru contabil în care abundau zerourile. Ceva trebuie s-o fi neliniştit, căci atunci când şi-a dat seama de prezenţa mea s-a arătat mai curând prost dispusă. Am vrut să-i arăt colierul, dar nu m-a lăsat. Rezemată pe tejgheaua de la recepţie, cu părul luminat de ultimele raze ce intrau prin fereastra mare de pe coridor, m-a întrebat de Ingeborg şi de „prietenii mei”. Am minţit-o că habar n-am la ce prieteni se referă. Cuplul de tineri germani, a spus Frau Else. Am răspuns că nu erau prieteni, ci cunoscuţi, prieteni de-o vară; în plus, am adăugat, erau clienţi ai concurenţei. Frau Else n-a părut să-mi aprecieze ironia. Fiind evident că n-are de gând să mai spună nimic şi cum eu nu voiam încă să urc în cameră, am scos în grabă mica figurină de lut şi i-am arătat-o. Frau Else a zâmbit şi a zis:

— Dumneavoastră sunteţi un copil, Udo.

Nu ştiu de ce, dar această simplă frază, rostită pe un ton perfect, a fost de ajuns ca să mă înroşesc. Apoi a precizat că are de lucru şi vrea s-o las singură. Înainte de a pleca am întrebat-o la ce oră se întunecă de obicei. La zece seara, a spus Frau Else.

De pe balcon pot să văd vaporaşele care fac turul turistic; pleacă din oră în oră din portul pescarilor, se îndreaptă spre est, apoi o iau spre nord şi se pierd după o stâncă imensă care este numită aici Capul Fecioarei. E ora nouă şi abia acum începe să se ivească noaptea domoală şi strălucitoare.

Plaja e aproape pustie. Se desluşesc doar copii şi câini traversând nisipul galben închis. Câinii, la început singuri,

îndată se adună în haite şi aleargă spre zona pinilor şi a campingurilor, apoi se întorc şi încetul cu încetul haita se risipeşte. Copiii se joacă fără să se mişte. În celălalt capăt al satului, în partea cartierelor vechi şi a stâncilor, se iveşte un vaporaş alb. În el vine Ingeborg, sunt sigur. Dar vaporaşul dă senzaţia că abia se deplasează. Pe plajă, între Del Mar şi Costa Brava, angajatul de la hidrobiciclete începe să le ia de pe mal. Cu toate că trebuie să fie muncă grea, nu-l ajută nimeni. Totuşi, văzând uşurinţa cu care transportă enormele rable, lăsând o dâră adâncă pe nisip, este evident că n-are nevoie de altcineva. De la distanţa aceasta n-ar ghici nimeni că o mare parte a corpului îi e arsă într-un mod oribil. Poartă doar nişte pantaloni scurţi şi vântul care străbate plaja îi răvăşeşte părul, prea lung. Nu se poate tăgădui că e un personaj original. Şi nu o spun din pricina arsurilor, ci a modului particular de a ordona hidrobicicletele. Ce am descoperit în noaptea când a fugit Charly pe plajă văd din nou acum, doar că de la început, iar operaţia, aşa cum mi-am imaginat-o în noaptea aceea, este lentă, complicată, lipsită de utilitate practică, absurdă. Constă în a grupa hidrobicicletele, îndreptate în diferite direcţii, legându-le între ele, până alcătuiesc nu şirul tradiţional sau rândul dublu, ci un cerc, sau mai bine zis o stea cu vârfuri imprecise. Sarcină anevoioasă, ce se traduce în faptul că, atunci când el e la jumătate, toţi ceilalţi angajaţi şi-au terminat treaba. Lui, însă, pare să nu-i pese. Pesemne că îi face plăcere să lucreze la ora aceea a zilei, răcorit de briza amurgului, cu plaja pustie, cu excepţia câtorva copii care se joacă în nisip, fără să se apropie de hidrobiciclete. De fapt, dacă aş fi copil, cred că nici eu nu m-aş apropia.

E ciudat: o secundă am avut impresia că angajatul construieşte un castel cu hidrobicicletele. Un castel ca acelea pe care le construiesc copiii. Diferenţa constă în faptul că amărâtul nu e un copil. Bine, dar să construieşti

un castel, pentru ce? Cred că e clar: ca să-şi petreacă noaptea acolo, înăuntru.

Vaporaşul lui Ingeborg a tras la cheu. Ea trebuie să vină acum către hotel; îmi închipui pielea ei netedă, părul înviorat şi parfumat, paşii hotărâţi străbătând cartierul vechi. Curând întunericul are să fie desăvârşit.

Angajatul de la hidrobiciclete încă n-a terminat de construit steaua. Mă întreb cum de nu i-a atras nimeni atenţia; hidrobicicletele acelea, ca o vulgară colibă, distrug tot farmecul plajei; deşi presupun că sărmanul n-are nicio vină şi poate efectul dezagreabil, senzaţia profundă că chestia aceea seamănă prea mult cu o colibă sau cu o vizuină, se poate observa doar din perspectiva aceasta. Dinspre Paseo Marítimo nu percepe oare nimeni dezordinea pe care o provoacă hidrobicicletele pe plajă?

Am închis balconul. De ce întârzie Ingeborg atâta pe drum?

24 AUGUST

Multe am de scris. L-am cunoscut pe Ars. Voi încerca să rezum cele întâmplate în ultimele ore.

Ingeborg a sosit aseară radiind şi bine dispusă. Plimbarea fusese un succes şi n-am avut nevoie să ne spunem nimic ca să se înfiripe o împăcare, iar aceasta, fireşte, a fost şi mai frumoasă. Am luat cina la hotel, apoi ne-am întâlnit cu Hanna şi cu Charly într-un bar de lângă Paseo Marítimo, numit Colţul Andaluzilor. În fond, aş fi preferat să-mi petrec restul nopţii singur cu Ingeborg, dar n-am putut să refuz fără riscul de a tulbura pacea noastră recent inaugurată.

Charly era fericit şi agitat, nu mi-a trebuit mult să descopăr motivul: în seara aceea se transmitea la televizor meciul de fotbal dintre Germania şi Spania şi avea pretenţia să-l vedem, toţi patru, într-un bar, amestecaţi cu numeroşii spanioli care aşteptau începutul meciului. Când i-am spus că ne-am simţi mai în largul nostru la hotel, a argumentat că nu e acelaşi lucru; la hotel, nu încape aproape nicio îndoială că vor fi doar germani; la bar am fi înconjuraţi de „duşmani”, ceea ce ar spori emoţia meciului. În mod surprinzător, Hanna şi Ingeborg au trecut de partea lui.

Deşi contrariat, n-am insistat şi după câteva clipe am părăsit terasa şi ne-am instalat lângă televizor.

Aşa i-am cunoscut pe Lup şi pe Miel.

N-am să descriu interiorul localului Colţul Andaluzilor; am să spun doar că era larg, mirosea urât şi că o singură privire a fost de ajuns ca să mi se adeverească temerile: eram singurii străini.

Publicul, aranjat haotic într-un fel de semilună în faţa televizorului, era alcătuit mai ales din tineri, majoritatea bărbaţi, părând cu toţii muncitori care şi-au încheiat ziua de lucru şi n-au apucat să facă duş. Nu încape îndoială că

iarna scena n-ar fi ciudată; vara e şocantă.

Ca să accentueze diferenţa dintre ei şi noi, cei prezenţi acolo aveau aerul că se cunosc din fragedă copilărie şi o demonstrau dându-şi palme uşoare pe umăr, strigând dintr-un capăt în altul, făcând glume care încetul cu încetul deveneau triviale. Zgomotul era asurzitor. Mesele erau ticsite cu sticle de bere. Un grup juca la o masă de fotbal dărăpănată şi sunetul de metal lovit pe care îl producea prevala asupra larmei generale ca şuieratul gloanţelor unui franctiror în toiul unei bătălii în câmp deschis cu spade şi pumnale. Era evident că prezenţa noastră trezea un interes relaţionat prea puţin sau deloc cu meciul. Privirile, disimulate sau nu, convergeau asupra lui Ingeborg şi a Hannei, care, e de prisos să o spun, prin contrast păreau două prinţese din poveşti, mai ales Ingeborg.

Charly era încântat. În realitate, acela era mediul lui, îi plăceau strigătele, glumele de prost gust, atmosfera încărcată de fum şi mirosurile dezgustătoare; dacă pe deasupra putea să vadă şi selecţionata noastră jucând, cu atât mai bine. Dar nimic nu e perfect. Abia când ne serveau *sangría* pentru patru persoane am descoperit că era echipa Germaniei de Est. Lui Charly i-a căzut ca un bolovan şi începând din momentul acela starea lui de spirit a devenit din ce în ce mai instabilă. A vrut să plece numaidecât. Mai târziu am avut ocazia să constat că temerile, fără exagerare, îi erau imense şi absurde. Printre ele se remarca următoarea: ca spaniolii să ne ia drept est-germani.

În cele din urmă am hotărât să plecăm îndată ce terminăm *sangría.* Nu mai e nevoie să spun că nu acordam nicio atenţie meciului, ocupaţi fiind doar să bem şi să râdem. Atunci s-au aşezat Lupul şi Mielul la masa noastră.

Cum s-a întâmplat, n-aş putea să spun. Pur şi simplu, fără nicio scuză, s-au aşezat alături de noi şi au început să

vorbească. Ştiau câteva cuvinte în engleză, insuficiente din orice punct de vedere, deşi suplineau deficienţa idiomatică printr-o enormă capacitate mimică. La început conversaţia s-a referit la locurile comune dintotdeauna (ocupaţia, clima, salariile etcetera) şi eu am tradus. Erau, am crezut că înţeleg, ghizi amatori localnici, cu siguranţă o glumă. Apoi, pe măsură ce noaptea şi familiaritatea cu care ne tratam creşteau, cunoştinţele mi-au fost solicitate doar în momentele dificile. Nu încape îndoială că alcoolul face miracole.

Din Colţul Andaluzilor ne-am îndreptat cu toţii în maşina lui Charly spre o discotecă din afara satului, de pe un maidan din apropierea şoselei ce duce la Barcelona. Preţurile erau destul de scăzute în comparaţie cu zona turistică, clientela era alcătuită în general din oameni asemănători noilor noştri prieteni şi ambianţa era festivă, predispusă la camaraderie, deşi cu ceva întunecat şi tulbure, cum doar în Spania există şi, în mod paradoxal, nu inspiră neîncredere. Ca întotdeauna, lui Charly nu i-a trebuit mult ca să se îmbete. Într-un moment al serii, habar n-am cum, am aflat că selecţionata Germaniei de Est pierduse cu doi la zero. Îmi aduc aminte de asta ca de ceva straniu, întrucât pe mine nu mă interesează fotbalul şi am luat anunţul rezultatului ca pe o inflexiune în noapte, de parcă din clipa aceea toată zarva din discotecă s-ar fi putut transforma în ceva complet diferit, într-un spectacol de groază.

Ne-am întors la patru dimineaţa. Maşina o conducea unul dintre spanioli, căci Charly, pe scaunul din spate, cu capul scos pe fereastră, a vomitat tot drumul. Chiar era într-o stare jalnică. Odată ajunşi la hotel, m-a luat deoparte şi a izbucnit în plâns. Ingeborg, Hanna şi cei doi spanioli ne urmăreau plini de curiozitate, în ciuda faptului că le făceam semne să se îndepărteze. Printre sughiţuri, Charly mi-a mărturisit că îi e frică să nu moară; discursul i-a fost

în general ininteligibil, deşi era clar că n-are motive care să-i justifice temerile. Apoi, fără nicio tranziţie, a început să râdă şi să boxeze cu Mielul. Acesta, cu mult mai scund şi mai slab, se mulţumea să eschiveze, însă Charly era prea beat şi şi-a pierdut echilibrul, ori s-a lăsat intenţionat să cadă. În timp ce îl ridicam, unul din spanioli a sugerat să mergem să bem cafea la Colţul Andaluzilor.

Terasa barului, văzută dinspre Paseo Marítimo, avea o aură de bârlog de hoţi, un aer nedesluşit de tavernă adormită în umezeala şi ceaţa zorilor. Lupul a explicat că, deşi pare închis, patronul obişnuia să stea înăuntru, uitându-se la filme la noul său videoplayer până se crăpa de ziuă. Am hotărât să încercăm. După un moment a deschis uşa un bărbat cu obrajii rumeni şi cu barbă de o săptămână.

Cafelele le-a făcut Lupul însuşi. În sectorul meselor, cu spatele la noi, erau doar două persoane care se uitau la televizor, patronul şi încă unul, stând la mese separate. Mi-au trebuit câteva clipe ca să-l recunosc pe celălalt. Ceva obscur m-a împins să iau loc lângă el. Poate eram şi eu puţin beat. Mi-am luat cafeaua şi m-am aşezat la masa lui. Am apucat să schimbăm doar câteva fraze convenţionale (m-am simţit deodată stângaci şi agitat), până ni s-au alăturat ceilalţi. Lupul şi Mielul îl cunoşteau, fireşte. Prezentările s-au făcut cât se poate de ceremonios.

— Aici Ingeborg, Hanna, Charly şi Udo, nişte prieteni germani.

— Aici colegul nostru, Arsul.

Am tradus prezentarea pentru Hanna.

— Cum pot să-i spună Arsul? a întrebat.

— Pentru că e. În plus, nu i se spune doar aşa. Poţi să-i spui Musculosul; ambele porecle i se potrivesc.

— Cred că e o lipsă îngrozitoare de delicateţe, a zis Ingeborg.

Charly, care până atunci bolborosise nedesluşit, a spus:

— Sau poate un exces de sinceritate. Nu ocolesc problema. La război era aşa, camarazii îşi spuneau lucrurile pe nume şi cu simplitate, iar asta nu însemna nici dispreţ, nici lipsă de delicateţe, deşi, bineînţeles…

— E oribil, a întrerupt Ingeborg, privindu-mă dezgustată.

Lupul şi Mielul abia ne-au auzit schimbul de cuvinte, ocupaţi fiind să-i explice Hannei că un pahar de coniac cu greu ar fi putut să înrăutăţească beţia lui Charly. Hanna, între ei doi, părea când radiantă, când angoasată şi gata să o ia la fugă, deşi în fond nu cred că îşi dorea prea mult să se întoarcă la hotel. Cel puţin nu cu Charly, care ajunsese în punctul unde nu mai era în stare decât să bălmăjească incoerent. Singurul treaz era Arsul şi ne-a privit de parcă ar fi înţeles germana. Ingeborg, la fel ca mine, a observat şi s-a fâstâcit. E o reacţie tipică la ea, nu suportă să facă rău nimănui în mod involuntar. Dar, în realitate, ce rău am fi putut să-i facem cu discuţia noastră?

Mai târziu l-am întrebat dacă ştie limba noastră şi a zis că nu.

La şapte dimineaţa, cu soarele pe cer, ne-am băgat în pat. În cameră era răcoare şi am făcut dragoste. Apoi am adormit cu ferestrele deschise şi cu perdelele trase. Dar înainte… înainte a trebuit să-l târâm pe Charly până la hotelul Costa Brava, în vreme ce el se înverşuna să cânte cântece pe care Lupul şi Mielul i le fredonau la ureche (aceştia râdeau ca nebunii şi băteau din palme); apoi, pe drum spre hotelul lui, s-a încăpăţânat să înoate un moment. Contrar părerii Hannei şi a mea, spaniolii l-au susţinut şi au intrat toţi trei în apă. Biata Hanna a ezitat o clipă dacă să se scalde şi ea sau să aştepte pe mal cu noi; în cele din urmă s-a hotărât pentru ultima variantă.

Arsul, care plecase din bar fără să ne dăm seama, a apărut rătăcind pe plajă şi s-a oprit la vreo cincizeci de metri de locul unde ne aflam. Acolo a rămas, pe vine,

contemplând marea.

Hanna a explicat că îi e frică să nu i se întâmple ceva rău lui Charly. Era o înotătoare excelentă şi din motivul acesta credea că are datoria să-l însoţească, dar, a zis cu un zâmbet strâmb, nu vrusese să se dezbrace în faţa noilor noştri prieteni.

Marea era netedă ca un covor. Cei trei înotători se îndepărtau din ce în ce mai mult. Curând n-am mai putut să recunoaştem care e fiecare dintre ei; părul blond al lui Charly şi părul închis la culoare al spaniolilor au devenit cu neputinţă de distins.

— Charly e cel care e mai departe, a zis Hanna.

Două dintre capete au început să se întoarcă spre plajă. Al treilea a înaintat mai mult spre largul mării.

— Ăla e Charly, a spus Hanna.

A trebuit s-o convingem să nu se dezbrace să se ducă după el. Ingeborg m-a privit de parcă eu aş fi fost cel indicat pentru o asemenea ispravă, dar n-a scos o vorbă. I-am fost recunoscător. Înotul nu e punctul meu forte şi era prea departe ca să-l ajung. Cei ce se întorceau o făceau cât se poate de încet. Unul dintre ei se uita mereu înapoi după câteva mişcări de braţ, de parcă ar fi vrut să vadă dacă apare Charly în spatele lui. O clipă m-am gândit la ce îmi spusese acesta: teama de moarte. Era ridicol. În momentul acela am aruncat o privire spre locul unde se afla Arsul şi nu l-am văzut. La stânga noastră, la jumătatea drumului dintre mare şi Paseo Marítimo, se înălţau hidrobicicletele învăluite într-o lumină uşor albăstruie şi am ştiut că el acum era acolo, înăuntrul castelului lui, poate dormea sau poate ne observa şi doar ideea de a-l şti ascuns mi s-a părut mai emoţionantă decât demonstraţia de nataţie pe care ne-o impunea tâmpitul de Charly.

Lupul şi Mielul au ajuns la mal, unde s-au lăsat să cadă, epuizaţi, unul lângă altul, incapabili să se ridice. Hanna, fără să-şi facă griji pentru goliciunea lor, a dat fuga la ei şi

a început să-i interogheze în germană. Spaniolii au râs, obosiţi, şi i-au spus că nu înţeleg nimic. Lupul a încercat s-o doboare şi apoi a stropit-o cu apă. Hanna a sărit în spate (un salt electric) şi şi-a acoperit faţa cu mâinile. Am crezut că are să izbucnească în plâns sau are să-i pălmuiască, dar n-a făcut nimic. S-a întors lângă noi şi s-a aşezat pe nisip, lângă grămăjoara de haine pe care Charly le lăsase împrăştiate şi pe care ea le adunase şi le împăturise cu sârguinţă.

— Nemernicul, am auzit-o murmurând.

Apoi, după un oftat îndelung, s-a ridicat şi a început să scruteze orizontul. Charly nu se vedea nicăieri. Ingeborg a sugerat să sunăm la poliţie. M-am dus la spanioli şi i-am întrebat cum putem să luăm legătura cu poliţia sau cu vreun echipaj de salvare din port.

— Poliţie nu, a zis Mielul.

— Nu-i nimic, tipul ăla e un mucalit, vine el. E clar că vrea să facă o glumă.

— Dar nu suna la poliţie, a zis Mielul.

Le-am anunţat pe Ingeborg şi pe Hanna că nu putem să ne bazăm pe spanioli în cazul în care cerem ajutor, ceea ce, pe de altă parte, era cam exagerat. În realitate, Charly putea să apară în orice clipă.

Spaniolii s-au îmbrăcat în grabă şi ni s-au alăturat. Plaja trecea de la albastru la un roşiatic, iar pe trotuarul străzii Paseo Marítimo alergau câţiva turişti matinali. Stăteam cu toţii în picioare, în afară de Hanna, care se aşezase din nou lângă hainele lui Charly şi avea ochii micşoraţi, de parcă lumina, din ce în ce mai puternică, i-ar fi provocat durere.

Mielul a fost primul care l-a zărit. Fără să stârnească valuri, cu un stil cadenţat şi desăvârşit, Charly sosea la mal, cam la o sută de metri de unde ne aflam. Cu strigăte de bucurie, spaniolii au dat fuga să-l întâmpine, fără să le pese că îşi udă pantalonii. Pe Hanna, dimpotrivă, a podidit-o plânsul în vreme ce o îmbrăţişa pe Ingeborg şi a zis că se

simte rău. Charly a ieşit din apă aproape treaz. Le-a pupat pe Hanna şi pe Ingeborg, iar celorlalţi ne-a strâns mâna. Scena avea ceva ireal.

Ne-am despărţit în faţa hotelului Costa Brava. În vreme ce ne îndreptam, singuri, spre hotelul nostru, l-am văzut pe Ars ieşind de sub hidrobiciclete şi apoi începând să le dezasambleze, ca să se pregătească de o nouă zi de lucru.

Când ne-am sculat, trecuse de trei după-amiaza. Am făcut duş şi am mâncat ceva uşor la restaurantul hotelului. Aşezaţi la tejghea, am contemplat panorama oferită de Paseo Marítimo prin ferestrele mari şi fumurii. Era ca o carte poştală. Bătrâni rezemaţi de parapet, lângă trotuar, jumătate din ei cu pălărioare albe, şi bătrâne cu fustele ridicate până deasupra genunchilor pentru ca soarele să le mângâie coapsele. Asta era totul. Am băut o răcoritoare şi am urcat în cameră ca să ne punem costumele de baie. Charly şi Hanna erau în locul obişnuit, lângă hidrobiciclete. Incidentul din dimineaţa aceea a furnizat subiectul de conversaţie o bună bucată de timp: Hanna a spus că la doisprezece ani şi-a pierdut cel mai bun prieten, mort de un stop cardiac în timp ce se scălda; Charly, pe de-a-ntregul refăcut după beţie, a povestit că o perioadă el şi un oarecare Hans Krebs au fost campioni în piscina municipală din Oberhausen. Învăţaseră să înoate în râu şi considerau că oricine învaţă în râu nu poate fi nicicând învins în mare. În râuri, a zis, trebuie să înoţi cu toţi muşchii în alertă şi cu gura închisă, mai ales dacă râul e radioactiv. Era fericit că le arătase spaniolilor cât de rezistent e. A povestit că aceştia, la un moment dat, l-au rugat să se întoarcă; cel puţin asta a crezut Charly; în orice caz, chiar dacă i-ar fi spus altceva, din tonul lor a înţeles că le era frică. Ţie nu ţi-a fost frică pentru că erai beat, a făcut Hanna sărutându-l. Charly a zâmbit arătându-şi cele două rânduri de dinţi albi şi mari. Nu, a răspuns, nu

mi-a fost frică pentru că ştiu să înot.

În mod inevitabil, l-am văzut pe Ars. Se mişca încet şi purta doar nişte blugi tăiaţi ca bermudele. Ingeborg şi Hanna au ridicat braţele şi l-au salutat. N-a venit la noi.

— De când sunteţi prietene cu tipul ăsta? a întrebat Charly.

Arsul a răspuns în acelaşi fel şi a revenit la mal târând o hidrobicicletă. Hanna a vrut să ştie dacă e adevărat că i se spune Arsul. Am spus că aşa e. Charly a zis că abia îşi aduce aminte de el. De ce n-a intrat în mare cu mine? Din acelaşi motiv ca Udo, a zis Ingeborg, pentru că nu e prost. Charly a ridicat din umeri. (Mi se pare că îi place să-l dojenească femeile). Probabil că e mai bun înotător decât tine, a spus Hanna. Nu cred, a zis Charly, aş paria pe orice. Hanna a observat atunci că musculatura Arsului era mai pronunţată decât a lui Charly şi a mea, în realitate decât a oricui ar fi făcut plajă în momentul acela. Un culturist? Ingeborg şi Hanna au izbucnit în râs. Apoi Charly ne-a mărturisit că nu-şi aduce aminte nimic din noaptea trecută. Drumul de întoarcere de la discotecă, vomitarea, lacrimile i se şterseseră din memorie. În schimb, ştia mai multe despre Lup şi despre Miel decât noi toţi. Unul din ei lucra într-un supermarket din zona campingurilor, iar celălalt era chelner într-un bar din cartierul vechi. Băieţi nemaipomeniţi.

La şapte am plecat de pe plajă şi ne-am dus să bem o bere pe terasa barului Colţul Andaluzilor. Patronul era în spatele tejghelei, stătea de vorbă cu doi bătrâni din sat, amândoi de statură mică, aproape nişte pitici. Văzându-ne, ne-a salutat cu un gest. Era bine acolo. Sufla o briză domoală şi răcoroasă şi, cu toate că mesele erau toate ocupate, lumea încă nu se străduia cu trup şi suflet să facă zgomot. Erau, la fel ca noi, persoane care veneau de pe plajă şi erau obosite de înotat şi de stat la soare.

Ne-am despărţit fără să facem planuri pentru seară.

Când am ajuns la hotel, am făcut duş şi apoi Ingeborg a hotărât să se instaleze pe şezlongul din balcon ca să scrie vederi şi să termine de citit romanul despre Florian Linden. Eu m-am uitat un moment la jocul meu şi după aceea am coborât la restaurant să beau o bere. După un răstimp am urcat să-mi iau caietul şi am găsit-o pe Ingeborg adormită, învelită în halatul ei negru, ţinând strâns vederile între mână şi şold. Am sărutat-o şi i-am sugerat să se vâre în pat, dar n-a vrut. Cred că avea puţină febră. Am hotărât să cobor din nou la bar. Pe plajă Arsul repeta ritualul din fiecare seară. Una câte una, hidrobicicletele se asamblau din nou şi coliba se încropea, înălţându-se, dacă o colibă se poate înălţa. (O colibă nu; dar un castel da.) Am ridicat în mod inconştient o mână şi l-am salutat. Nu m-a văzut.

La bar am întâlnit-o pe Frau Else. M-a întrebat ce scriu. Nimic important, i-am spus, schiţa unui eseu. Ah, sunteţi scriitor, a făcut ea. Nu, nu, am zis, înroşindu-mă. Ca să schimb subiectul, am întrebat-o de soţul ei, pe care nu avusesem încă plăcerea de a-l saluta.

— E bolnav.

A spus-o cu un zâmbet plin de bunătate, privindu-mă şi uitându-se în acelaşi timp în jur, de parcă n-ar fi vrut să piardă nimic din ce se întâmpla în bar.

— Îmi pare foarte rău.

— Nu e nimic grav.

Am îndrugat ceva despre bolile de vară, vreo prostie, fără îndoială. Apoi m-am sculat şi am întrebat-o dacă acceptă să bea un pahar cu mine.

— Nu, mulţumesc, sunt bine aşa, iar pe de altă parte am de lucru. Întotdeauna am de lucru!

Dar nu s-a clintit de unde era.

— E mult de când nu aţi fost în Germania? am zis ca să nu tac.

— Nu, dragule, în ianuarie am fost câteva săptămâni.

— Şi cum vi s-a părut ţara?

Mi-am dat seama numaidecât că spusesem o prostie şi m-am înroşit iarăşi.

— Ca întotdeauna.

— Da, e adevărat, am îngăimat.

Frau Else m-a privit pentru prima oară cu simpatie şi după aceea a plecat. Am văzut cum o abordează un chelner, apoi o clientă, apoi un cuplu de bătrâni, până când a dispărut în spatele scării.

25 AUGUST

Prietenia cu Charly şi Hanna începe să devină o povară insuportabilă. Ieri, după ce am terminat de scris în jurnal, când credeam că am să petrec o seară liniştită, singur cu Ingeborg, au apărut ei. Era zece seara; Ingeborg tocmai se trezise. I-am spus că eu prefer să rămân la hotel, dar ea, după ce a vorbit la telefon cu Hanna (Charly şi Hanna erau la recepţie), a hotărât că e mai bine să ieşim. Ne-am certat în cameră neîncetat, până s-a schimbat. Când am coborât, mare mi-a fost mirarea să-i văd pe Lup şi pe Miel. Ultimul, cu coatele pe tejghea, îi povestea ceva la ureche recepţionerei, iar ea râdea fără nicio jenă. M-a iritat peste măsură: am presupus că era aceeaşi care se dusese cu bârfa la Frau Else când cu neînţelegerea cu masa, deşi, ţinând cont de oră şi de posibilitatea existenţei a două ture la recepţie, putea fi vorba de alta. În orice caz, era foarte tânără şi proastă: văzându-ne, a schiţat o strâmbătură de apreciere, de parcă ar fi împărtăşit un secret cu noi. Ceilalţi au aplaudat. Era culmea.

Am ieşit din sat în maşina lui Charly, lângă el stăteau Hanna şi Lupul, arătându-i drumul. Pe drum până la discotecă, dacă spelunca aia se poate numi astfel, am văzut enorme fabrici de ceramică instalate în mod rudimentar pe marginea şoselei, în realitate, trebuie să fi fost magazii de mărfuri sau angrouri. Toată noaptea erau luminate de reflectoare ca de stadion de fotbal şi automobilistul putea observa numeroase oale de lut, recipiente, ghivece de toate mărimile şi câte o sculptură în spatele gardului. Grosolane imitaţii greceşti acoperite de praf.

False piese de artizanat mediteraneean încremenite într-o oră nici diurnă, nici nocturnă. Prin curţi n-am văzut trecând decât câini de pază.

Noaptea, în linii generale, a fost aproape în întregime la

fel ca precedenta. Discoteca nu avea nume, cu toate că Mielul a zis că se numeşte Discoteca Zdrenţelor; aidoma celeilalte, era concepută mai degrabă pentru muncitorii din împrejurimi decât pentru turişti; muzica şi iluminarea erau lamentabile; Charly a băut, în vreme ce Hanna şi Ingeborg au dansat cu spaniolii. Totul s-ar fi terminat în acelaşi fel, dacă n-ar fi fost un incident, frecvent în locul acela, după cum ne-a spus Lupul, care ne-a sfătuit să plecăm în cea mai mare grabă. Voi încerca să reconstruiesc povestea: începe cu un tip care se prefăcea că dansează printre mese şi pe bordura ringului. Se pare că nu plătise nişte consumaţii şi era drogat. Despre ultima afirmaţie, că tot a venit vorba, nu există nicio certitudine. Accesoriul său cel mai caracteristic şi pe care eu l-am băgat de seamă înainte să înceapă încăierarea consta într-o nuia de o grosime considerabilă, pe care o învârtea ameninţător într-o mână, deşi mai târziu Lupul ne-a asigurat că era vorba de un baston din intestin de porc, a cărui lovitură lasă în carne o cicatrice care nu se vindecă toată viaţa. În orice caz, atitudinea falsului dansator era provocatoare şi în curând s-au dus la el doi chelneri din discotecă, chelneri care nu poartă uniformă şi nu se deosebesc cu nimic de restul clienţilor, dacă n-ar fi comportarea şi chipurile, de-a dreptul îngrozitoare. Între ei şi cel cu bastonul a avut loc un schimb de cuvinte, din ce în ce mai aprins.

L-am putut auzi pe cel cu bastonul:

— Spada mea merge cu mine peste tot, a zis referindu-se în modul acesta original la baston şi drept răspuns la interdicţia de a sta cu el în discotecă.

Chelnerul a replicat:

— Am ceva mult mai *tare* ca spada ta.

A urmat numaidecât o avalanşă de cuvinte vulgare pe care nu le-am înţeles şi în cele din urmă chelnerul a întrebat:

— Vrei să vezi?

Cel cu bastonul a amuţit; aş îndrăzni să afirm că a pălit deodată.

Atunci chelnerul şi-a ridicat antebraţul, musculos şi păros ca al unei gorile, şi a spus:

— Vezi? Asta e mai tare.

Cel cu bastonul a râs pe un ton care nu era de provocare, ci mai degrabă de uşurare, deşi mă îndoiesc că ospătarii au sesizat diferenţa, şi şi-a înălţat nuiaua apucând-o de ambele capete, până a încordat-o ca pe un arc. Avea un râs stupid, râs de beţiv şi de nenorocit. În momentul acela, ca împins de un resort, braţul pe care chelnerul şi-l arătase a înaintat ca din puşcă şi a pus stăpânire pe baston. Totul a fost foarte rapid. Imediat, înroşindu-se din pricina efortului, l-a frânt în două. De la o masă au răsunat aplauze.

Cu aceeaşi repeziciune, tipul cu bastonul a sărit pe chelner, i-a strâns ca în cleşte pe la spate braţul, fără ca nimeni să-l poată împiedica, şi i l-a rupt într-o clipă. Cred că în ciuda muzicii, care nu se întrerupsese cât ţinuse incidentul, am auzit sunetul oaselor rupte.

Lumea a început să ţipe. Mai întâi au fost urletele chelnerului căruia i se frânsese mâna, apoi strigătele celor ce se luau la încăierare, fără a se distinge, sau cel puţin, nu de la masa mea, cine e aliatul cui, şi în cele din urmă vaietele generalizate ale tuturor celor prezenţi, inclusiv ale celor care nici nu ştiau ce s-a întâmplat.

Am hotărât să ne retragem.

Pe drumul de întoarcere ne-am întâlnit cu două maşini ale poliţiei. Lupul n-a venit cu noi, a fost cu neputinţă să dăm de el în hărmălaia de la ieşire, iar Mielul, care ne-a urmat fără să protesteze, acum se plângea că îşi lăsase prietenul şi propunea să ne ducem înapoi. În privinţa asta Charly a fost categoric: dacă vrea să se ducă înapoi, n-are decât să facă autostopul. Am căzut de acord să-l aşteptăm

pe Lup la Colţul Andaluzilor.

Barul era încă deschis când am ajuns, vreau să spun deschis pentru oricine şi cu terasa iluminată şi plină de lume, în ciuda orei târzii; patronul, la cererea Mielului, întrucât bucătăria era închisă, ne-a pregătit doi pui, care au mers perfect cu vinul negru; apoi, cum tot mai aveam poftă de mâncare, am dat gata un platou cu bucăţi de cârnaţi şi tartine cu şuncă, pâine cu roşii şi ulei. Când terasa era închisă şi înăuntru nu mai eram decât noi şi patronul, care la ora aceea făcea ce îi plăcea cel mai mult, se uita la casete video cu cowboys şi cina fără grabă, a apărut Lupul[2].

Când ne-a văzut i-au venit dracii şi reproşurile lui, „m-aţi lăsat în plata Domnului”, „aţi uitat de mine”, „nu mai poţi să ai încredere în prieteni”, etcetera, erau adresate, în mod surprinzător, lui Charly. Mielul, care era singurul prieten adevărat pe care-l avea acolo, a adoptat o atitudine de ruşine şi de supunere mută la cuvintele rostite de colegul său. Iar Charly, într-un mod şi mai surprinzător, încuviinţa şi se scuza, o lua în glumă, dar explica; într-un cuvânt, se simţea onorat de iscusinţa neruşinată pe care o etala spaniolul cu generozitate, scoţându-şi la iveală gesturile şi prostul gust. Da, lui Charly îi plăcea asta! Poate că intuia în scena aceea o prietenie adevărată! Era de tot râsul! Am să precizez că mie Lupul nu mi-a adresat nici cel mai mărunt reproş, iar cu fetele a păstrat măsura dintotdeauna, arătându-se deopotrivă cumpătat şi grosolan.

Cred că eram gata să plec, când a intrat Arsul. Ne-a salutat cu o mişcare a capului şi s-a aşezat la tejghea, cu spatele la noi. L-am lăsat pe Lup să termine de lămurit evenimentele de la Discoteca Zdrenţelor, probabil îngroşând faptele sângeroase şi arestările, şi m-am

[2] În textul original apare Mielul, deşi de fapt apare Lupul – corectura gaboy.

apropiat de locul unde se afla Arsul. Jumătate din buza inferioară era o crustă amorfa, dar după câteva clipe te obişnuiai. L-am întrebat dacă suferă de insomnie şi a zâmbit. Nu, nu avea insomnii, însă îi erau de ajuns câteva ore de somn ca să suporte munca, o muncă uşoară şi amuzantă. Nu vorbea prea mult, dar era mult mai puţin taciturn decât îmi închipuisem. Avea dinţii mici şi şubreziţi, dar într-o stare dezastruoasă pe care, în ignoranţa mea, n-am ştiut dacă s-o pun pe seama focului sau pur şi simplu a deficienţelor igienei bucale. Presupun că un om care are chipul ars nu se preocupă prea mult de starea danturii lui.

M-a întrebat de unde sunt. Vorbea cu o voce gravă şi bine timbrată, având certitudinea deplină că va fi înţeles. Am răspuns că din Stuttgart şi a aprobat din cap, de parcă ar fi cunoscut oraşul, deşi era evident că nu fusese niciodată acolo. Era îmbrăcat la fel ca ziua, cu pantaloni scurţi, tricou şi espadrile. Constituţia fizică e remarcabilă, pieptul şi braţele robuste şi nişte bicepşi prea dezvoltaţi, cu toate că, aşezat la tejghea, bând ceai!, părea mai slab decât mine. Ori mai timid. Bineînţeles, şi în ciuda hainelor minime, se putea observa că are grijă de înfăţişare, măcar în modul cel mai simplu: era pieptănat şi nu mirosea urât. Lucrul acesta din urmă era într-un fel o mare izbândă, căci, locuind pe plajă, singura baie pe care o avea la dispoziţie era marea (dacă adulmecai, mirosea a apă sărată). O clipă mi l-am imaginat în fiecare zi, sau în fiecare noapte, spălându-şi rufele (pantalonii scurţi, câteva tricouri) în mare, spălându-se pe corp în mare, făcându-şi nevoile în mare, sau pe plajă, aceeaşi plajă pe care apoi se odihneau sute de turişti, printre care Ingeborg… Năpădit de o profundă senzaţie de greaţă, m-am închipuit denunţându-i comportamentul huliganic la poliţie… Dar, firește, n-aveam să fiu eu. Totuşi, cum se explica faptul că o persoană cu o slujbă plătită nu era capabilă să-şi obţină

un loc de dormit demn? Să fie oare *toate* chiriile din satul acesta îngrozitor de scumpe? Nu există pensiuni ieftine sau campinguri, chiar dacă nu se află lângă mare? Ori încearcă oare prietenul nostru Arsul, neplătind chirie, să pună deoparte câţiva bănuţi pentru când se termină vara?

Ceva din Bunul Sălbatic este în el. Dar pot să-l văd pe Bunul Sălbatic în Lup şi în Miel, iar ei se descurcă altfel. Poate casa aceea gratis înseamnă în acelaşi timp o casă izolată, departe de priviri şi de oameni. Dacă e aşa, într-un fel înţeleg. Mai sunt şi avantajele vieţii în aer liber, cu toate că a lui, aşa cum mi-o imaginez, n-are prea mare legătură cu viaţa în aer liber, sinonimă cu viaţa sănătoasă, certată la cuţite cu umiditatea de pe plajă şi cu sandvişurile care, sunt sigur, îi compun meniul zilnic. Cum trăieşte oare Arsul? Ştiu doar că ziua seamănă cu un zombi care târăşte hidrobicicletele de la mal până la micul spaţiu delimitat şi de acolo din nou la mal. Nimic altceva. Deşi trebuie să aibă o oră ca să mănânce şi trebuie să se întâlnească la un moment dat cu şeful lui ca să-i predea încasările. Şeful acela pe care nu l-am văzut niciodată ştie că Arsul doarme pe plajă? Ca să nu mergem mai departe, patronul Colţului Andaluzilor ştie? Lupul şi Mielul cunosc secretul, ori sunt singurul care i-a descoperit refugiul? Nu îndrăznesc să întreb.

Noaptea Arsul face ce vrea, sau măcar încearcă. Dar ce face concret, în afară de dormit? Stă până târziu la Colţul Andaluzilor, se plimbă pe plajă, poate are prieteni cu care vorbeşte, bea ceai, se îngroapă sub rablele lui… Da, uneori mă uit la castelul de hidrobiciclete ca la un fel de mausoleu. Impresia de colibă persistă fără îndoială când este încă lumină; noaptea, la lumina lunii, un spirit exaltat ar putea s-o confunde cu un mormânt barbar.

Niciun alt lucru demn de a fi menţionat nu s-a întâmplat în seara de 24. Am plecat din Colţul Andaluzilor relativ treji. Arsul şi patronul au rămas acolo; unul în faţa ceştii

de ceai goale, iar celălalt uitându-se la alt film cu cowboys.

Astăzi, cum era de aşteptat, l-am văzut pe plajă. Ingeborg şi Hanna erau întinse lângă hidrobiciclete şi Arsul, în partea cealaltă, se rezema cu spatele de un flotor de plastic, contemplând orizontul în care abia se zăreau siluetele câtorva clienţi. Nicio clipă nu s-a întors s-o privească pe Ingeborg care, pe bună dreptate, era bestială, de-ţi venea s-o mănânci din ochi. Ambele fete şi-au inaugurat noile tanga, de culoare portocalie, o culoare vie şi veselă. Însă Arsul a evitat să le privească.

Eu nu m-am dus la plajă. Am rămas în cameră, deşi ieşeam mereu pe balcon sau la fereastră, ca să-mi revizuiesc jocul abandonat. Dragostea, se ştie, este o pasiune exclusivă, deşi eu visez să-mi pot împăca pasiunea pentru Ingeborg cu înclinaţia pentru jocuri. Conform planurilor pe care le-am făcut la Stuttgart, zilele acestea ar trebui să am jumătate din varianta strategică deja concepută şi scrisă şi cel puţin schiţa comunicării pe care o vom prezenta la Paris. Totuşi, încă n-am scris niciun cuvânt. Dacă m-ar vedea Conrad, nu încape îndoială că ar râde de mine. Dar Conrad trebuie să priceapă că nu pot, în *prima* mea vacanţă cu Ingeborg, s-o ignor şi să mă dedic trup şi suflet variantei. Cu toate acestea, nu-mi pierd speranţa de a o avea terminată când ne vom întoarce în Germania.

După-amiaza s-a întâmplat ceva ciudat. Eram aşezat în cameră, când am auzit deodată sunetul unui corn. Nu pot să fiu absolut sigur, dar, haida-de, sunt în stare să disting sunetul unui corn de alt sunet. Straniu e că mă gândeam, e adevărat că vag, la Sepp Dietrich, care la un moment dat a vorbit de cornul pericolului. În orice caz, sunt sigur că nu mi l-am imaginat. Sepp a afirmat că l-a auzit de două ori şi în ambele muzica aceea misterioasă a avut darul de a-l face să-şi învingă o îngrozitoare oboseală fizică, prima oară

în Rusia şi a doua în Normandia. Cornul, după Sepp, care a ajuns să comande o armată după ce a început ca băiat de serviciu şi şofer, e înştiinţarea strămoşilor, glasul sângelui care te pune în gardă. Eu, cum spuneam, eram aşezat şi divagam, când, deodată, mi s-a părut că-l aud. M-am ridicat şi am ieşit pe balcon. Afară răsuna doar vuietul din toate serile; nici măcar freamătul mării nu se auzea. Pe coridor, din contră, domnea o tăcere lâncedă. A sunat atunci cornul în mintea mea? A sunat pentru că mă gândeam la Sepp Dietrich sau pentru că trebuia să mă avertizeze de un pericol? Dacă stau să-mi aduc bine aminte, mă gândeam şi la Hausser, şi la Bittrich, şi la Meindl… A sunat, atunci, pentru mine? Dacă aşa a fost, împotriva cărui pericol voia să mă pună în gardă?

Când i-am povestit lui Ingeborg, mi-a recomandat să nu mai stau închis în cameră atâta timp. După părerea ei, ar trebui să ne înscriem la nişte cursuri de jogging şi gimnastică organizate de hotel. Biata Ingeborg, nu înţelege nimic. I-am promis că am să vorbesc cu Frau Else despre asta. Acum zece ani aici nu era niciun fel de curs. Ingeborg a zis că se ocupă ea să ne înscrie, nu e nevoie să vorbesc cu Frau Else pentru o problemă care se rezolvă cu recepţionera. I-am spus că sunt de acord, să facă aşa cum consideră că e bine.

Înainte de a mă vârî în pat, am făcut două lucruri, mai exact:

1. Am dispus corpurile blindate pentru atacul fulger asupra Franţei.

2. Am ieşit pe balcon şi am căutat vreo lumină pe plajă, care să arate prezenţa Arsului, dar totul era cufundat în întuneric.

26 AUGUST

Am urmat instrucţiunile lui Ingeborg. Astăzi am stat pe plajă mai mult decât obişnuiam. Drept urmare, am umerii roşii de atâta soare şi după-amiaza a trebuit să ies să cumpăr o cremă care să-mi aline arsura pielii. Bineînţeles că ne-am tolănit lângă hidrobiciclete şi, cum nu era cu putinţă să faci altceva, am stat de vorbă cu Arsul. Oricum, ziua ne-a hărăzit câteva veşti. Cea principală e că Charly s-a îmbătat scandalos în compania Lupului şi a Mielului. Hanna s-a văicărit spunându-i lui Ingeborg că nu ştie ce să facă, să-l lase, sau să nu-l lase? Dorinţa de a pleca singură în Germania nu o părăseşte nicio clipă; îi e dor de fiu-său; e sătulă şi obosită. N-o consolează decât bronzarea desăvârşită. Ingeborg e de părere că totul depinde de dragostea ei pentru Charly, e adevărată sau nu. Hanna nu ştie ce să răspundă. Cealaltă veste e că directorul de la Costa Brava le-a cerut să părăsească hotelul. Se pare că azi-noapte Charly şi spaniolii au încercat să-l lovească pe paznicul de noapte. Ingeborg, în ciuda semnelor pe care i le făceam pe ascuns, i-a sugerat să se mute la Del Mar. Din fericire, Hanna e hotărâtă să-l facă pe director să se răzgândească ori să le dea înapoi banii pe care i-au plătit în avans. Presupun că totul se va limita la câteva explicaţii şi scuze. Când Ingeborg a întrebat-o unde era ea în momentul altercaţiei, Hanna a răspuns că în camera ei, dormea. Charly n-a apărut pe plajă până la amiază, arătând foarte rău şi târându-şi placa de windsurf. Hanna, văzându-l, i-a şoptit lui Ingeborg la ureche:

— Se omoară.

Versiunea lui Charly e complet diferită. Pe de altă parte, îl doare-n cot de director şi de ameninţările lui. Spune, cu pleoapele întredeschise şi cu un aer de somnolenţă, de parcă doar ce ar fi sărit din pat:

— Putem să ne mutăm acasă la Lup. Mai ieftin şi mai

autentic. Aşa ai să cunoşti Spania adevărată.

Şi îmi face cu ochiul. E o glumă pe jumătate, mama Lupului închiriază camere vara, cu sau fără mâncare, la preţuri modice. O secundă am impresia că Hanna are să izbucnească în plâns. Ingeborg intervine şi o potoleşte. Pe acelaşi ton de glumă îl întreabă pe Charly dacă Lupul şi Mielul nu se îndrăgostesc cumva de el. Dar întreabă serios. Charly râde şi zice că nu. Apoi, drept răspuns, Hanna ne asigură că pe ea vor Lupul şi Mielul să şi-o bage în pat.

— Alaltăieri noapte m-au pipăit neîncetat, spune cu un singular amestec de cochetărie şi de femeie umilită.

— Pentru că eşti frumoasă, lămureşte Charly domol. Şi eu aş încerca dacă nu te-aş cunoaşte, nu?

Discuţia se îndreaptă brusc spre locuri stranii ca Discoteca 33 din Oberhausen şi Compania Telefonică. Hanna şi Charly devin sentimentali şi îşi amintesc locurile care au pentru ei conotaţii romantice. După o clipă, totuşi, Hanna insistă:

— Ai să te omori.

Charly pune capăt reproşurilor luându-şi placa şi intrând în mare.

Subiectele în jurul cărora s-a învârtit discuţia mea cu Arsul au fost dacă i-a furat cineva vreodată o hidrobicicletă, dacă munca e grea, dacă nu i se făcea lehamite să-şi petreacă atâtea ore pe plajă, sub soarele nemilos, dacă avea timp să mănânce, dacă ştia care erau, dintre străini, cei mai buni clienţi etcetera. Răspunsurile, destul de laconice, au fost următoarele: de două ori i-au furat câte o hidrobicicletă sau, mai bine zis, au abandonat-o la celălalt capăt al plajei; munca nu era grea; câteodată se plictisea, nu prea mult; mânca, după cum bănuiam, sandvişuri; nu avea habar ce naţionalitate închiria mai multe hidrobiciclete. M-am mulţumit cu aceste răspunsuri şi am suportat intervalele de tăcere care s-au succedat.

Era, fără putinţă de tăgadă, o persoană deloc obişnuită cu dialogul şi, după cum am putut deduce din privirea pe care şi-o ferea mereu, oarecum circumspect. La câţiva paşi, corpurile lui Ingeborg şi al Hannei absorbeau, strălucitoare, razele soarelui. Atunci i-am spus pe negândite că eu aş fi preferat să nu ies din hotel. S-a uitat la mine fără curiozitate şi a contemplat mai departe orizontul, unde hidrobicicletele i se confundau cu ale altor chioşcuri. În depărtare am văzut un windsurfer care-şi pierdea mereu echilibrul. După culoarea pânzei mi-am dat seama că nu e Charly. Am spus că prefer muntele, nu marea. Îmi plăcea marea, dar şi mai mult îmi plăcea muntele. Arsul n-a replicat nimic.

Am păstrat tăcere încă un moment. Simţeam că soarele îmi arde umerii, dar nu m-am mişcat şi nici n-am făcut nimic ca să mă protejez. Din profil, Arsul părea altul. Nu vreau să spun că în felul acesta era mai puţin desfigurat (îmi oferea tocmai profilul *cel mai* desfigurat), ci că pur şi simplu părea altul. Mai îndepărtat. Similar unui bust de piatră ponce încadrat în peri groşi şi închişi la culoare.

Habar n-am ce impuls m-a împins să-i mărturisesc că vreau să fiu scriitor. Arsul s-a întors şi, după ezitări, a spus că e o profesie interesantă. L-am pus să repete, fiindcă la început am crezut că am înţeles greşit.

— Dar nu de romane şi nici de piese de teatru, l-am lămurit.

Arsul şi-a întredeschis buzele şi a spus ceva ce n-am auzit.

— Cum?

— Poet?

Sub cicatricele lui am avut impresia că văd un fel de zâmbet monstruos. M-am gândit că soarele mă năuceşte.

— Nu, nu, bineînţeles, nu poet.

Întrucât lăsasem să se înţeleagă, am explicat că nu dispreţuiam câtuşi de puţin poezia. Aş fi putut să recit din

memorie versuri de Klopstock sau de Schiller; dar să scrii versuri în vremea noastră, dacă nu sunt pentru iubită, era cam inutil, nu i se părea?

— Sau grotesc, a zis amărâtul, încuviinţând din cap.

Cum putea cineva atât de diform să afirme despre ceva că e grotesc fără să simtă numaidecât că e o aluzie la el? Mister. În orice caz, senzaţia că Arsul zâmbeşte în secret mi se accentua. Poate ochii lui încropeau umbra de zâmbet. Rareori mă privea, dar când o făcea descopeream în ei o scânteiere de bucurie şi de forţă.

— Scriitor specializat, am zis. Eseist creativ.

Am schiţat imediat în linii mari o panoramă a lumii *wargame*-urilor, cu reviste, competiţii, cluburi locale etcetera. La Barcelona, am explicat, funcţionează vreo două asociaţii, de exemplu, şi, chiar dacă eu nu ştiam să existe o federaţie, jucătorii spanioli începeau să fie destul de activi în competiţiile europene. La Paris cunoscusem vreo doi.

— E un sport în plină dezvoltare, am afirmat.

Arsul mi-a cântărit cuvintele, apoi s-a ridicat să primească o hidrobicicletă care venea la mal; a urcat-o fără nicio dificultate în locul delimitat.

— Am citit odată ceva despre oameni care se jucau cu soldăţei de plumb, a spus. Cred că nu e mult de atunci, la începutul verii…

— Da, e cam acelaşi lucru. Ca rugbyul sau fotbalul american. Dar pe mine soldăţeii de plumb nu mă interesează prea mult, deşi nu sunt răi deloc… sunt frumoşi… artistici… – am râs. Prefer jocurile pe tablă.

— Tu despre ce scrii?

— Despre orice. Dă-mi orice război sau campanie şi am să-ţi spun cum se poate câştiga sau pierde, ce lacune are jocul, unde a nimerit-o şi unde a greşit designerul, care sunt erorile din desfăşurare, ce scală e cea corectă, care era ordinea de bătălie originală.

Arsul se uită în orizont. Cu degetul gros de la picior face o gropiţă în nisip. În spatele nostru Hanna a adormit, iar Ingeborg citeşte ultimele pagini din cartea cu Florian Linden; când ni se întâlnesc privirile, îmi zâmbeşte şi îmi trimite un sărut.

O clipă mă întreb dacă Arsul are iubită. Sau dacă a avut.

Ce fată e în stare să sărute masca asta oribilă? Însă ştiu că există femei pentru orice.

După o clipă:

— Trebuie să te distrezi pe cinste, a zis.

I-am auzit vocea de parcă ar fi venit de departe. Pe suprafaţa mării lumina ricoşa alcătuind un fel de zid care creştea până la nori. Aceştia, groşi, grei, de culoarea laptelui murdar, abia se mişcau în direcţia stâncilor din nord. Sub nori, o paraşută se apropia de plajă trasă de o şalupă. Am spus că mă simt puţin ameţit. Pesemne din cauză că am atâta de lucru, am spus, simt că nervii mă strâng ca un cleşte până nu pun punctul final. Am lămurit de ce a fi scriitor specializat presupune montarea unui aparat complicat şi supărător. (Este principalul avantaj pe care jucătorii de *wargames* îl invocă în favoarea lor: economia de spaţiu şi de timp.) I-am mărturisit că în camera mea de hotel era desfăşurat de câteva zile bune un joc enorm la care în realitate ar fi trebuit să lucrez.

— Am promis că predau eseul la începutul lui septembrie şi mă delectez, vezi bine.

Arsul n-a făcut niciun comentariu. Am adăugat că e pentru o revistă americană.

— E o variantă inimaginabilă. Nimănui nu i-a trecut prin cap.

Poate că soarele reuşise să mă exalte. Ca să mă dezvinovăţesc, am să spun că de când plecasem de la Stuttgart nu avusesem ocazia să vorbesc despre *wargames* cu nimeni. Un jucător m-ar înţelege cu siguranţă. Pentru noi este o plăcere să vorbim despre jocuri, deşi, evident,

mi-am ales interlocutorul cel mai neobişnuit dintre toţi cei pe care aş fi putut să-i găsesc.

Arsul a părut să priceapă că pe măsură ce scriam trebuia să joc.

— Dar aşa ai să câştigi întotdeauna, a zis arătându-şi dinţii deterioraţi.

— Nicidecum. Dacă joci singur n-ai cum să-ţi înşeli adversarul cu şiretlicuri sau fente. Sunt toate cărţile pe masă; varianta mea funcţionează tocmai pentru că din punct de vedere matematic n-are cum să nu funcţioneze. În paranteză fie spus, am încercat-o de vreo două ori şi de fiecare dată am câştigat, dar trebuie cizelată şi de aceea joc singur.

— Pesemne că scrii foarte încet, a spus.

— Nu, am zis, scriu ca un fulger. Joc foarte încet, dar scriu foarte repede. Se spune că sunt agitat şi nu e adevărat; se spune din cauza scriiturii mele. Fără să mă opresc!

— Şi eu scriu foarte repede, a murmurat Arsul.

— Da, bănuiam, am spus.

Propriile-mi cuvinte m-au surprins. În realitate, nici măcar nu mă aşteptam ca Arsul *să ştie* să scrie. Însă când a spus-o, ori poate înainte, când am afirmat-o eu, am intuit că şi el trebuie să aibă o caligrafie rapidă. Ne-am privit fără să ne spunem nimic timp de câteva secunde. Nu era uşor să-i scrutezi îndelung chipul, dar încetul cu încetul mă obişnuiam. Zâmbetul secret al Arsului era tot acolo, ascuns, poate bătându-şi joc de mine şi de abilitatea noastră recent descoperită. Mă simţeam din ce în ce mai rău. Asudam. Nu înţelegeam cum putea Arsul să reziste la atâta soare. Carnea lui mistuită, plină de cute zbârcite, dobândea din când în când nuanţe albastre de flacără de aragaz sau un negru gălbui, gata să plesnească. Cu toate acestea, era în stare să stea aşezat pe nisip, cu mâinile pe genunchi şi cu ochii aţintiţi asupra mării, fără a lăsa să se

ghicească nici cea mai neînsemnată indispoziţie. Cu un gest neobişnuit la el, care era în general foarte rezervat, m-a întrebat dacă vreau să-l ajut să scoată o hidrobicicletă care tocmai sosise. Pe jumătate năucit, am încuviinţat. Cuplul cu hidrobicicleta, nişte italieni, era incapabil să manevreze până la mal. Am intrat în apă şi am împins uşor hidrobicicleta. Aşezaţi, italienii făceau glume, prefăcându-se că au să cadă. Au sărit înainte să ajungem la mal. M-am simţit bine când i-am văzut îndepărtându-se, ocolind corpurile şi ţinându-se de mână, spre Paseo Marítimo. După ce a lăsat hidrobicicleta, Arsul mi-a spus că ar trebui să înot puţin.

— De ce?

— Soarele îţi topeşte siguranţele, m-a asigurat.

Am râs şi l-am invitat să vină în mare cu mine.

Am înotat o porţiune preocupaţi doar să avansăm, până am ieşit din primul rând de turişti. Atunci ne-am întors cu faţa spre plajă: de acolo, de lângă Ars, plaja şi oamenii înghesuiţi păreau diferiţi.

Când am revenit m-a sfătuit, cu o voce ciudată, să-mi dau cu cremă de cocos pe piele.

— Cremă de cocos şi întuneric, a îngăimat.

Am trezit-o pe Ingeborg cu o bruscheţe premeditată şi am plecat.

În seara aceea am avut febră. I-am spus lui Ingeborg. Nu m-a crezut. Când i-am arătat umerii mi-a zis să-mi pun un prosop umed ori să fac un duş cu apă rece. O aştepta Hanna şi părea să se grăbească să mă lase singur.

Am contemplat jocul un moment, fără chef de nimic; lumina îmi făcea rău la ochi şi freamătul hotelului mă adormea. Nu fără efort am izbutit să ies în stradă şi să caut o farmacie. Sub un soare groaznic am rătăcit pe străzile vechi din inima satului. Nu-mi amintesc să fi văzut turişti, de fapt, nu-mi amintesc să fi văzut pe nimeni. Vreo

doi câini picotind; fata care m-a servit la farmacie; un bătrân aşezat la umbra unui portal. Pe Paseo Marítimo, dimpotrivă, lumea se aglomera, încât era cu neputinţă să mergi fără să-ţi faci loc cu cotul sau îmbrâncind. Aproape de port se ridicase un mic parc de atracţii şi acolo, hipnotizaţi, zăboveau cu toţii. Parcă ar fi fost nebuni. Răsăriseră nenumărate chioşcuri ambulante, pe care fluxul uman amenința să le strivească în orice moment. Am hoinărit cum am putut pe străzile din zona veche şi, făcând un ocol, m-am întors la hotel.

M-am dezbrăcat, am tras jaluzelele şi mi-am uns corpul cu cremă. Ardeam.

Trântit pe pat, fără lumină, dar cu ochii deschişi, am încercat să mă gândesc la evenimentele din ultimele zile înainte de a adormi. Apoi am visat că nu mai am febră şi că sunt cu Ingeborg în aceeaşi cameră, citind fiecare câte o carte, însă în acelaşi timp alături, vreau să spun: amândoi cu certitudinea că suntem împreună, deşi eram absorbiţi de respectivele cărţi, amândoi ştiind că ne iubim. Atunci cineva *scrijelea* uşa şi după o clipă auzeam o voce din partea cealaltă, care spunea: „Sunt Florian Linden, ieşiţi repede, viaţa vă este în mare pericol”. Ingeborg îşi lăsa numaidecât cartea (cartea căDea pe covor şi paginile i se desprindeau), ca să-şi aţintească privirea asupra uşii. Cât despre mine, abia mă clinteam. În realitate, mă simţeam atât de comod acolo, cu pielea atât de proaspătă, încât consideram că nu merită să mă sperii. „Viaţa vă este în pericol”, repeta vocea lui Florian Linden, din ce în ce mai îndepărtată, de parcă ar fi vorbit din capătul coridorului. Şi, într-adevăr, imediat auzeam sunetul liftului, uşile deschizându-se cu un ţăcănit metalic, ca să se închidă apoi, luându-l pe Florian Linden spre parter. „S-a dus pe plajă sau în parcul de distracţii”, zicea Ingeborg îmbrăcându-se în grabă, „trebuie să-l găsesc, aşteaptă-mă aici, trebuie să vorbesc cu el”. Fireşte, eu nu aveam nicio

obiecţie. Dar rămânând singur nu puteam să citesc mai departe. „Cum poate cineva să fie în pericol dacă e închis în camera asta?”, întrebam cu voce tare. „Ce vrea detectivul ăsta de doi bani?” Din ce în ce mai agitat, mă apropiam de fereastră şi contemplam plaja sperând să-i văd pe Ingeborg şi pe Florian Linden. Se înseră şi doar Arsul era acolo, aşezându-şi hidrobicicletele în ordine, sub nişte nori roşii şi o lună de culoarea mâncării de linte fierbând, îmbrăcat doar în nişte pantaloni scurţi şi străin de tot ce îl înconjura, adică străin de mare şi de plajă, de contrafortul de pe Paseo şi de umbrele hotelurilor. Preţ de o clipă m-a invadat frica; am ştiut că acolo erau pericolul şi moartea. M-am trezit asudat. Febra îmi dispăruse.

27 AUGUST

Azi-dimineaţă, după ce am realizat şi am notat primele două runde, în care se contrazic teoriile lui Benjamin Clark *(Waterloo,* nr. 14) şi a lui Jack Corso *(The General*, nr. 3, vol. 17), unde amândoi recomandă să nu se creeze mai mult de un front în primul an, am coborât la barul hotelului într-o excelentă stare de spirit şi cu corpul arzându-mi de dorinţa de a citi, de a scrie, de a înota, de a bea, de a râde, în sfârşit, tot ce e semn vizibil de sănătate şi de bucurie de viaţă. De obicei, barul dimineaţa nu e plin, astfel că mi-am luat cu mine un roman şi dosarul cu copiile xerox ale articolelor care-mi sunt indispensabile pentru lucru. Romanul era *Wally, die Zweiflerin*, de K.G., dar poate din pricina neastâmpărului meu interior, a fericirii provocate de o dimineaţă propice, nu mi-a fost cu putinţă să mă concentrez asupra lecturii şi nici a studiului articolelor pe care, totul trebuie spus, intenţionez să le combat. Mi-am petrecut timpul, aşadar, observând forfota oamenilor din restaurant până pe terasă şi înapoi, savurându-mi berea. Când eram gata să mă întorc în cameră, unde cu puţin noroc puteam să schiţez ciorna celui de-al treilea tur (primăvara lui 40, fără îndoială unul dintre cele mai importante), a apărut Frau Else. Când m-a văzut a zâmbit. A fost un zâmbet straniu. Apoi s-a despărţit de nişte clienţi, aş spune că lăsându-i cu fraza neterminată, şi a venit să se aşeze la masa mea.

Părea obosită, deşi asta nu-i ştirbea câtuşi de puţin chipul cu linii armonioase, privirea luminoasă.

— Nu l-am citit niciodată, a spus, examinând cartea. Nici măcar nu ştiu cine e. Modern?

Am negat cu un zâmbet; am zis că e un autor din secolul trecut. Un mort. O clipă ne-am privit fix, fără să ne îndepărtăm ochii şi fără să ni-i domolim prin cuvinte.

— Care e subiectul? Povestiţi-mi-l.

A arătat romanul lui G.

— Dacă doriţi, pot să vi-l împrumut.

— N-am timp să citesc. Nu vara. Dar puteţi să mi-l povestiţi.

Vocea ei, continuând să fie foarte dulce, a dobândit încetul cu încetul un ton imperativ.

— E jurnalul unei fete. Wally. La sfârşit se sinucide.

— Asta e totul? Ce grozăvie.

Am râs:

— Dumneavoastră aţi cerut un rezumat. Poftiţi, o să mi-l înapoiaţi.

A luat cartea cu o expresie îngândurată.

— Fetelor le place să scrie în jurnalele lor… Urăsc dramele astea… Nu, n-am s-o citesc. N-aveţi nimic puţin mai vesel?

A deschis dosarul şi s-a uitat la copiile xerox ale articolelor.

— Asta e altceva, m-am grăbit să-i explic. Fără importanţă!

— Văd. Citiţi în engleză?

— Da.

A schiţat un gest cu capul, parcă spunând că asta e foarte bine. Apoi a închis dosarul şi am rămas un moment fără să ne spunem nimic. Situaţia, cel puţin pentru mine, era oarecum stânjenitoare. Cel mai extraordinar a fost faptul că nu părea să se grăbească să plece. Am căutat în minte o temă ca să încep o discuţie, dar nu mi-a trecut nimic prin cap.

Mi-am amintit deodată o scenă din urmă cu zece sau unsprezece ani: Frau Else se îndepărta de oameni în toiul unei petreceri în onoarea nu ştiu cui şi, după ce traversa Paseo Marítimo, se pierdea pe plajă. Pe atunci pe Paseo nu erau felinarele care sunt acum şi erau de ajuns doi paşi ca să intri într-o zonă de beznă completă. Habar n-am dacă i-a mai observat cineva fuga, cred că nu, petrecerea era

zgomotoasă, toată lumea bea şi dansa pe terasă, chiar trecători care se nimeriseră pe acolo şi n-aveau nicio legătură cu hotelul. Cert e că, în afară de mine, nimeni nu i-a simţit lipsa. Nu ştiu cât timp s-a scurs până a reapărut, cred că destul. Când a făcut-o, nu era singură. Lângă ea, ţinând-o de mână, venea un bărbat înalt şi foarte slab, cu o cămaşă albă ce fâlfâia în vânt, de parcă înăuntru n-ar fi fost decât oase sau, mai bine zis, *un singur os,* lung ca lancea unui steag. Când au traversat bulevardul Paseo Marítimo l-am recunoscut, era proprietarul hotelului, soţul lui Frau Else. Trecând pe lângă mine, ea m-a salutat cu câteva cuvinte în germană. Nu mai văzusem niciodată un zâmbet atât de trist.

Acum, după zece ani, zâmbea în acelaşi fel.

Fără să mă gândesc de două ori, i-am spus că mi se pare o femeie foarte frumoasă.

Frau Else m-a privit de parcă n-ar fi înţeles pe de-a-ntregul şi apoi a râs, dar foarte încet, încât cineva de la o masă de alături foarte greu ar fi auzit-o.

— E adevărat, am zis.

Teama de a fi ridicol pe care obişnuiam să o simt de fiecare dată când stăteam cu ea dispăruse.

Deodată serioasă, pesemne înţelegând că şi eu vorbesc serios, a spus:

— Nu sunteţi singurul care crede asta, Udo; nu încape îndoială că aşa trebuie să fiu.

— Întotdeauna aţi fost, am adăugat cu îndrăzneală, cu toate că eu nu mă referem doar la frumuseţea dumneavoastră fizică, mai mult decât evidentă, ci la… aura dumneavoastră; la atmosfera pe care o emanaţi în acţiunile cele mai neînsemnate… Tăcerile dumneavoastră…

Frau Else a râs, de data aceasta deschis, de parcă tocmai ar fi auzit o glumă.

— Scuzaţi-mă, a zis. Nu de dumneavoastră râd.

— De mine nu, ci de cuvintele mele, am spus râzând la

rândul meu, oarecum ofensat. (În realitate eram puţin ofensat.)

Atitudinea aceasta a părut să fie pe placul lui Frau Else. M-am gândit că, fără să-mi propun, am atins vreo rană ascunsă. Mi-am imaginat-o pe Frau Else curtată de un spaniol, poate implicată într-o relaţie secretă. Soţul, fără îndoială, o bănuia şi suferea; ea, incapabilă să-şi părăsească amantul, nu găsea nici putere să se hotărască să-şi lase bărbatul. Prinsă între două fidelităţi, îşi învinovăţea propria frumuseţe de zbuciumul acesta. Am văzut-o pe Frau Else ca o flacără, flacăra ce ne luminează, deşi în truda aceasta se consumă şi moare etcetera; sau ca un vin care ni se topeşte în sânge ca să dispară. Frumoasă şi distantă. Şi *exilată...* Aceasta din urmă fiindu-i virtutea cea mai misterioasă.

Vocea ei m-a scos din meditaţie:

— Păreţi să fiţi foarte departe de aici.

— Mă gândeam la dumneavoastră.

— Pentru Dumnezeu, Udo, am să mă înroşesc.

— Mă gândeam la persoana care eraţi acum zece ani. Nu v-aţi schimbat deloc.

— Cum eram eu acum zece ani?

— La fel ca acum. Magnetică. Activă.

— Activă da, n-am încotro, dar magnetică?

Râsul ei de fată de treabă a răsunat din nou în restaurant.

— Da, magnetică; vă amintiţi petrecerea aceea de pe terasă când aţi plecat spre plajă?... Plaja era cufundată în negură ca o gură de lup, cu toate că pe terasă erau multe lumini. Numai eu mi-am dat seama de plecarea dumneavoastră şi am aşteptat să vă întoarceţi. Acolo, pe scara aceea. După un timp aţi revenit, dar nu singură, ci însoţită de soţul dumneavoastră. Când aţi trecut pe lângă mine mi-aţi zâmbit. Eraţi foarte frumoasă. Nu-mi amintesc să-l fi văzut pe soţul dumneavoastră ieşind după

dumneavoastră, încât deduc că el se afla pe plajă. La felul acesta de magnetism mă refer. Atrageţi oamenii.

— Dragă Udo, nu-mi amintesc deloc petrecerea aceea; au fost atâtea şi a trecut atâta timp. În orice caz, cea care pare atrasă în povestea dumneavoastră sunt eu. Atrasă de soţul meu, nici mai mult nici mai puţin. Dacă afirmaţi că pe el nu l-aţi văzut ieşind, înseamnă că era pe plajă, dar, dacă aşa cum spuneţi, iar în asta vă dau toată dreptatea, plaja era cufundată în întuneric, eu nu puteam să ştiu că el e acolo şi, prin urmare, când am înaintat pe plajă am fost atrasă de magnetismul *lui,* nu credeţi?

N-am vrut să răspund. Se stabilise între noi un flux de înţelegere care, deşi Frau Else încerca să-l distrugă, ne scutea de scuze.

— Câţi ani aveaţi pe atunci? E normal ca un băiat de cincisprezece ani să se simtă atras de o femeie puţin mai în vârstă. Adevărul e că eu abia îmi amintesc de dumneavoastră, Udo. Şi… interesele îmi erau îndreptate în alte direcţii. Cred că eram o fată cam nesăbuită; nesăbuită, ca toate, şi destul de nesigură. Nu-mi plăcea hotelul. Bineînţeles că am suferit mult. Mă rog, la început toate străinele suferă mult.

— Pentru mine a fost ceva… frumos.

— Nu faceţi faţa asta.

— Ce faţă?

— Faţa de morsă bătută, Udo.

— Aşa-mi spune Ingeborg.

— Serios? Nu cred.

— Nu, foloseşte alte cuvinte. Dar seamănă.

— E o fată foarte frumoasă.

— Chiar că e.

Deodată am rămas din nou în tăcere. Degetele mâinii ei stângi au început să bată darabana pe suprafaţa de plastic a mesei. Aş fi vrut să o întreb de soţul ei, pe care nu-l văzusem încă nici măcar de departe şi despre care intuiam

că juca un rol important în lucrul de nenumit pe care îl emana Frau Else, dar n-am mai avut ocazia.

— De ce nu schimbăm subiectul? Să vorbim despre literatură. Sau, mai bine zis, vorbiţi dumneavoastră despre literatură şi eu am să ascult. Sunt o ignorantă în privinţa cărţilor, dar îmi place să citesc, credeţi-mă.

Am avut senzaţia că râde de mine. Am schiţat cu capul o mişcare de refuz. Ochii lui Frau Else păreau să-mi scormonească pielea. Ba chiar aş jura că ochii ei îi căutau pe ai mei de parcă în examinarea lor ar fi putut să-mi citească gândurile cele mai intime. Totuşi, gestul acela se baza pe ceva similar cu amabilitatea.

— Atunci să vorbim de cinema. Vă plac filmele?

Am ridicat din umeri.

— În seara asta dau la televizor un film cu Judy Garland. O ador pe Judy Garland. Dumneavoastră vă place?

— Nu ştiu. N-am văzut niciodată nimic cu ea.

— N-aţi văzut *Vrăjitorul din Oz*?

— Da, dar erau desene animate, după cum îmi amintesc, erau desene animate.

A schiţat o grimasă de descurajare. Din vreun colţ al restaurantului se auzea o muzică suavă. Amândoi transpiram.

— Nu există comparaţie, a zis Frau Else. Deşi presupun că, seara, dumneavoastră şi prietena dumneavoastră aveţi lucruri mai bune de făcut decât să coborâţi să vă uitaţi la televizor în salonul hotelului.

— Nu cu mult mai bune. Mergem la discoteci. În cele din urmă e plictisitor.

— Dansaţi bine? Da, cred că sunteţi un bun dansator. Din cei serioşi şi neobosiţi.

— Cum sunt aceia?

— Dansatori absolut imperturbabili, care sunt dispuşi să ajungă oriunde.

— Nu, eu nu sunt din aceia.

— Atunci care e stilul dumneavoastră?

— Mai degrabă stângaci.

Frau Else a încuviinţat cu un gest enigmatic, care arăta că o preocupă. Fără să ne dăm seama, restaurantul se umplea de lumea care venea de la plajă. În sala vecină erau deja oaspeţi aşezaţi la masă, pregătindu-se să mănânce. M-am gândit că Ingeborg are să vină curând.

— Acum n-o mai fac atât de des; când am venit în Spania dansam cu soţul meu aproape în fiecare seară. Întotdeauna în acelaşi local, căci în anii aceia nu erau atâtea discoteci şi în plus pentru că aceea era cea mai bună, cea mai modernă. Nu, nu era aici, ci în X... Era singura care-i plăcea soţului meu, dintre toate discotecile. Poate tocmai pentru că se afla în afara satului. Nu mai există. Au închis-o de câţiva ani buni.

Am profitat ca să-i povestesc incidentele ultimei noastre vizite la o discotecă. Frau Else a ascultat detaliile fără măcar să clipească în timp ce îi relatam cu lux de amănunte disputa dintre chelner şi tipul cu baston, care a devenit o încăierare generalizată. Părea să o intereseze mai mut partea poveştii care se referea la însoţitorii noştri spanioli, Lupul şi Mielul. Mi-am imaginat că îi cunoaşte sau că auzise de ei şi i-am spus-o. Nu, nu-i cunoştea, dar puteau să nu fie compania cea mai potrivită pentru un cuplu tânăr, care îşi petrece prima vacanţă împreună, ca şi cum am spune luna de miere. Dar cum puteau să se amestece? Pe chipul lui Frau Else a trecut o umbră de îngrijorare. Ştia ea, oare, ceva ce mie îmi era necunoscut? I-am spus că Lupul şi Mielul erau mai prieteni cu Charly şi cu Hanna decât cu mine şi că la Stuttgart cunosc personaje cu mutre mult mai dubioase. Minţeam, firește. Apoi am asigurat-o că spaniolii mă interesau doar în măsura în care puteam să exersez limba.

— Trebuie să vă gândiţi la prietena dumneavoastră, a zis. Trebuie să fiţi drăguţ cu ea.

Pe chip i s-a zugrăvit ceva asemănător cu greaţa.

— Nu vă faceţi griji, n-are să ni se întâmple nimic. Sunt o persoană prudentă şi ştiu bine până unde să merg, în funcţie de indivizi. Pe de altă parte, lui Ingeborg relaţiile astea îi sunt simpatice. Presupun că nu vine prea des în contact cu asemenea persoane. Se înţelege de la sine că nici ea şi nici eu nu-i considerăm ceva serios.

— Dar sunt reali.

Am fost gata să-i spun că în momentul acela totul mi se părea ireal: Lupul şi Mielul, hotelul şi vara, Arsul, pe care nu-l pomenisem, şi turiştii; totul în afară de ea, Frau Else, magnetică şi solitară; dar din fericire am tăcut. Sigur nu i-ar fi plăcut.

Am mai stat puţin fără să ne spunem nimic, cu toate că în tăcere m-am simţit mai aproape de ea ca niciodată. După aceea, cu un efort vizibil, s-a ridicat, mi-a *dat mâna* şi a plecat.

Când urcam spre cameră, în lift, un necunoscut a spus în engleză că şeful e bolnav. „Ce păcat că şeful e bolnav, Lucy”, au fost cuvintele lui. Am ştiut, fără nicio îndoială, că se referea la soţul lui Frau Else.

După ce am ajuns în cameră m-am surprins pe mine însumi repetând: e bolnav, e bolnav, e bolnav… Aşadar, era adevărat. Pe hartă, piesele păreau să se dizolve. Soarele cădea oblic pe masă şi figurinele cu rol de contoare care reprezintă unităţi blindate germane sclipeau de parcă ar fi fost vii.

Astăzi am mâncat pui cu cartofi prăjiţi şi salată, îngheţată de ciocolată şi cafea. Un prânz mai degrabă trist. (Ieri au fost şniţele şi salată, îngheţată de ciocolată şi cafea.) Ingeborg mi-a povestit că a fost cu Hanna în Grădina municipală din spatele portului, între două stânci ascuţite care cad direct în mare. Au făcut multe fotografii, au cumpărat vederi şi s-au hotărât să se întoarcă pe jos în

sat. O dimineaţă completă. În ceea ce mă priveşte, abia am vorbit. Rumoarea din sala de mese mi se urca la cap provocându-mi o uşoară, dar persistentă ameţeală. Însă puţin înainte de a termina s-a ivit Hanna, îmbrăcată doar în bikini şi cu un tricou galben. Aşezându-se, mi-a adresat un zâmbet oarecum forţat, de parcă s-ar fi scuzat de ceva, ori s-ar fi simţit ruşinată. De ce, nu izbutesc să înţeleg. A băut o cafea cu noi şi aproape că n-a scos o vorbă. Adevărul e că apariţia ei nu mi-a plăcut câtuşi de puţin, deşi am avut grijă să n-o arăt. La sfârşit am urcat toţi trei în cameră, unde Ingeborg şi-a pus costumul de baie, apoi ele au plecat la plajă.

Hanna a întrebat: „De ce stă Udo atâta timp închis în cameră?" Şi după o pauză: „Ce e tabla asta plină de piese de pe masă?" Ingeborg a avut nevoie de timp să găsească un răspuns; tulburată, m-a privit de parcă eu aş fi fost vinovat de stupida curiozitate a prietenei ei. Hanna aştepta. Cu o voce calmă şi rece care m-a descumpănit oarecum, i-am explicat că, ţinând cont în ce stare am umerii, preferam deocamdată umbra şi să citesc pe balcon. E liniştitor, am afirmat, ar trebui să încerci. Te ajută să gândeşti. Hanna a râs, nu foarte sigură de sensul cuvintelor mele. Apoi am adăugat:

— Tabla asta, după cum poţi observa, este harta Europei. E un joc. În acelaşi timp e o provocare. Şi face parte din activitatea mea.

Năucită, Hanna a îngăimat că auzise că eu lucrez la Compania de electricitate din Stuttgart, astfel că a trebuit s-o lămuresc că, deşi aproape totalitatea veniturilor îmi proveneau de la companie, nici vocaţia şi nicio parte considerabilă a orelor nu-mi erau consacrate acesteia; mai mult decât atât, o mică sumă de bani în plus provenea din jocuri ca acela de pe masă. Nu ştiu dacă din pricina menţionării banilor sau a strălucirii tablei şi a pieselor, dar

Hanna s-a apropiat şi a început să-mi pună întrebări despre hartă cu toată seriozitatea. Era momentul ideal s-o fac părtaşă… Chiar atunci Ingeborg a zis că trebuie să plece. De pe balcon le-am văzut traversând Paseo Marítimo şi întinzându-şi rogojinile la câţiva metri de hidrobicicletele Arsului. Gesturile lor delicate, extrem de feminine, m-au durut într-un mod insolit. Câteva clipe m-am simţit rău, incapabil să fac altceva decât să stau trântit pe pat, cu faţa în jos, asudând. Prin cap îmi treceau imagini absurde, care mă răneau. M-am gândit să-i propun lui Ingeborg să plecăm spre sud, spre Andaluzia, să ne ducem în Portugalia sau, fără să ne trasăm nicio rută, să ne pierdem pe şoselele din centrul Spaniei, ori să ne avântăm spre Maroc… Apoi mi-am adus aminte că ea trebuia să se întoarcă la lucru pe 3 septembrie şi propriul meu concediu se încheia pe 5 septembrie, astfel că în realitate n-aveam timp… În sfârşit, m-am sculat, am făcut duş şi m-am regăsit în joc.

(Aspecte generale din runda de primăvară, 1940. Franţa menţine frontul clasic pe rândul de hexagoane 24 şi o a doua linie de rezistenţă pe rândul 23. Din cele paisprezece corpuri de infanterie care trebuie să fie în epoca aceea pe teatrul european, douăsprezece, cel puţin, trebuie să acopere hexagoanele Q24, P24, O24, N24, M24, L24, Q23, O23 şi M23. Cele două rămase vor trebui să se aşeze în hexagoanele O22 şi P22. Din cele trei corpuri blindate, unul probabil că va sta în hexagonul O22, altul în hexagonul T20 şi ultimul în hexagonul O23. Unităţile de înlocuire vor fi în hexagoanele Q22, T21, U20 şi V20. Unităţile aeriene în hexagoanele P21 şi Q20, pe Bazele Aeriene. Forţa Expediţionară Britanică, alcătuită în *cel mai bun* caz din trei corpuri de infanterie şi un corp blindat – firește, dacă englezul ar trimite mai multă forţă în Franţa varianta de utilizat ar fi cea a loviturii directe împotriva Marii Britanii şi, în scopul acesta, corpul german

transportat pe calea aerului trebuie să fie în hexagonul K28 –, se va desfăşura în hexagoanele N23, două corpuri de infanterie, şi P23, un corp de infanterie şi altul blindat. Ca posibilă variantă defensivă se pot schimba forţele engleze din hexagonul P23 în hexagonul O23, iar cele franceze, un corp blindat şi un corp de infanterie, din O23 în P23. În orice desfăşurare hexagonul cel mai puternic va fi cel în care se va afla corpul blindat englez, fie P23, fie O23, şi va determina axul atacului german. Acesta va fi dus la capăt cu foarte puţine unităţi. Dacă în P23 va fi corpul blindat englez, atacul german se va produce în O24, dacă, dimpotrivă, corpul blindat englez se află în O23, atacul trebuie să înceapă în N24, prin sudul Belgiei. Ca să asigure *breakthrough*-ul, corpul transportat pe calea aerului va trebui să se lanseze asupra hexagonului O23, dacă în P23 este corpul blindat englez, sau în N23 dacă este în O23. Lovitura asupra primei linii defensive o vor aplica două corpuri blindate şi penetrarea va fi în sarcina altor două sau trei corpuri blindate ce vor trebui să ajungă până la hexagonul O23 sau N22, în funcţie de unde se află corpul blindat englez, şi să treacă la un atac imediat de valorificare împotriva hexagonului O22, Paris. Ca să împiedice un contraatac cu relaţii mai mari de 1–2, trebuie să se lase câţiva factori aerieni în expectativă etcetera.)

După-amiaza am băut ceva în zona campingurilor şi apoi ne-am dus să jucăm mini-golf. Charly era mai calm decât în zilele anterioare, cu chipul limpede şi senin, de parcă o linişte până atunci necunoscută l-ar fi năpădit. Aparenţele înşală. Curând a început să vorbească încâlcit, ca întotdeauna, şi ne-a povestit o întâmplare. Aceasta îi ilustrează prostia sau prostia pe care ne-o atribuie, dacă nu cumva pe amândouă. Rezumând: toată ziua făcuse windsurf şi la un moment dat s-a îndepărtat atât de mult, că a pierdut din ochi linia coastei. Nostim în povestea asta

era faptul că, revenind pe plajă, a confundat satul nostru cu cel de alături; clădirile, hotelurile, chiar şi forma plajei i-au dat de bănuit, dar n-a acordat importanţă. Dezorientat, a întrebat un turist german de hotelul Costa Brava; acesta, fără să ezite, l-a trimis la un hotel care se numea într-adevăr Costa Brava, dar care nu semăna câtuşi de puţin cu Costa Brava în care era cazat Charly. Totuşi, Charly a intrat şi a cerut cheia camerei lui. Bineînţeles, nefiind înregistrat, recepţionerul i-a refuzat-o, imun la ameninţările lui Charly. În cele din urmă şi întrucât la recepţie nu erau prea multe de făcut, de la insulte au trecut la dialog şi la o bere băută în barul hotelului, unde spre surpriza celor ce ascultau s-a lămurit totul, iar Charly a câştigat un prieten şi admiraţia generală.

— Ce ai făcut pe urmă? a zis Hanna, deşi era clar că ea cunoştea răspunsul.

— Mi-am luat placa şi m-am întors. Pe mare, normal!

Charly e un fanfaron periculos, sau un tâmpit periculos.

De ce îmi e câteodată atât de teamă? Şi de ce atunci când mă cuprinde teama cea mai îngrozitoare spiritul pare să mi se umfle, să mi se înalţe şi să observe planeta întreagă de sus? (O văd pe Frau Else de *sus* şi îmi e teamă. O văd pe Ingeborg de *sus* şi ştiu că şi ea mă priveşte şi mi-e teamă şi îmi vine să plâng.) Îmi vine să plâng din dragoste? În realitate, vreau să fug cu ea nu doar de satul ăsta şi de căldură, ci şi de ce ne rezervă viitorul, de mediocritate şi de absurd. Alţii se calmează cu sexul sau cu anii. Lui Charly îi sunt de-ajuns picioarele şi sânii Hannei. Se liniştеşte. Pe mine, dimpotrivă, frumuseţea lui Ingeborg mă obligă să deschid ochii şi să-mi pierd seninătatea. Sunt un ghem de nervi. Îmi vine să plâng şi să dau cu pumnul când mă gândesc la Conrad, care nu are concediu sau şi-a petrecut concediul la Stuttgart, fără măcar să se ducă să înoate într-o piscină. Dar chipul nu mi

se schimbă din cauza asta. Şi pulsul îmi e la fel. Nici nu mă mişc, deşi mă sfâşii pe dinăuntru.

Ingeborg a remarcat, când ne-am culcat, că arăta foarte bine Charly. Am fost la o discotecă numită Adan’s şi am stat până la trei dimineaţa. Acum Ingeborg doarme, iar eu scriu cu balconul deschis şi fumând ţigară de la ţigară. Şi Hanna arăta foarte bine. Ba chiar a dansat cu mine două melodii lente. Conversaţia, futilă, ca întotdeauna. Despre ce vorbesc oare Hanna şi Ingeborg? E cu putinţă să se împrietenească într-adevăr? Am cinat la restaurantul hotelului Costa Brava invitaţi de Charly. *Paella*, salată, vin, îngheţată şi cafea. Apoi ne-am dus cu maşina mea la discotecă. Charly nu avea chef să conducă, nici să vină pe jos; poate exagerez, dar mi-a făcut impresia că nici măcar nu avea chef să *fie văzut.* Nu mi se păruse niciodată atât de discret şi de rezervat. Hanna se înclina mereu asupra lui şi îl săruta. Presupun că la fel îl sărută pe fiul ei în Oberhausen. Când ne întorceam l-am văzut pe Ars pe terasa Colţului Andaluzilor. Terasa era goală şi chelnerii strângeau mesele. Un grup de băieţi din sat stăteau de vorbă rezemaţi de balustradă. Arsul, la câţiva metri, avea aerul că-i ascultă. Când i-am spus lui Charly, pe jumătate în glumă, că prietenul lui e acolo, a răspuns morocănos: ce-mi pasă, mergi înainte. Cred că s-a gândit că mă refer la Lup sau la Miel. În beznă era greu să-i distingi. Mergi înainte, mergi înainte, au zis Ingeborg şi Hanna.

28 AUGUST

Astăzi, pentru prima oară, ziua s-a ivit înnorată. Plaja, de la fereastra noastră, se vedea maiestuoasă şi pustie. Câţiva copii se jucau în nisip, dar curând a început să plouă şi au dispărut unul după altul. La restaurant, în timpul micului dejun, atmosfera era diferită; oamenii, care nu puteau să stea la terasă din pricina ploii, s-au îngrămădit la mesele dinăuntru şi micul dejun s-a prelungit, legând noi şi rapide prietenii. Toţi vorbeau. Bărbaţii au început să bea mai devreme. Femeile s-au dus mereu în camere după haine groase, pe care în majoritatea cazurilor nu le-au găsit. Se făceau glume. După puţin timp ambianţa generală era de iritare. Totuşi, fiindcă nici nu puteau să-şi petreacă toată ziua în hotel, se organizau incursiuni afară: grupuri de cinci, şase persoane apărate de vreo două umbrele străbăteau magazinele şi apoi intrau într-o cafenea sau în vreun local cu jocuri video. Străzile, curăţate de ploaie, se dezvăluiau străine de forfota zilnică, cufundate în alt fel de cotidian.

Charly şi Hanna au sosit când eram la mijlocul micului dejun. S-au hotărât să se ducă la Barcelona şi Ingeborg a zis că îi însoţeşte. Am refuzat să merg cu ei. Ziua avea să fie doar pentru mine. După ce au plecat mi-am omorât timpul observând lumea care intra şi ieşea din restaurant. Frau Else, contrar aşteptărilor, nu apărea. În orice caz, locul era liniştit şi comod. Mi-am pus creierul la treabă. Mi-am amintit începuturi de partide, mişcări pregătitoare şi de tatonare… O moţăială generalizată invada totul. Deodată singurii cu adevărat mulţumiţi erau chelnerii. Aveau de muncă de două ori mai mult decât într-o zi normală, dar făceau glume între ei şi râdeau. Un bătrân, lângă mine, a zis că râd de noi.

— Vă înşelaţi, am răspuns. Râd pentru că văd sfârşitul verii apropiindu-se şi prin urmare sfârşitul trudei.

— Dar atunci ar trebui să fie trişti. Au să rămână şomeri neruşinaţii!

Am părăsit hotelul la amiază.

Am luat maşina şi am făcut un ocol lent până la Colţul Andaluzilor. Aş fi ajuns mai repede pe jos, dar n-aveam chef de umblat.

Afară era ca toate barurile cu terase: scaune aşezate strâmb şi picături scurgându-se din ciucurii umbrelelor de soare. Agitaţia era înăuntru. De parcă ploaia ar fi făcut să dispară cumpătarea, turişti şi băştinaşi, într-un conglomerat care avea ceva catastrofic, încercau un dialog gestual, neinteligibil şi interminabil. În spate, lângă televizor, l-am văzut pe Miel. Mi-a cerut prin semne să mă apropii. Am stat să mi se aducă o cafea cu lapte şi m-am dus să mă aşez la masa lui. Primele cuvinte au fost de politeţe. (Mielul se lamenta că plouă, dar nu pentru *el*, ci pentru *mine*, întrucât eu venisem în căutare de zile însorite şi de plajă etcetera.) Nu m-am deranjat să-i spun că în realitate eram fericit că plouă. După un moment a întrebat de Charly. I-am spus că e la Barcelona. Cu cine? a întrebat. Întrebarea m-a surprins; cu plăcere i-aş fi spus că asta nu-l privea pe el. După ce am şovăit, am decis că nu merită osteneala.

— Cu Ingeborg şi cu Hanna, bineînţeles, tu cu cine credeai?

Bietul băiat a părut tulburat. Cu nimeni, a zâmbit. Pe fereastra aburită cineva desenase o inimă străpunsă de o seringă. Dincolo se vedeau Paseo Marítimo şi nişte bordaje cenuşii. Puţinele mese din spatele barului erau ocupate de tineri, aceştia fiind singurii care păstrau o anumită distanţă faţă de turişti; un zid acceptat tacit atât de lumea care se înghesuia de-a lungul tejghelei, familii şi bărbaţi în vârstă, cât şi de cei din spate, despărţea cele două grupuri la jumătatea barului. Mielul a început dintr-odată să-mi explice o întâmplare stranie şi fără sens. Vorbea repede,

tainic, aplecat deasupra mesei. Abia l-am înţeles. Povestea se referea la Charly şi la Lup, dar cuvintele erau rostite ca într-un vis: o ceartă, o blondă (Hanna?), cuţite, prietenia mai presus de orice… „Lupul e om cumsecade, eu îl cunosc, are o inimă de aur. Şi Charly. Dar când se îmbată dracu' îi mai suportă." Am aprobat. Îmi era indiferent. Lângă noi, o fată privea fix şemineul stins, prefăcut acum într-o enormă scrumieră. Afară ploaia se înteţea. Mielul mi-a făcut cinste cu un coniac. Atunci s-a ivit patronul şi a pus o casetă video. Ca s-o facă, a trebuit să se urce pe un scaun. De acolo a anunţat: „Am să vă pun un video, copii". Nu l-a luat nimeni în seamă. „Sunteţi o adunătură de leneşi", a spus în chip de rămas-bun. Filmul era cu motociclişti postnucleari. „L-am văzut", a zis Mielul când s-a întors cu două pahare de coniac. Un coniac bun. Lângă şemineu, fata a izbucnit în plâns. Nu ştiu cum să explic, dar era singura din tot localul care nu părea să se afle acolo. L-am întrebat pe Miel de ce plânge. De unde ştii că plânge? a răspuns, eu abia îi văd faţa. Am ridicat din umeri; la televizor doi motociclişti înaintau prin deşert; unul dintre ei era chior; la orizont se întindeau resturile unui oraş: o benzinărie în ruine, un supermarket, o bancă, un cinematograf, un hotel… „Mutanţi", a spus Mielul, aşezându-se în profil, ca să poată vedea ceva.

Lângă fata de la şemineu erau altă tânără şi un tânăr care ar fi putut la fel de bine să aibă treisprezece sau optsprezece ani. Amândoi o priveau cum plânge şi din când în când o mângâiau pe spate. Băiatul avea faţa plină de coşuri; îi şoptea fetei ceva la ureche, de parcă mai degrabă decât s-o consoleze încerca s-o convingă de ceva, iar cu coada ochiului nu pierdea din vedere scenele cele mai violente din film, care, în treacăt fie zis, se tot succedau. De fapt, chipurile tuturor tinerilor, în afară de al celei care plângea, se înălţau automat spre televizor, atraşi de zgomotul luptei sau de muzica dinaintea momentelor de

vârf ale înfruntărilor. Restul filmului nu-i interesa, ori îl văzuseră.

Afară ploaia nu se domolea.

M-am gândit atunci la Ars. Unde era oare? Era capabil să-şi petreacă ziua pe plajă, îngropat sub hidrobiciclete? O secundă, ca şi cum n-aş fi avut aer, am simţit dorinţa de a da fuga să verific.

Încetul cu încetul a început să se înfiripe ideea de a-i face o vizită. Cel mai mult mă atrăgea să văd cu ochii mei ce îmi imaginasem: pe jumătate refugiu infantil, pe jumătate cocioabă din lumea a treia, ce mă aşteptam să găsesc în cele din urmă înăuntrul hidrobicicletelor? În minte îmi apărea Arsul aşezat ca un cavernicol lângă o lampă de cort cu gaz; când intram, ridica privirea şi ne scrutam. Dar pe unde intram, printr-un orificiu ca într-o vizuină de iepuri? Era o posibilitate. Iar în capătul tunelului, citind un ziar, Arsul părea un iepure. Un iepure enorm, speriat de moarte. Fireşte, dacă nu voiam să-l sperii, trebuia să-l strig înainte. Salut, sunt eu, Udo, eşti acolo, după cum bănuiam?... Şi dacă nu răspundea nimeni, ce să fac? M-am închipuit în jurul hidrobicicletelor, căutând orificiul de intrare. Foarte mic. Cu greu, târâş, pătrundeam... Înăuntru totul era cufundat în beznă. De ce?

— Vrei să-ţi povestesc sfârşitul filmului? a făcut Mielul.

Fata de la şemineu nu mai plângea. La televizor, un fel de călău săpa o groapă destul de mare ca să îngroape corpul unui bărbat împreună cu motocicleta lui. Odată încheiată operaţia, băieţii au râs, deşi scena avea ceva intangibil, mai degrabă tragic decât comic.

Am încuviinţat. Cum se termina?

— Păi eroul reuşeşte să iasă din zona radioactivă cu comoara. Nu-mi aduc aminte dacă e o formulă pentru a face petrol sintetic sau apă sintetică sau mai ştiu eu ce. Bine, e un film ca toate celelalte, nu?

— Da, am spus.

Am vrut să plătesc, dar Mielul s-a împotrivit energic. „Diseară plăteşti tu”, a zâmbit. Ideea nu mi-a plăcut deloc. Dar, în sfârşit, nimeni nu putea să mă oblige să ies cu ei, însă m-am temut că tâmpitul de Charly se angajase deja. Iar dacă Charlie ieşea cu ei, se ducea şi Hanna; dacă mergea Hanna, probabil că Ingeborg mergea şi ea. Ridicându-mă, am întrebat ca din întâmplare de Ars.

— Habar n-am, a zis Mielul. Tipul ăla nu e prea zdravăn la cap. Vrei să-l vezi? Îl cauţi? Dacă vrei, te însoţesc. Poate că acum e la barul lui Pepe, pe ploaia asta nu cred că lucrează.

I-am mulţumit; am zis că nu e nevoie. Nu-l căutam.

— E un tip ciudat, a spus Mielul.

— De ce? Din pricina arsurilor? Ştii cum şi le-a făcut?

— Nu, nu de-aia, în asta nu mă bag. O spun pentru că mi se pare ciudat. Nu, nu ciudat, extravagant, ştii ce vreau să spun.

— Nu, ce vrei să spui?

— Că are maniile lui, ca toată lumea. Cam acru. Nu ştiu. Fiecare îşi are maniile lui, nu? Uită-te la Charly, ca să nu ne ducem mai departe, nu-i place decât să tragă la măsea şi windsurful ăla de rahat.

— Nu exagera, omule, îi plac şi alte lucruri.

— Fetele? a zis Mielul cu un zâmbet răutăcios. Hanna e bunăciune, trebuie să recunoaştem, nu?

— Da, am zis. N-arată rău.

— Are un copil, nu?

— Aşa cred, am răspuns.

— Mi-a arătat o poză. E un copil foarte frumos, blond, o scumpete, îi seamănă.

— Nu ştiu. Eu n-am văzut nicio poză.

Decât să-l lămuresc că pe Hanna o cunoşteam aproape la fel de bine ca el, mai bine am plecat. Pesemne că el o cunoştea în unele privinţe mai bine decât mine şi n-ar fi servit la nimic să i-o spun. Afară ploua încă, deşi nu la fel

de tare. Pe trotuarele late de pe Paseo Marítimo se vedeau câţiva turişti plimbându-se înfofoliţi în impermeabile colorate. Am urcat în maşina şi mi-am aprins ţigara. De acolo puteam vedea castelul de hidrobiciclete şi perdeaua de vapori şi de spumă pe care o înălţa vântul. De la o fereastră a barului, fata de la şemineu se uita şi ea spre plajă. Am pornit maşina şi m-am îndepărtat. O jumătate de oră am făcut ture prin sat. În partea veche era imposibil de circulat. Apa ţâşnea din canalele de scurgere şi un abur călduţ şi fetid se strecura în maşină, împreună cu fumul ţevilor de eşapament, claxoanelor şi strigătelor de copii. Am izbutit în sfârşit să ies. Îmi era foame, o foame îngrozitoare, dar în loc să caut un loc unde să mănânc m-am îndepărtat de sat.

Am condus la voia întâmplării, fără să ştiu încotro mă îndrept. Din când în când depăşeam maşini şi rulote ale turiştilor; vremea prevestea sfârşitul verii. Pământurile, de o parte şi de alta a şoselei, erau acoperite de obiecte din plastic şi de brazde întunecate; la orizont se desluşeau nişte coline golaşe şi turtite, în direcţia în care dădeau năvală norii. Într-o livadă, sub crengile unui copac, am văzut un grup de negri care se apărau de ploaie.

Deodată s-a ivit o fabrică de ceramică. Acela era, aşadar, drumul care ducea la discoteca fără nume unde fuseserăm. Am oprit maşina în curte şi am coborât. Dintr-o gheretă, un bătrân m-a privit fără să spună nimic. Totul era diferit: nu erau reflectoare, nici câini, nicio strălucire ireală nu emana din statuile de ghips pe care cădeau stropii de ploaie.

Am luat două ghivece şi m-am apropiat de cocioaba bătrânului.

— Optzeci de *pesetas*, a zis fără să iasă.

Am căutat banii şi i-am dat.

— Ce vreme urâtă, am spus aşteptând restul, cu ploaia căzându-mi pe faţă.

— Da, a încuviinţat bătrânul.

Am pus ghivecele în portbagaj şi am plecat.

Am mâncat la o sihăstrie, pe culmea muntelui care domină staţiunea. Cu sute de ani în urmă acolo a fost o fortăreaţă de piatră, care apăra oamenii din partea locului de piraţi. Poate că satul nu exista când s-a construit fortăreaţa. Nu ştiu. În orice caz, din fortăreaţă nu mai sunt decât câteva pietre pline de nume, de inimi, de desene obscene. Lângă ruinele acelea se înalţă sihăstria, clădită mai recent. Priveliştea e nemaipomenită: portul, clubul de iahturi, oraşul vechi, centrul rezidenţial, campingurile, hotelurile de pe malul mării; când e timp frumos se pot desluşi câteva sate de pe coastă şi, urcând până la rămăşiţele fortăreţei, o reţea de şosele secundare şi o infinitate de sătucuri şi de cătune de pe uscat. Într-o dependinţă a sihăstriei este un fel de restaurant. Habar n-am dacă cei care-l ţin fac parte dintr-o comunitate religioasă ori au obţinut pur şi simplu autorizaţia în mod obişnuit. Buni bucătari, asta contează. Lumea din sat, mai ales perechile, au obiceiul de a veni la sihăstrie, deşi nu tocmai ca să admire peisajul. Când am ajuns, am găsit câteva maşini oprite sub copaci. Unii şoferi stăteau în maşini. Alţii erau aşezaţi la mesele din restaurant. Tăcerea era aproape deplină. Am dat o raită printr-un soi de foişor cu zăbrele metalice; în ambele capete erau telescoape, din acelea care funcţionează cu monede. M-am dus la unul dintre ele şi am introdus cincizeci de *pesetas.* N-am văzut nimic. Întunericul era absolut. I-am dat doi pumni şi m-am îndepărtat. La restaurant am cerut o tocăniţă de iepure şi o sticlă de vin.

Ce am mai văzut?

1. Un copac suspendat deasupra unei prăpăstii. Rădăcinile, ca înnebunite, se încolăceau între pietre şi aer. (Dar lucrurile acestea nu există doar în Spania; am văzut şi în Germania astfel de copaci.)

2. Un adolescent vomitând pe marginea unui drum. Părinţii lui, într-o maşină cu număr de Marea Britanie, aşteptau cu radioul la maximum.

3. O fată cu ochi întunecaţi în bucătăria restaurantului de la sihăstrie. Abia ne-am văzut o secundă, însă ceva în mine a făcut-o să zâmbească.

4. Bustul de bronz al unui bărbat chel într-o mică piaţă îndepărtată. Pe piedestal un poem scris în catalană, din care am izbutit să identific doar cuvintele: „pământ”, „om”, „moarte”.

5. Un grup de tineri pescuind scoici printre stâncile de la nord de sat. Fără motiv aparent, la anumite intervale strigau „ura” şi „vivat”. Vocile lor urcau pe stânci cu vacarm de tobe.

6. Un nor roşu închis, ca sângele murdar, înălţându-se dinspre est şi care între norii negri ce acopereau cerul era ca o promisiune de încetare a ploii.

După ce am mâncat, m-am întors la hotel. Am făcut duş, m-am schimbat şi am ieşit iarăşi. La recepţie era o scrisoare pentru mine. Era de la Conrad. Am şovăit un moment dacă s-o citesc imediat sau să amân plăcerea lecturii pentru mai târziu. Am hotărât că o voi face după ce îl văd pe Ars. Am vârât, aşadar, scrisoarea într-un buzunar şi m-am îndreptat spre hidrobiciclete.

Nisipul era ud, cu toate că nu mai ploua; în unele locuri de pe plajă se puteau zări siluete care mergeau ocolind valurile, cu capetele aplecate ca şi cum ar fi căutat sticle cu mesaje sau bijuterii aduse de mare înapoi pe ţărm. De două ori am fost gata să revin la hotel. Totuşi, senzaţia că sunt ridicol nu-mi învingea curiozitatea.

Cu mult înainte de a ajunge, am auzit zgomotul pe care îl face prelata lovindu-se de flotoare. Probabil că se desprinsese vreo sfoară. Cu paşi prudenţi am înconjurat hidrobicicletele. Într-adevăr, era o sfoară dezlegată, care făcea vântul să mişte prelata din ce în ce mai violent. Îmi

amintesc că sfoara se agita ca o viperă. O viperă de apă. Prelata era umedă şi grea, din pricina ploii. Fără să mă gândesc, am apucat sfoara şi am legat-o cum am putut.

— Ce faci? a zis Arsul dinăuntrul hidrobicicletelor.

Am sărit în spate. Nodul s-a desfăcut chiar în clipa aceea şi prelata a trosnit ca o plantă smulsă din rădăcină, ca ceva viu şi umed.

— Nimic, am răspuns.

M-am gândit imediat că ar fi trebuit să adaug: „Unde eşti?”. Acum Arsul putea deduce că îi cunosc secretul şi că de aceea nu mă surprindea să-i aud vocea care, bineînţeles, venea dinăuntru. Prea târziu.

— Cum nimic?

— Nimic, am strigat. Mă plimbam şi am văzut că vântul e gata să-ţi ia prelata. Nu-ţi dăduseşi seama?

Tăcere.

Am făcut un pas înainte şi cu mişcări ferme am legat din nou blestemata de sfoară.

— Gata, am spus. Acum chiar că sunt protejate hidrobicicletele. Lipseşte doar să iasă soarele!

Un mormăit nedesluşit a venit dinăuntru.

— Pot să intru?

Arsul nu mi-a răspuns. O clipă m-am temut că are să iasă şi are să-mi ceară socoteală în mijlocul plajei că ce caut acolo. N-aş fi ştiut ce să-i răspund. (Îmi omor timpul? Verific o bănuială? Fac un mic studiu de obiceiuri?)

— Mă auzi? am strigat. Pot să intru, da sau nu?

— Da.

Vocea Arsului abia se auzea.

Am căutat, grijuliu, intrarea; fireşte că nu era nicio groapă săpată în nisip. Hidrobicicletele, încastrate într-un mod neverosimil, nu păreau să lase vreo spărtură pe unde să se poată trece. M-am uitat în partea superioară: între prelată şi un flotor era un spaţiu pe unde putea să se strecoare un corp. Am urcat cu grijă.

— Pe aici? am întrebat.

Arsul a mormăit ceva ce am luat drept aprobare. Odată ajuns sus, deschizătura era mai mare. Am închis ochii şi m-am lăsat să cad.

Un miros de lemn putred şi de sare mi-a năpădit nările. Eram în sfârşit înăuntrul castelului.

Arsul stătea pe o prelată asemănătoare cu cea care acoperea hidrobicicletele. Lângă el era o pungă aproape cât o valiză. Pe o hârtie de ziar avea o bucată de pâine şi o conservă de ton. Lumina, în ciuda aşteptărilor mele, era acceptabilă, mai ales ţinând cont că afară era înnorat. Pe lângă lumină, prin nenumăratele goluri, pătrundea şi aerul. Nisipul era uscat, sau aşa am crezut; în orice caz, înăuntru era frig. I-am spus: e frig.

Arsul a scos din buzunar o sticlă şi mi-a întins-o. Am băut o înghiţitură zdravănă. Era vin.

— Mulţumesc, am zis.

Arsul a luat sticla şi a băut la rândul lui; apoi a tăiat o bucată de pâine, a deschis-o pe la jumătate, a pus între cele două părţi bucăţi de ton, a îmbibat-o în ulei şi a început s-o mănânce. Golul dinăuntrul hidrobicicletelor avea o suprafaţă de doi metri pe un metru şi ceva mai mult în înălţime. Curând am descoperit câteva obiecte: un prosop de o culoare nedefinită, sandalele (Arsul era desculţ), altă conservă de ton, goală, o pungă de plastic cu sigla unui supermarket… În general ordinea domnea în fortăreaţă.

— Nu te miră că am ştiut unde eşti?

— Nu, a zis Arsul.

— Câteodată o ajut pe Ingeborg să deducă lucruri… Când citeşte romane poliţiste… Pot să descopăr criminalii înaintea lui Florian Linden…

Vocea mi se redusese aproape la un murmur.

După ce a înfulecat pâinea, cu gesturi cumpătate a băgat ambele cutii de conservă în punga de plastic.

Mâinile, enorme, i se mişcau repede şi silenţios. Mâini de criminal, m-am gândit. Într-o secundă n-a mai rămas nici urmă de mâncare, era doar sticla de vin între noi doi.

— Ploaia… Te-a deranjat?… Dar văd că aici eşti bine… Faptul că plouă din când în când trebuie să fie un noroc pentru tine: astăzi eşti şi tu turist ca toţi ceilalţi.

Arsul m-a privit fără să scoată o vorbă. În talmeş-balmeşul trăsăturilor lui am crezut că zăresc o expresie de sarcasm. Şi tu ţi-ai luat vacanţă? a zis. Astăzi sunt singur, i-am explicat, Ingeborg, Hanna şi Charly s-au dus la Barcelona. Ce a vrut să insinueze întrebându-mă dacă mi-am luat vacanţă? Că nu-mi scriu articolul? Că nu sunt închis în hotel?

— Cum ţi-a venit ideea să locuieşti aici?

Arsul a ridicat din umeri şi a oftat.

— Da, înţeleg, trebuie să fie foarte frumos să dormi sub stele, în aer liber, chiar dacă de aici pesemne că nu vezi prea multe stele, am zâmbit şi mi-am dat una peste frunte, gest neobişnuit la mine. Oricum, stai mai aproape de mare decât orice turist. Unii ar plăti ca să fie în locul tău!

Arsul a căutat ceva în nisip. Degetele de la picioare i s-au îngropat şi i s-au dezgropat alene; erau mari, disproporţionate şi, surprinzător, chiar dacă în realitate nu aveau de ce să fie diferite, fără nicio arsură, netede, cu pielea intactă, chiar fără bătăturile pe care contactul cotidian cu marea pesemne că i le ştergea.

— Mi-ar plăcea să ştiu de ce te-ai hotărât să te instalezi aici, cum ţi-a trecut prin cap că alăturând hidrobicicletele poţi construi acest refugiu. E o idee bună, dar de ce. Ca să nu plăteşti chirie? Atât de mari sunt chiriile? Scuză-mă dacă nu e treaba mea. Sunt curios, ştii? Vrei să mergem să bem o cafea?

Arsul a luat sticla şi, după ce şi-a dus-o la buze, mi-a întins-o.

— E ieftin. E gratis, a murmurat când am pus din nou

sticla între noi doi.

— E şi legal? În afară de mine, mai ştie cineva că dormi aici? Proprietarul hidrobicicletelor, de exemplu. Ştie unde-ţi petreci nopţile?

— Eu sunt proprietarul acestor hidrobiciclete, a zis Arsul.

O linie de lumină îi cădea chiar pe frunte: carnea arsă, atinsă de lumină, părea să se limpezească, să se mişte.

— Nu valorează mare lucru, a adăugat. Toate hidrobicicletele din sat sunt mai noi decât ale mele. Dar încă plutesc şi oamenilor le plac.

— Mi se par minunate, am spus într-o pornire de entuziasm. Eu nu m-aş urca niciodată într-o hidrobicicletă în formă de lebădă sau de navă vikingă. Sunt oribile. Ale *tale,* în schimb, le găsesc… nu ştiu, mai clasice. Mai demne de încredere.

M-am simţit stupid.

— Te înşeli. Hidrobicicletele noi sunt mai rapide.

A explicat incoerent că traficul de şalupe, bărci de excursie şi plăci de windsurf în apropierea plajei era, câteodată, la fel de animat ca pe o autostradă. Viteza pe care o puteau atinge hidrobicicletele ca să ocolească celelalte ambarcaţiuni, atunci, devenea importantă. Deocamdată nu avusese niciun accident regretabil, în afară de câteva lovituri în capul celor ce se scăldau; dar până şi în asta erau superioare hidrobicicletele noi: o ciocnire cu flotorul uneia dintre hidrobicicletele lui vechi era de ajuns să spargă oricui capul.

— Sunt grele, a zis.

— Da, da, ca tancurile.

Arsul a zâmbit pentru prima oară în după-amiaza aceea.

— Mereu te gândeşti la asta, a spus.

— Da, mereu, mereu.

Zâmbind mai departe, a schiţat un desen în nisip şi l-a şters numaidecât. Puţinele gesturi îi erau, de altfel,

enigmatice.

— Cum merge jocul?

— Perfect. Ca pe roate. Am să distrug toate schemele.

— Toate schemele?

— Da, toate modurile vechi de a juca. Cu sistemul meu, jocul va trebui regândit.

Când am ieşit, cerul era de un gri metalic şi anunţa alte averse.

I-am povestit Arsului că în urmă cu câteva ore văzusem un nor roşu spre Răsărit; îmi închipuisem că e semn de vreme bună. La bar era Mielul, citind un ziar sportiv la masa la care îl lăsasem. Vazându-ne, ne-a făcut semn să ne aşezăm lângă el. Discuţia a abordat teme care l-ar fi încântat pe Charly, dar pe mine n-au reuşit decât să mă plictisească. Bayern München, Schuster, Hamburg, Rummenigge au fost subiectele şi pretextele. Se înţelege de la sine că Mielul ştie mai multe decât mine despre aceste cluburi şi despre aceste personalităţi. Spre surprinderea mea, Arsul a luat parte la discuţie (care se desfăşura în onoarea mea, căci nu se vorbea despre sportivii spanioli, ci de germani, lucru pe care ştiu să-l apreciez la adevărata valoare şi care în acelaşi timp mă umple de neîncredere) şi a demonstrat că e destul de informat în legătură cu fotbalul german. De exemplu, Mielul l-a întrebat: care e jucătorul tău preferat? Şi, după răspunsul meu (Schumacher, ca să spun ceva) şi al Mielului (Klaus Allofs), Arsul a spus „Uwe Seeler”, de care nici Mielul, nici eu nu auziserăm. Acesta şi Tilkowski se bucurau de cel mai mare prestigiu în amintirile Arsului. Eu şi Mielul nu ştiam despre ce vorbeşte. La întrebările noastre a răspuns că de copil i-a văzut pe amândoi pe un teren de fotbal. Când credeam că Arsul are să înceapă să-şi rememoreze copilăria, el a amuţit deodată. Orele treceau şi, în ciuda faptului că ziua era înnorată, noaptea nu se aşternea. La opt mi-am luat rămas-bun şi m-am

întors la hotel. Stând pe un fotoliu, la parter, lângă o fereastră mare de la care puteam vedea bulevardul Paseo Marítimo şi o parte din parcare, m-am pregătit să citesc scrisoarea de la Conrad. Zicea aşa:

Dragă Udo,

Am primit cartea poştală de la tine. Sper că înotul şi Ingeborg îţi lasă timp ca să termini articolul la data prevăzută. Ieri am dus la capăt un Al Treilea Reich acasă la Wolfgang. Walter şi Wolfgang (Axa) împotriva lui Franz (Aliaţii) şi a mea (Rusia). Am jucat în trei echipe şi rezultatul final a fost: W şi W, 4 obiective; Franz, 18; eu, 19, între ele Berlin şi Stockholm! (Îţi imaginezi în ce stare au lăsat W şi W celebra Kriegsmarine.) Surpriză la modulul diplomatic: în toamna lui 41 Spania trece de partea Axei. Imposibilă transformarea Turciei în aliat minor din pricina DP[3]-urilor pe care eu şi Franz le-am împărţit cu dărnicie. Alexandria şi Suezul de neatins; Malta zdrobită, dar în picioare. W şi W *au vrut* să verifice unele aspecte ale Strategiei tale Mediteraneene. Şi ale Strategiei Mediteraneene a lui Rex Douglas. Prea mare pentru ei. S-au împotmolit. Gambitul Spaniol de David Hablanian poate să *funcţioneze* doar într-un caz din douăzeci. Franz a pierdut Franţa în vara lui 40 şi a suportat o invazie a Angliei în primăvara lui 41! Aproape toate corpurile lui de armată se aflau în Mediterana, iar W şi W n-au putut rezista tentaţiei. Aplicăm varianta Beyma. În 41 m-au salvat *zăpada* şi insistenţa lui W şi W de *a deschide* fronturi cu o cheltuială de BRP[4] enormă; ultimul tur anual îi găsea întotdeauna în faliment, în ceea ce priveşte Strategia ta, Franz zice că nu se distinge prea mult de a lui Anchors. I-am spus că tu *corespondezi* cu Anchors şi că *Strategia* lui nu are nimic în comun cu a ta. W şi W sunt dispuşi să monteze un TR[5] gigantic îndată ce te întorci. Întâi au sugerat seria Europa de la GDW[6],

[3] *Diplomacy Points*, puncte de diplomaţie (n. tr.).

[4] *Base Resource Points*, puncte de resurse de bază, pentru finanţarea operaţiunilor militare, un fel de monedă a jocului, care permite achiziţionarea de unităţi militare etc. (n. tr.).

[5] Al Treilea Reich (n. tr.).

[6] Game Designers' Workshop (n. tr.).

dar i-am convins să renunţe. Nu cred că eşti de acord să joci *mai mult* de o lună fără întrerupere. Am stabilit că W şi W, Franz şi Otto Wolf vor juca reprezentând Aliaţii şi respectiv ruşii, iar eu şi cu tine vom lua Germania, ce zici? Am vorbit şi de întâlnirea de la Paris, dintre 23 şi 28 decembrie. Este confirmat că va veni Rex Douglas în persoană. Ştiu că o să fie încântat să te cunoască. În *Waterloo* a apărut o fotografie de-a ta: cea în care joci împotriva lui Randy Wilson şi o ştire despre grupul nostru de la Stuttgart. Am primit scrisoare de la *Marte*, îţi aminteşti? Vor un articol de-al tău (are să apară şi unul de Mathias Müller, e incredibil!) pentru un număr extraordinar de jucători specializaţi în A Doua. Majoritatea participanţilor sunt francezi şi elveţieni. Şi alte veşti pe care prefer să ţi le dau când te întorci din concediu. Care crezi că au fost hex. obiectivele pe care le-au reţinut W şi W? Leipzig, Oslo, *Genova* şi *Milano.* Franz voia să mă *bată.* De fapt m-a urmărit *în jurul* mesei. Am montat un Case White. Vom începe mâine seară. Copiii de Foc şi Oţel au descoperit Boots & Saddles şi Bundeswehr, din seria Assault. Acum au de gând să-şi vândă vechile Squad Leader şi vorbesc de publicarea unui fanzin care s-ar numi Assault sau Lupte Radioactive sau ceva asemănător. Mie îmi stârnesc *râsul.* Fă plajă cât mai mult. Salutări lui Ingeborg. Te îmbrăţişează prietenul tău

Conrad.

După-amiaza la Del Mar după ploaie se zugrăveşte în albastru închis cu dungi de aur. Zăbovesc îndelung la restaurant fără să fac altceva decât să privesc oamenii care revin la hotel cu chipul obosit şi înfometat. N-am văzut-o nicăieri pe Frau Else. Descopăr că mi-e frig: sunt doar în cămaşă. În plus, scrisoarea lui Conrad mi-a provocat o oarecare tristeţe. Wolfgang e un tâmpit: îmi închipui încetineala lui, şovăiala când muta fiecare contor, lipsa de imaginaţie. Dacă nu poţi să controlezi Turcia cu DP, invadeaz-o, cretinule. Nicky Palmer a făcut-o de o mie de ori. Deodată, fără o cauză aparentă, m-am gândit că

sunt singur. Că doar Conrad şi Rex Douglas (pe care îl cunosc doar epistolar) îmi sunt prieteni. Restul e gol şi beznă. Telefoane la care nu răspunde nimeni. Plante. „Doar într-o ţară devastată”, mi-am amintit. Într-o Europă amnezică, fără epică şi fără eroism. (Nu mă surprinde că adolescenţii se ocupă cu Dungeons Dragons şi alte jocuri de rol.)

Cum şi-a cumpărat oare Arsul hidrobicicletele? Da, mi-a spus. Cu banii strânşi la culesul strugurilor. Dar cum a putut să cumpere tot lotul, şase sau şapte, cu suma de la un cules de struguri? Aceea a fost prima plată. Restul a plătit încetul cu încetul. Proprietarul anterior era bătrân şi era obosit. Nu se câştigă suficient în timpul verii, mai ales dacă trebuia să plăteşti un salariu; atunci a hotărât să le vândă şi Arsul le-a cumpărat. Lucrase înainte la închirierea hidrobicicletelor? Niciodată. Nu e greu să înveţi, l-a ironizat Mielul. Eu aş putea s-o fac? (Întrebare prostească.) Bineînţeles, au spus la unison Mielul şi Arsul. Oricine. În realitate, era o meserie care cerea doar răbdare şi ochi buni ca să nu pierzi din vedere hidrobicicletele fugare. Nici măcar nu trebuia să ştii să înoţi.

Arsul a venit la hotel. Am urcat fără să ne vadă nimeni. I-am arătat jocul. A pus întrebări inteligente. Deodată strada s-a umplut de zgomote de sirene. Arsul a ieşit pe balcon şi a spus că accidentul s-a produs în zona campingurilor. Ce absurd să mori în vacanţă, am remarcat. Arsul a dat din umeri. Purta un tricou alb şi curat. De unde se afla, putea să supravegheze masa informă a hidrobicicletelor lui. M-am apropiat şi l-am întrebat la ce se uită. La plajă, mi-a spus. Cred că aş putea să învăţ repede să joc.

Orele treceau şi Ingeborg nu dădea niciun semn de viaţă. Până la nouă am aşteptat în cameră, notând mutări.

Cina la restaurantul hotelului: cremă de sparanghel, colţunaşi, cafea şi îngheţată. Nici după masă n-am văzut-o pe Frau Else. (Nu încape îndoială că astăzi a dispărut.) Am stat la masă cu un cuplu olandez de vreo cincizeci de ani. Subiectul de discuţie atât la masa mea, cât şi în restul restaurantului era vremea urâtă. Mesenii aveau păreri contrare, pe care chelnerii – învestiţi cu o presupusă înţelepciune meteorologică şi la urma urmelor din partea locului – aveau grijă să le aplaneze. La sfârşit a câştigat facţiunea care prevestea timp frumos pentru a doua zi.

La unsprezece am dat o raită prin saloanele de la parter. N-am întâlnit-o pe Frau Else şi m-am dus pe jos până la Colţul Andaluzilor. Mielul nu era, dar după o jumătate de oră a apărut. L-am întrebat de Lup. Nu-l văzuse toată ziua.

— Presupun că nu e la Barcelona, am spus.

Mielul m-a privit, speriat. Fireşte că nu, astăzi lucra până târziu, ce îmi trecea prin cap. Cum să se fi dus bietul Lup la Barcelona? Am băut un coniac şi ne-am uitat la o emisiune-concurs de la televizor. Mielul se bâlbâia şi am dedus că e agitat. Nu-mi aduc aminte cum a venit vorba, dar la un moment dat, fără să-l întreb, mi-a mărturisit că Arsul nu e spaniol. Poate vorbeam despre duritatea vieţii şi a accidentelor. (La concurs aveau loc sute de mici accidente, în aparenţă simulate şi fără să curgă sânge.) Poate că am afirmat eu ceva despre caracterul spanioL Poate că după aceea am vorbit despre foc şi despre arsuri. Nu ştiu. Cert este că Mielul a zis că Arsul nu e spaniol. De unde e, atunci? Sud-american; din ce ţară anume, nu ştia.

Când mi-a spus-o Mielul, parcă mi-ar fi dat un pumn în cap. Arsul, aşadar, nu era spaniol. Şi nu mi-o mărturisise.

Faptul acesta, în sine nesemnificativ, mi s-a părut îngrijorător şi important. Ce motiv ar fi putut avea Arsul să-mi ascundă adevărata lui naţionalitate? Nu m-am simţit înşelat. M-am simţit observat. (Nu de Ars, în realitate de nimeni în particular; observat de un gol, de o absenţă.)

După un moment am plătit băuturile şi am plecat. Speram să o găsesc pe Ingeborg la hotel.

În cameră nu era nimeni. Am coborât din nou: pe terasă am distins nişte siluete fantomatice: cu coatele pe tejghea, un bătrân, ultimul client, bea în tăcere. La recepţie angajatul din tura de noapte m-a informat că nu m-a sunat nimeni.

— Ştiţi unde pot s-o găsesc pe Frau Else?

Habar n-avea. La început nici măcar nu înţelegea despre cine vorbesc. Frau Else, am strigat, proprietara acestui hotel. Angajatul a deschis larg ochii şi a negat din nou cu capul. N-o văzuse.

I-am mulţumit şi m-am dus să beau un coniac la tejghea. La ora unu noaptea am hotărât că cel mai bine era să urc şi să mă culc. Nu mai era nimeni pe terasă, deşi unii clienţi sosiţi recent se instalaseră la tejghea şi glumeau cu chelnerii.

Nu puteam să dorm; nu mi-era somn.

La patru dimineaţa, în sfârşit, a apărut Ingeborg. Un telefon al supraveghetorului nocturn m-a anunţat că o domnişoară doreşte să mă vadă. Am coborât în fugă. La recepţie am dat de Ingeborg. Hanna şi supraveghetorul păreau prinşi în ceva care, de pe scări, avea aerul unui conciliabul. Când am ajuns lângă ei, primul lucru pe care l-am văzut a fost chipul Hannei: un hematom violet şi rozaliu îi acoperea pometele stâng şi o parte din ochi; pe obrazul drept şi pe buza superioară se desluşeau răni, dar mai puţin grave. În acelaşi timp, plângea întruna. Când am întrebat din ce cauză e în starea aceea, Ingeborg m-a obligat să tac răstindu-se la mine. Avea nervii întinşi la maximum; repeta mereu că asta nu se putea întâmpla decât în Spania. Sătul, supraveghetorul a propus să chemăm ambulanţa. Eu m-am consultat cu Ingeborg, dar Hanna a refuzat categoric. (Spunea lucruri ca: „e corpul

meu”, „sunt rănile mele” etcetera). Cearta continua şi plânsul Hannei se înteţea. Până în momentul acela nu mă gândisem la Charly, unde era? Când am pomenit de el, Ingeborg, incapabilă să se stăpânească, a izbucnit înşirând cuvinte urâte. O clipă am avut senzaţia că Charly se *pierduse pentru totdeauna.* Am simţit deodată o revărsare de simpatie care mă unea cu el. Ceva ce nu ştiam să numesc şi care ne lega într-un mod dureros. În vreme ce supraveghetorul s-a dus după o trusă sanitară – soluţie de compromis la care am ajuns cu Hanna –, Ingeborg m-a pus la curent cu ultimele evenimente, pe care, pe de altă parte, le ghicisem.

Excursia fusese cum nu se putea mai neplăcută. După o zi aparent normală şi liniştită, chiar prea liniştită, petrecută în plimbări prin Barrio Gótico şi pe Ramblas, făcând fotografii şi cumpărând suveniruri, tihna s-a spulberat deodată. Totul a început, după părerea lui Ingeborg, după desert: Charly, fără să fi fost provocat, s-a schimbat radical, de parcă l-ar fi otrăvit mâncarea. La început s-a manifestat printr-o atitudine ostilă faţă de Hanna şi prin glume de prost gust. A avut loc un schimb de insulte şi lucrurile au rămas aşa. Explozia, primul semn, s-a produs mai târziu, când Hanna şi Ingeborg au acceptat, deşi scrâşnind din dinţi, să intre într-un bar din apropierea portului; aveau să bea o ultimă bere înainte de întoarcere. După cum povestea Ingeborg, Charly era agitat şi iritabil, dar nu agresiv. Poate că incidentul n-ar fi degenerat dacă în cursul discuţiei nu i-ar fi reproşat o chestiune din Oberhausen despre care Ingeborg nu avea habar. Cuvintele Hannei au fost obscure şi criptice; Charly, la început, a ascultat acuzaţiile în tăcere. „Era alb ca varul şi părea speriat”, a spus Ingeborg. Apoi s-a ridicat, a luat-o pe Hanna de un braţ şi a dispărut cu ea în toaletă. După câteva minute, îngrijorată, Ingeborg s-a hotărât să-i cheme, neînţelegând prea bine ce se întâmplă. Erau închişi

amândoi în toaleta femeilor şi nu s-au împotrivit când au auzit vocea lui Ingeborg. Când au ieşit, plângeau amândoi. Hanna n-a scos o vorbă. Charly a achitat nota şi au plecat din Barcelona. După o jumătate de oră de drum s-au oprit în afara unuia dintre satele răspândite pe marginea şoselei. Barul în care au intrat se numea Mar Salada. De data aceasta Charly nici măcar n-a încercat să le convingă; le-a ignorat pur şi simplu şi a început să bea. La a cincea sau a şasea bere a izbucnit în lacrimi. Ingeborg, care avea de gând să ia cina cu mine, a cerut meniul şi l-a convins să mănânce ceva. Un moment totul a părut să revină la normalitate. Au cinat toţi trei şi, deşi cu greu, au susţinut un simulacru de discuţie civilizată. Când a venit timpul să plece, spiritele s-au încins din nou. Charly era hotărât să mai rămână acolo, iar Ingeborg şi Hanna voiau să le dea cheile maşinii ca să revină. După Ingeborg, cuvintele pe care şi le spuneau erau „ca o fundătură" în care Charly se simţea în largul lui. În cele din urmă, el s-a ridicat şi s-a arătat gata să le dea cheile sau să le aducă. Ingeborg şi Hanna l-au urmat. După ce au trecut pragul, Charly s-a întors brusc şi a lovit-o pe Hanna în faţă. Hanna a reacţionat luând-o la fugă spre plajă. Charly s-a dus ca din puşcă după ea şi după câteva secunde Ingeborg a auzit strigătele Hannei, înăbuşite şi întretăiate de suspine, ca ale unei fetiţe. Când a ajuns lângă ei, Charly n-o mai bătea, dar din când în când îi mai dădea câte un şut sau o scuipa. Primul impuls al lui Ingeborg a fost să se interpună între ei, dar, văzându-şi prietena la pământ cu chipul plin de sânge, şi-a pierdut orice urmă de cumpătare şi a început să strige după ajutor. Fireşte, n-a venit nimeni. Scandalul s-a încheiat cu Charly plecând cu maşina, Hanna însângerată şi având putere doar să refuze orice intervenţie a poliţiei sau a medicilor, iar Ingeborg părăsită într-un loc pe care nu-l cunoştea şi cu responsabilitatea de a-şi scoate prietena de acolo. Din fericire, proprietarul barului în care

fuseseră s-a ocupat de Hanna, a ajutat-o să se cureţe fără să pună întrebări şi apoi a chemat un taxi care le-a adus înapoi. Acum problema era ce trebuie să facă Hanna. Unde să doarmă? La hotelul ei sau la al nostru? Dacă dormea în hotelul ei, cât de mare era posibilitatea ca Charly s-o lovească din nou? Trebuia să se ducă la un spital? Era cu putinţă ca lovitura din pomete să fie mai gravă decât credeam? Supraveghetorul a tranşat chestiunea: după el, osul nu avusese de suferit; era vorba doar de o lovitură spectaculoasă şi atâta tot. În ceea ce privea dormitul în hotel, mâine urmau să fie cu siguranţă locuri libere, dar în noaptea aceea, din păcate, nu era niciunul. Pe chipul Hannei s-a ivit o expresie de uşurare când a văzut că nu are de ales. „Eu sunt de vină", a murmurat. „Charly era foarte nervos şi eu l-am provocat, ce pot să mai spun, aşa e nenorocitul ăla şi nu pot să-l schimb." Eu şi Ingeborg ne-am simţit mai bine auzind-o; era preferabil în felul acesta. I-am mulţumit supraveghetorului pentru amabilitate şi am însoţit-o la hotel. Era o noapte minunată. Ploaia nu spălase doar clădirile, ci şi văzduhul. Adia o briză răcoroasă şi tăcerea era absolută. Am dus-o până la uşa hotelului Costa Brava şi am aşteptat în mijlocul străzii. Curând, Hanna a ieşit pe balcon şi ne-a comunicat că Charly nu se întorsese. „Culcă-te şi nu te gândi la nimic", i-a strigat Ingeborg înainte de a ne întoarce la Del Mar. Ajunşi în camera noastră, am vorbit despre Charly şi despre Hanna (eu aş zice că i-am criticat), apoi am făcut dragoste. După aceea, Ingeborg şi-a luat romanul cu Florian Linden şi a adormit aproape imediat. Am ieşit pe balcon să fumez o ţigară şi să văd dacă disting maşina lui Charly.

29 AUGUST

În zori plaja e plină de pescăruşi. Lângă pescăruşi sunt porumbei. Pescăruşii şi porumbeii stau pe mal, *privind* marea, neclintiţi, în afară de vreunul care întreprinde un zbor scurt. Pescăruşii sunt de două feluri: mari şi mici. Din depărtare, porumbeii par tot pescăruşi. Pescăruşi de un al treilea fel, şi mai mici. Prin gura portului încep să iasă bărcile; când trec lasă o brazdă întunecată pe suprafaţa netedă a mării. Astăzi n-am dormit. Cerul e albastru, palid şi lichid. Linia orizontului este albă; nisipul plajei, maro, presărat cu mici buline de gunoi. De pe terasă – încă n-au sosit chelnerii să aranjeze mesele – se ghiceşte o zi senină şi transparentă. S-ar zice că, aliniaţi în şir indian, pescăruşii contemplă imperturbabili bărcile care se îndepărtează până se fac nevăzute. La ora aceasta coridoarele hotelului sunt calde şi pustii. La restaurant, un chelner pe jumătate adormit trage cu brutalitate perdelele; totuşi, strălucirea care inundă totul e binevoitoare şi rece; lumină slabă, domoală. Cafetiera nu funcţionează încă. Din gestul chelnerului înţeleg că mai e destul până să funcţioneze, în cameră, Ingeborg doarme cu romanul despre Florian Linden încurcat printre cearşafuri. Îl aşez uşor pe noptieră, nu fără să-mi atragă atenţia o frază. Florian Linden (presupun) spune: „Dumneavoastră afirmaţi că aţi repetat de câteva ori aceeaşi crimă. Nu, nu sunteţi nebun. Tocmai în asta constă răul”. Pun cu grijă semnul de carte între pagini şi închid volumul. Când am ieşit, mi-a trecut prin cap ciudata idee că în Del Mar n-avea nimeni de gând să se trezească. Dar străzile nu mai sunt pe de-a-ntregul pustii. În faţa chioşcului, la graniţa dintre zona veche şi cea turistică, în staţia de autobuze, este o camionetă din care se descarcă pachete cu reviste şi presa cotidiană. Cumpăr două ziare germane înainte de a o lua pe străzi strâmte, în direcţia portului, ca să caut un bar

deschis.

În tocul uşii s-au ivit siluetele lui Charly şi a Lupului. Niciunul dintre ei n-a părut surprins să mă vadă. Charly a venit direct spre masa mea, în vreme ce Lupul comanda la tejghea două mic-dejunuri. N-am izbutit să spun nimic; atitudinea lui Charly şi a spaniolului erau acoperite de o mască de seninătate, deşi dincolo de calm erau în alertă.

— Te-am urmărit, a zis Charly; te-am văzut ieşind din hotel… Păreai foarte obosit, astfel că am preferat să te *lăsăm* să mergi pe jos un timp.

Am observat că îmi tremura mâna stângă; doar puţin, ei n-au băgat de seamă, dar am ascuns-o numaidecât sub masă. În sinea mea am început să mă pregătesc pentru ce era mai rău.

— Cred că nici tu n-ai dormit, a spus Charly.

Am ridicat din umeri.

— Eu n-am putut să dorm, a adăugat Charly, presupun că ştii toată povestea. Mi-e indiferent; vreau să spun că nu-mi pasă dacă nu dorm o zi sau mai multe. Mă mustră puţin conştiinţa pentru că l-am trezit pe Lup. Din vina mea n-a dormit nici el, nu-i aşa, Lupule?

Lupul a zâmbit fără să înţeleagă un cuvânt. O clipă mi-a trecut prin cap ideea nebunească de a-i traduce ceea ce tocmai spusese Charly, dar am tăcut. Ceva obscur m-a avertizat că e mai bine aşa.

— Prietenii trebuie să-şi susţină prietenii la nevoie, a spus Charly. Cel puţin aşa mi se pare mie. Ştiai că Lupul e un prieten adevărat, Udo? Pentru el prietenia e sfântă. De exemplu, acum ar trebui să se ducă la lucru, dar eu *ştiu* că n-are s-o facă până nu mă lasă instalat la hotel sau în orice alt loc sigur. Poate să-şi piardă locul de muncă, dar nu-i pasă. Şi de ce se întâmplă asta? Asta se întâmplă pentru că are un simţ al prieteniei care e cum trebuie să fie: sfânt. Cu prietenia nu se glumeşte!

Ochii lui Charly străluceau nemaipomenit; m-am gândit că are să plângă. S-a uitat la croasantul lui cu o strâmbătură de silă şi l-a dat la o parte cu mâna. Lupul i-a făcut semn că, dacă nu-l vrea, îl mănâncă el. Da, da, a zis Charly.

— M-am dus acasă la el la patru dimineaţa. Crezi că aş fi putut face asta cu un necunoscut? Toată lumea e necunoscută, fireşte, toţi sunt în fond scârboşi; totuşi, mama Lupului, care mi-a deschis uşa, a crezut că avusesem un accident şi primul lucru pe care l-a făcut a fost să-mi ofere un coniac, iar eu bineînţeles că l-am acceptat, cu toate că eram beat criţă. Ce fiinţă minunată. Când s-a sculat Lupul, m-a găsit aşezat pe unul din fotoliile lui, bând coniac. Ce altceva puteam să fac!

— Nu înţeleg nimic, am spus. Mi se pare că eşti încă beat.

— Nu, îţi jur… E simplu: am fost la Lup la patru dimineaţa; m-a primit mama lui ca pe un prinţ; apoi eu şi Lupul am încercat să vorbim; apoi am dat câteva ture în maşină; am fost în vreo două baruri; am cumpărat două sticle; apoi ne-am dus pe plajă să bem cu Arsul…

— Cu Arsul? Pe plajă?

— Tipul doarme câteodată pe plajă ca să nu-i fure hidrobicicletele alea de rahat. Aşa că ne-am hotărât să împărţim băutura cu el. Ce ciudat, Udo: de acolo se vedea balconul tău şi aş jura că n-ai stins lumina toată noaptea. Mă înşel sau nu mă înşel? Nu, nu mă înşel, erau balconul tău, ferestrele tale şi lumina ta nenorocită. Ce-ai făcut? Te jucai de-a războiul sau făceai porcării cu Ingeborg? Eh, eh! Nu te uita aşa la mine, e o glumă, mie ce-mi pasă? Era camera ta, da, mi-am dat seama imediat, şi Arsul şi-a dat seama. În sfârşit, o noapte agitată, se pare că toţi am făcut noapte albă, nu?

Mai presus de ruşinea şi de ciuda pe care le-am simţit aflând că Charly era la curent cu pasiunea mea pentru

jocuri şi că Ingeborg îi povestise cu siguranţă sau îi povestise în mod răutăcios (am putut chiar să mi-i imaginez pe toţi trei râzând în hohote de replicile spirituale pe care şi le dădeau: „Udo câştigă, dar tot Udo pierde”; „aşa îşi petrec concediul generalii de la Statul Major, închişi în cameră”; „Udo e convins că e reîncarnarea lui Von Manstein”; „ce ai să-i faci cadou de ziua lui, un pistol cu apă?”), mai presus de ruşinea şi de ciuda, ziceam, pe care mi le provocau Charly, Ingeborg şi Hanna, m-a năpădit un sentiment domol şi progresiv de panică, din pricină că Arsul „ştia şi el care e balconul meu”

— Mai bine m-ai întreba de Hanna, am spus, străduindu-mă ca vocea să-mi pară normală.

— De ce? Sigur e bine. Hanna e întotdeauna bine.

— Ce-o să faci acum?

— Cu Hanna? Nu ştiu, peste câteva momente cred că am să-l duc pe Lup la locul lui de muncă, apoi am să mă duc la hotel. Sper ca Hanna să fie pe plajă, fiindcă am chef să dorm buştean… A fost o noapte agitată, Udo. Chiar şi pe plajă! N-ai să crezi, aici nimeni nu se opreşte un minut, Udo, nimeni. Dinspre hidrobiciclete am auzit un zgomot. E ciudat să auzi un zgomot pe plajă, la ora aia. Eu şi Lupul ne-am dus să investigăm şi ce crezi că am găsit: un cuplu tăvălindu-se. Un cuplu de germani, presupun, pentru că atunci când le-am urat distracţie plăcută mi-au răspuns în germană. Nu m-am uitat la tip, dar ea era frumoasă, îmbrăcată într-o rochie de seară albă, ca a lui Inge, acolo, întinsă pe plajă, cu rochia mototolită şi toate lucrurile alea poetice…

— Inge? Te referi la Ingeborg?

Mâna mi-a tremurat din nou; am putut să miros în toată puterea cuvântului violenţa care ne înconjura.

— La ea nu, omule, la rochia ei albă, are o rochie albă, nu? Păi la aia. Ştii ce a spus atunci Lupul? Să stăm la coadă. Să ne aşezăm la coadă pentru când termină tipul.

Dumnezeule, cât am râs! Voia să i-o tragem noi după amărâtul ăla! Un viol în toată regula! Ce umor. Eu aveam chef doar să beau şi să contemplu stelele! Ieri a plouat, îţi aduci aminte? În orice caz, pe cer erau vreo două stele, poate trei. Şi eu mă simţeam minunat, atunci. În alte condiţii, Udo, probabil că aş fi acceptat propunerea Lupului. Poate că fetei i-ar fi plăcut. Poate că nu. Când am ajuns la hidrobiciclete cred că Lupul a încercat să-i convingă pe Ars să-l însoţească. Nici Arsul n-a vrut să meargă. Dar nu sunt sigur, ştii că nu prea mă descurc cu spaniola.

— Nu te descurci deloc, am zis.

Charly a râs fără prea multă tragere de inimă.

— Vrei să-l întreb ca să fii sigur? am adăugat.

— Nu. Nu-i problema mea… Oricum, crede-mă, mă înţeleg cu prietenii mei, iar Lupul e prietenul meu şi ne înţelegem.

— Nu mă îndoiesc.

— Faci bine… A fost o noapte frumoasă, Udo… O noapte liniştită, cu gânduri rele, dar fără acţiuni rele… O noapte liniştită, cum să-ţi explic, o noapte liniştită şi fără să mă opresc niciun minut, niciun minut… Chiar şi când s-a crăpat de ziuă şi s-ar fi putut crede că totul se sfârşise, ai ieşit tu din hotel… În primul moment am crezut că ne văzuseşi de pe balcon şi veneai să te alături petrecerii; când te-ai îndepărtat în direcţia portului l-am trezit pe Lup şi te-am urmărit… Fără grabă, ai văzut şi tu. De parcă am fi făcut o plimbare.

— Hanna nu e bine. Ar trebui s-o vezi.

— Nici Inge nu e bine, Udo. Nici eu. Nici Lupul, tovarăşul meu. Nici tu, dacă-mi permiţi să ţi-o spun. Doar mama Lupului e bine. Şi, la Oberhausen, copilaşul Hannei. Doar ei sunt… nu, bine pe de-a-ntregul nu, dar, în comparaţie cu alţii, bine. Da, bine.

Era obscen să-l aud numind-o Inge pe Ingeborg. Din

păcate, prietenii ei, câţiva colegi de lucru, îi spuneau tot aşa. Era normal şi, totuşi, nu mă gândisem niciodată; eu nu cunoşteam niciun prieten al lui Ingeborg. Am simţit un fior străbătându-mi corpul. Am cerut încă o cafea cu lapte. Lupul a luat o cafea cu rom (dacă trebuia să se ducă la slujbă, era limpede că nu-l preocupa deloc). Charly n-a vrut nimic. N-avea chef decât de fumat şi făcea asta cu nesaţ, ţigară de la ţigară. Însă ne-a asigurat că achită el nota de plată.

— Ce s-a întâmplat la Barcelona?

Era să spun „eşti schimbat”, dar mi s-a părut ridicol: abia îl cunoşteam.

— Nimic. Ne-am plimbat. Am cumpărat suvenire. E un oraş frumos, cu prea multă lume, asta da. O vreme am ţinut cu Fotbal Club Barcelona, când era Lattek antrenor şi jucau Schuster şi Simonsen. Acum nu mai sunt. Nu mă interesează clubul, dar oraşul îmi place la fel de mult. Ai fost în La Sagrada Familia? Ţi-a plăcut? Da, e frumoasă. Am mai băut şi într-un bar foarte vechi, plin de afişe cu toreadori şi ţigani. Hannei şi lui Inge li s-a părut foarte original. Şi era ieftin, mult mai ieftin decât în barurile de aici.

— Dacă ai fi văzut faţa Hannei, n-ai fi atât de liniştit. Ingeborg avea de gând să te denunţe la poliţie. Dacă se întâmplă asta în Germania, o face sigur.

— Exagerezi… În Germania, în Germania…

A schiţat o strâmbătură de neputinţă.

— Nu ştiu, şi acolo poate că acum lucrurile nu se opresc niciun minut. Rahat. Nu-mi pasă. Pe de altă parte, nu te cred, nu cred că lui Inge i-a trecut prin cap să sune la poliţie.

Am ridicat din umeri, jignit; poate Charly avea dreptate, poate că el cunoştea mai bine inima lui Ingeborg.

— Tu ce-ai fi făcut?

Ochii lui Charly au strălucit plini de maliţiozitate.

— În locul tău?

— Nu, în al lui Inge.

— Nu ştiu. Te-aş fi călcat în picioare. Ţi-aş fi rupt spinarea.

Charly a închis ochii. În mod surprinzător, răspunsul meu l-a durut.

— Eu nu.

Şi-a agitat mâna în aer, de parcă i-ar fi scăpat ceva foarte important.

— Eu, în locul lui Inge, n-aş fi făcut-o.

— Fireşte.

— N-am vrut nici s-o violez pe germana de pe plajă. Aş fi putut s-o fac, dar n-am făcut-o. Înţelegi? Aş fi putut să-i mut fălcile Hannei, să i le mut cu adevărat şi n-am făcut-o. Aş fi putut să dau cu o piatră în geamul tău ori să-ţi trag una după ce ţi-ai cumpărat ziarele alea mizerabile. N-am făcut nimic. Vorbesc şi fumez, atâta tot.

— De ce ai fi vrut să-mi spargi geamurile sau să mă loveşti? E stupid.

— Nu ştiu. Mi-a trecut prin cap. Repede, repede, cu o piatră cât un pumn.

Vocea i s-a frânt ca şi cum şi-ar fi amintit deodată un coşmar.

— A fost Arsul; uitându-se la lumina de la fereastra ta; dorinţă de a atrage atenţia, presupun…

— Arsul ţi-a sugerat să dai cu pietre în fereastra mea?

— Nu, Udo, nu. Nu-nţelegi nimic, omule. Arsul trăgea la măsea împreună cu noi, mai degrabă în tăcere, mai degrabă toţi trei în tăcere, ascultând marea, nimic mai mult, şi trăgeam la măsea, dar cu ochii deschişi, nu? Iar Arsul şi cu mine ne-am uitat la fereastra ta. Vreau să spun: când m-am uitat eu la fereastra ta, Arsul avea deja ochii aţintiţi asupra ei, eu mi-am dat seama, iar el şi-a dat seama de asemenea că prinsesem şpilul. Dar n-a pomenit de dat cu pietre. Mie mi-a venit ideea asta. M-am gândit că

trebuie să te *anunţ*... Înţelegi?

— Nu.

Charly a schiţat o strâmbătură de lehamite; a luat ziarele şi a întors paginile cu o viteză uimitoare, de parcă înainte de a fi mecanic ar fi fost casier la o bancă; sunt sigur că n-a citit nicio frază completă; apoi, oftând, le-a lăsat la o parte; cu gestul acela care părea să spună că ştirile erau pentru mine, nu pentru el. Câteva secunde am rămas amândoi tăcuţi. Afară, strada îşi recăpăta ritmul cotidian; nu mai eram singuri în bar.

— În fond, o iubesc pe Hanna.

— Ar trebui să te duci imediat s-o vezi.

— E o fată bună, da. Şi a avut mult noroc în viaţă, chiar dacă ea crede contrariul.

— Ar trebui să te duci la hotel, Charly…

— Mai întâi îl lăsăm pe Lup la slujbă, de acord?

— Bine, să mergem.

Când s-a ridicat de la masă era alb, de parcă n-ar mai fi avut sânge în corp. Fără să se împleticească nici măcar o dată, motiv din care am dedus că nu era atât de beat cum credeam, s-a dus la tejghea, a plătit şi am plecat. Maşina lui Charly era oprită lângă mare. Deasupra era placa de windsurf. O avusese cu el la Barcelona? Nu, trebuie s-o fi pus acolo la întoarcere, ceea ce însemna că fusese deja la hotel. Am străbătut încet distanţa care ne despărţea de supermarketul unde lucra Lupul. Înainte ca acesta să coboare, Charly i-a spus că, dacă îl concediază, să se ducă să-l caute la hotel, că are să vadă el cum rezolvă problema. Am tradus. Lupul a zâmbit şi a spus că nu vor îndrăzni să se pună cu el. Charly a încuviinţat grav şi când lăsasem în urmă supermarketul a zis că e adevărat, că orice divergenţă cu Lupul se poate dovedi complicată, ca să nu spună periculoasă. Apoi a vorbit despre câini. Vara era ceva obişnuit să vezi câini părăsiţi murind de foame pe străzi. „Mai ales aici”, a spus.

— Ieri, când căutam casa Lupului, am călcat unul.

A aşteptat să spun ceva şi a continuat:

— Un câine mic şi negru, pe care îl văzusem pe Paseo Marítimo… Umbla după blestemaţii de stăpâni sau după puţină mâncare… Nu ştiu… Ştii povestea câinelui care a murit de foame lângă stăpânul mort?

— Da.

— M-am gândit la asta. La început bietele animale nu ştiu unde să se ducă, se mulţumesc să aştepte. Asta chiar e fidelitate, eh, Udo. Dacă depăşesc etapa asta, hoinăresc sau scormonesc prin coşurile de gunoi. Căţelul negru de ieri mi-a făcut impresia că încă aştepta. Cum se poate înţelege asta, Udo?

— Cum poţi fi atât de sigur că îl văzuseşi înainte sau că era un câine vagabond?

— Pentru că am coborât din maşină şi l-am observat atent. Era acelaşi.

Lumina dinăuntrul maşinii începea să mă adoarmă. O clipă am crezut că văd ochii lui Charly plini de lacrimi. „Amândoi suntem obosiţi”, m-am gândit.

La uşa hotelului lui l-am sfătuit să facă un duş, să se vâre în pat şi să lase explicaţiile cu Hanna pentru după ce se scoală. Câţiva clienţi începeau să defileze spre plajă. Charly a zâmbit şi s-a făcut nevăzut pe coridor. M-am întors la Del Mar neliniştit.

Am întâlnit-o pe Frau Else pe terasa de pe acoperiş, după ce am ignorat cu aroganţă toate semnalele care indicau ce zone sunt accesibile turiştilor şi ce zone sunt rezervate doar personalului hotelului. Trebuie să mărturisesc, pe de altă parte, că nu o căutam. S-a întâmplat că Ingeborg încă dormea, la bar mă sufocam, n-aveam chef să ies din nou şi nici nu-mi era somn. Frau Else citea, întinsă pe un şezlong azuriu, cu un suc de fructe alături. N-a fost surprinsă să mă vadă apărând, dimpotrivă,

cu vocea ei senină dintotdeauna m-a felicitat pentru că descoperisem intrarea terasei. „Privilegii de somnambuli”, am răspuns, înclinând capul ca să cercetez cartea pe care o avea în mână. Era un ghid turistic al sudului Spaniei. Apoi m-a întrebat dacă vreau să beau ceva. La privirea mea întrebătoare, a răspuns că până şi pe terasa de pe acoperiş dispunea de o sonerie ca să anunţe angajaţii. Din curiozitate, am acceptat. După un moment am întrebat-o de activităţile ei din ziua anterioară. Am adăugat că o căutasem zadarnic prin tot hotelul. „Când plouă, dispăreţi”, am spus.

Chipul lui Frau Else s-a umbrit. Cu gesturi în aparenţă studiate (dar eu ştiu că aşa e ea, că şi asta face parte din spontaneitatea şi din energia ei), şi-a dat jos ochelarii de soare şi m-a scrutat înainte de a răspunde: ieri şi-a petrecut toată ziua închisă în cameră, cu soţul ei. E cumva bolnav? Timpul urât, norii încărcaţi cu electricitate îi fac rău; are dureri de cap îngrozitoare, care îi afectează vederea şi nervii; câteodată ajunge să sufere de orbire trecătoare. Febră cerebrală, spun buzele desăvârşite ale lui Frau Else. (După câte ştiu eu, nu există o asemenea boală.) Imediat după aceea, cu un zâmbet abia schiţat, m-a pus să-i promit că n-am s-o mai caut niciodată. Ne vom vedea doar când hazardul o va hotărî. Şi dacă refuz? Am să vă oblig să-mi promiteţi, a şoptit Frau Else. În clipa aceea a apărut o chelneriţă cu un pahar de suc de fructe absolut identic cu cel ţinut de Frau Else în mână; câteva secunde sărmana fată, orbită de soare, a clipit fără să ştie încotro să se îndrepte; apoi a aşezat paharul pe masă şi a plecat.

— Vă promit, am spus, întorcându-mă cu spatele la ea şi ducându-mă până la marginea terasei.

Ziua era galbenă şi pretutindeni reverbera o culoare de carne umană care mi-a produs greaţă.

M-am întors spre ea şi i-am mărturisit că nu închisesem ochii toată noaptea. „Nu e nevoie să juraţi”, a răspuns fără

să-şi dezlipească privirea de la cartea pe care o ţinea din nou în mâini. I-am povestit că Charly o lovise pe Hanna. „Unii bărbaţi obişnuiesc să facă asta”, a fost replica ei. Am râs. „E limpede că nu sunteţi feministă!” Frau Else a dat foaia fără să-mi răspundă. I-am spus atunci ce îmi explicase Charly despre câini, câinii pe care lumea îi părăseşte înainte sau în timpul vacanţelor. Am observat că Frau Else mă asculta cu interes. Când mi-am terminat povestea am văzut în ochii ei un semn de alarmă; m-am temut că se ridică şi vine spre mine. M-am temut că va rosti cuvintele pe care atunci doream cel mai puţin să le aud. Dar ea n-a scos o vorbă şi puţin după aceea am considerat că e mai prudent să mă retrag.

În seara aceea totul a revenit la normal. Într-o discotecă din zona campingurilor, Hanna, Charly, Ingeborg, Lupul, Mielul şi eu am toastat pentru prietenie, pentru vin, pentru bere, pentru Spania, pentru Germania, pentru Real Madrid (Lupul şi Mielul nu ţin cu Barcelona, cum credea Charly, ci cu Realul), pentru femeile frumoase, pentru vacanţă etcetera. O pace desăvârşită. Hanna şi Charly, fireşte, s-au împăcat. Charly a redevenit bădăranul mai mult sau mai puţin obişnuit pe care l-am cunoscut pe 21 august, iar Hanna şi-a pus rochia cea mai strălucitoare şi mai decoltată pe care o avea ca să sărbătorească. Până şi pometele vânăt îi conferea un oarecare farmec, între erotic şi golănesc. (Pometele vânăt pe care înainte de a bea l-a ascuns în spatele unor ochelari de soare, dar pe care în vacarmul de la discotecă l-a etalat fără rezerve, fericită, de parcă s-ar fi regăsit pe ea însăşi şi propria-i raţiune de a trăi.) Ingeborg l-a iertat oficial pe Charly, care, în prezenţa tuturor, a îngenuncheat la picioarele ei şi i-a lăudat virtuţile, spre desfătarea celor ce au putut să-l audă şi înţelegeau germana. În desfăşurarea de atenţii, Lupul şi Mielul n-au rămas mai prejos; lor le-am datorat

descoperirea celui mai autentic spaniol restaurant pe care l-am văzut până în ziua de astăzi. Restaurant unde, pe lângă faptul că am mâncat bine şi ieftin şi am băut pe săturate, chiar şi mai ieftin, am avut ocazia să ascultăm o cântăreaţă de flamenco (sau de cântece populare), care s-a dovedit a fi un travestit căruia i se spunea Andrómeda, bine cunoscut de prietenii noştri spanioli. Conversaţia de după masă a fost îndelungată şi plăcută în anecdote, cântece şi dansuri. Andrómeda, aşezată lângă noi, le-a arătat femeilor cum să bată din palme şi apoi a dansat cu Charly un dans numit „sevillana”; curând a început să-i imite toată lumea, chiar şi cei de la alte mese, în afară de mine, care am refuzat categoric şi cam brusc. M-aş fi făcut de râs. Totuşi, bruscheţea mea a părut să-i placă travestitului, care după ce s-a încheiat dansul mi-a ghicit în palmă. Voi avea bani, putere şi dragoste; o viaţă plină de emoţii; un copil (sau un nepot) homosexual… Andrómeda ghiceşte viitorul şi îl interpretează; la început vocea abia i se aude, e o şoaptă, apoi creşte în volum şi în cele din urmă recită în aşa fel, că toţi o pot auzi şi îi aplaudă vorbele de duh. Cine se pretează la jocurile acestea este ţinta glumelor clienţilor, dar în linii generale nu mi-a spus nimic dezagreabil şi înainte de a pleca ne-a dăruit fiecăruia câte o garoafă şi ne-a poftit să mai venim. Charly i-a lăsat o mie de *pesetas* bacşiş şi a jurat pe părinţii lui că aşa are să facă. Am fost cu toţii de părere că e un loc care „merită osteneala” şi a plouat cu felicitări la adresa Lupului şi a Mielului. La discotecă ambianţa era diferită, erau mai mulţi tineri şi mediul era artificial, dar nu ne-a trebuit mult ca să intrăm în atmosferă. Resemnare. Acolo chiar că am dansat; le-am sărutat pe Ingeborg şi pe Hanna, apoi am căutat toaleta şi am vomitat şi m-am pieptănat şi m-am dus din nou pe ring. L-am tras pe Charly la o parte, apucându-l de revere şi l-am întrebat; totul bine? Totul minunat de bine, a răspuns. Hanna, prin spate, l-a îmbrăţişat şi l-a

îndepărtat de mine. Charly mai voia să-mi spună ceva, dar nu-i mai vedeam decât buzele mişcându-se şi, când nu se mai putea face nimic, zâmbetul. Şi Ingeborg a redevenit Ingeborg din seara de 21 august; Ingeborg dintotdeauna. M-a sărutat, m-a îmbrăţişat, mi-a cerut să facem dragoste. Când ne-am întors în camera noastră, la cinci dimineaţa, am făcut imediat dragoste; Ingeborg a avut un orgasm rapid; eu m-am stăpânit şi am mai posedat-o încă multe minute. Amândurora ne era somn. Goală pe cearşaf, Ingeborg m-a asigurat că totul e simplu. „Până şi miniaturile tale." A insistat asupra acestui termen înainte de a adormi. „Miniaturi." „Totul e simplu." Mi-am contemplat îndelung jocul, *gândindu-mă.*

30 AUGUST

Evenimentele de astăzi sunt confuze încă, totuşi voi încerca să le notez ordonat, aşa poate că eu însumi voi izbuti să descopăr în ele ceva ce până acum mi-a scăpat neobservat, operaţie dificilă şi probabil inutilă, căci ce s-a întâmplat nu mai poate fi îndreptat şi la nimic nu foloseşte să nutresc false speranţe. Dar ceva trebuie să fac ca să-mi omor timpul.

Am să încep cu micul dejun pe terasa hotelului, în costume de baie, sub un cer fără nori, într-o briză domoală adiind dinspre mare. Planul meu iniţial era să mă întorc în cameră, când avea să fie aranjată, şi să petrec orele acelea cufundat în joc, dar Ingeborg m-a făcut să mă răzgândesc: dimineaţa era prea frumoasă ca să mă închid în hotel. Pe plajă i-am găsit pe Hanna şi pe Charly tolăniţi pe o rogojină imensă: dormeau. Rogojina, cumpărată recent, păstra într-un colţ eticheta cu preţul. Mi-l amintesc cu claritatea unui tatuaj: 700 de *pesetas.* M-am gândit atunci, ori poate o gândesc abia acum, că scena aceea îmi era familiară. Aşa se întâmplă de obicei când îmi pierd nopţile: detaliile nesemnificative se amplifică şi dăinuie. Vreau să spun: nimic anormal. Cu toate acestea, mi s-a părut îngrijorător. Sau acum, când soarele s-a ascuns, mi se pare aşa.

Dimineaţa s-a scurs în gesturile vane dintotdeauna: înotul, vorbitul, cititul revistelor, unsul corpului cu creme şi loţiuni de bronzare. Am mâncat devreme într-un restaurant plin de turişti, care, la fel ca noi, erau îmbrăcaţi în costume de baie şi miroseau a uleiuri (nu e un miros plăcut la masă); apoi am reuşit să fug; Ingeborg, Hanna şi Charly s-au dus din nou pe plajă şi eu am revenit la hotel. Ce am făcut? Nu mare lucru. Mi-am contemplat jocul, incapabil să mă concentrez, apoi am făcut o siestă populată cu coşmaruri până la şase după-amiaza. Când am

văzut de pe balcon că marea masă a celor de pe malul mării începea să se retragă spre hoteluri şi campinguri, am coborât pe plajă. Este tristă ora aceea şi sunt trişti cei veniţi de pe malul mării: obosiţi, sătui de soare, îşi îndreaptă privirea spre linia clădirilor ca nişte soldaţi convinşi dinainte că vor pieri; paşii lor istoviţi care străbat plaja şi Paseo Marítimo prudenţi, dar cu o urmă de dispreţ, de fanfaronadă în faţa unui pericol îndepărtat, felul lor particular de a pătrunde pe străzile laterale unde caută imediat umbra îi conduc direct în gol, fiind o ofrandă.

Ziua, văzută retrospectiv, apare lipsită de figuri şi de bănuieli. Nici Frau Else, nici Lupul, nici Mielul, nicio scrisoare din Germania, niciun telefon, nimic demn de a fi luat în seamă. Doar Hanna şi Charly, Ingeborg şi eu, toţi patru în pace; şi Arsul, dar departe, ocupat cu hidrobicicletele lui (nu mai erau prea mulţi clienţi), iar Hanna, nu ştiu de ce, s-a dus să-i vorbească; puţin, mai puţin de un minut, un gest de politeţe, a spus după aceea. Pe scurt, o zi liniştită, ca să faci plajă şi nimic altceva.

Îmi amintesc că atunci când am coborât spre plajă pentru a doua oară cerul s-a umplut deodată cu o infinitate de nori, nori minusculi care au început să alerge spre est sau spre nord-est, iar Ingeborg şi Hanna înotau şi când m-au văzut au ieşit, mai întâi Ingeborg, care m-a sărutat, apoi Hanna. Charly era întins cu faţa spre slabele raze de soare şi părea adormit. La stânga noastră Arsul monta, cu răbdare, castelul din fiecare seară, străin de toate, la ora când nu încăpea îndoială că înfăţişarea monstruoasă i se autorevela fără înconjur. Îmi amintesc culoarea galben-cenuşie a înserării, discuţia noastră frivolă (n-aş putea preciza subiectele), părul ud al fetelor, vocea lui Charly spunând povestea absurdă a unui copil care învăţa să meargă pe bicicletă. Totul prevestea că are să fie o seară agreabilă ca oricare alta şi că în curând ne vom întoarce la hotelurile noastre să facem duş şi să ne încheiem noaptea

în vreo discotecă.

Atunci Charly a făcut un salt, şi-a apucat placa de windsurf şi a intrat în mare. Până în momentul acela nu observasem că placa era acolo, că tot timpul fusese acolo.

— Să te întorci repede, a strigat Hanna.

Nu cred că a auzit-o.

Primii metri a înotat trăgând după el placa; după aceea a urcat pe ea, a ridicat pânza, ne-a salutat cu mâna şi s-a îndepărtat în largul mării, profitând de o rafală de vânt favorabilă. Să fi fost şapte seara, nu mult mai mult. Nu era singurul windsurfer. De asta sunt sigur.

După o oră, obosiţi de aşteptare, ne-am dus să bem pe terasa hotelului Costa Brava, de unde se vedeau perfect plaja şi locul din care în mod logic trebuia să apară Charly. Ne simţeam murdari şi însetaţi. Îmi amintesc că Arsul, pe care îl vedeam de fiecare dată când mă întorceam încercând să localizez pânza lui Charly, s-a mişcat neîncetat în jurul hidrobicicletelor, un soi de Golem ocupat, până a dispărut deodată (în coliba lui, deduc), dar într-un mod atât de intempestiv, atât de sec, că pe plajă a rămas un gol dublu: lipsea Charly, iar acum lipsea şi Arsul. Cred că atunci m-am temut deja de o nenorocire.

La nouă seara, cu toate că nu se întuneca încă, ne-am hotărât să cerem sfatul recepţionerului de la Costa Brava. Acesta ne-a trimis la Crucea Roşie a Mării, ale cărei birouri se află pe Paseo Marítimo, puţin înainte de a ajunge în partea veche a satului. Acolo, după o explicaţie încâlcită, au luat legătura prin radio cu o şalupă de salvare. După o jumătate de oră şalupa a recomandat să se ceară ajutorul poliţiei portuare. Se înnopta în grabă; îmi amintesc că m-am uitat pe fereastră şi am zărit timp de o secundă şalupa cu care vorbiserăm. Funcţionarul ne-a lămurit că e mai bine să ne întoarcem la hotel şi de acolo să sunăm la Comandamentul Naval, la poliţie şi la Protecţia Civilă; managerul hotelului trebuia să ne îndrume întru totul. Am

spus că aşa vom face şi am plecat. Am făcut jumătate din drum în tăcere, iar cealaltă jumătate ne-am certat. După Ingeborg, erau cu toţii nişte incompetenţi. Hanna nu era prea convinsă, dar pe de altă parte obiecta că managerul de la Costa Brava îl ura pe Charly; mai exista şi posibilitatea ca acesta să se afle într-un sat vecin, cum a făcut odată, ne amintim? I-am spus părerea mea: să facă întocmai ce ni se indicase. Atunci Hanna a zis că da, că am dreptate şi s-a prăbuşit.

La hotel, recepţionerul, iar mai târziu managerul i-au explicat Hannei că practicanţii de windsurf naufragiaţi abundau în timpul verii şi, în general, nu li se întâmpla nimic rău. În cel mai rău caz petreceau 48 de ore în derivă, dar salvarea era sigură etcetera. După cuvintele acestea Hanna n-a mai plâns şi a părut mai calmă. Directorul s-a oferit să ne ducă în maşina lui la Comandamentul Naval. Acolo au consemnat declaraţia Hannei, au luat legătura cu portul şi din nou cu Crucea Roşie a Mării. Curând după aceea au sosit doi poliţişti. Aveau nevoie de o descriere detaliată a plăcii; urma să înceapă o căutare cu elicopterul. La întrebarea dacă placa avea trusă de supravieţuire, toţi am declarat că habar n-aveam de existenţa unei astfel de truse. Unul dintre poliţişti a zis: „E o invenţie spaniolă” Celălalt poliţist a adăugat: „Atunci depinde cât de somn îi e; dacă adoarme, a încurcat-o”. M-a deranjat că vorbeau în felul acesta în faţa noastră, cu toate că ştiau că eu le înţeleg limba. Fireşte, nu i-am tradus Hannei ce au spus. Managerul, dimpotrivă, nu arăta nici cel mai mic semn de nervozitate, ba chiar, când am revenit la hotel, şi-a permis să glumească despre eveniment. „Sunteţi mulţumit?”, am zis. „Da, totul merge bine”, a răspuns. „Nu trece mult şi prietenul dumneavoastră are să apară. Ştiţi, suntem implicaţi cu toţii. Nu putem da greş.”

Am cinat la Costa Brava. Cum era de aşteptat, cina n-a fost însufleţită. Pui cu piure de cartofi şi ouă prăjite, salată,

cafea şi îngheţate, pe care chelnerii, la curent cu cele întâmplate (în realitate, eram ţinta tuturor privirilor), ni le-au servit cu o amabilitate ieşită din comun. Apetitul nu ne-a scăzut. Eram la desert când am văzut chipul Lupului lipit de geamurile ce despărţeau sala de mese de terasă. Îmi făcea semne. Când i-am anunţat prezenţa, Hanna s-a înroşit deodată şi şi-a coborât privirea. Cu o voce abia perceptibilă mi-a cerut să scap de ei, să vină mâine, sau când mi se părea mie mai bine. Am ridicat din umeri şi am ieşit; pe terasă aşteptau Lupul şi Mielul. Am relatat pe scurt episodul. Amândoi au fost afectaţi de veste (cred că am văzut lacrimi în ochii Lupului, dar n-aş putea să jur); apoi am spus că Hanna e foarte îngrijorată şi că aşteptăm dintr-o clipă în alta noutăţi de la poliţie. N-am avut argumente să mă împotrivesc când au propus să vină din nou peste o oră. Am aşteptat pe terasă până au plecat; unul dintre ei mirosea a parfum şi, în ciuda stilului lor neglijent, erau îmbrăcaţi, totuşi, cu o oarecare grijă. Când au ajuns pe trotuar au început să se certe; când au dat colţul încă mai gesticulau.

Evenimentele care au urmat presupun că fac parte din rutină în cazuri asemănătoare, deşi sunt de obicei supărătoare şi inutile. Mai întâi a apărut un poliţist; apoi altul, dar cu altă uniformă, însoţit de un civil care vorbea germana şi de un marinar în uniformă completă! Din fericire, n-au stat prea mult (marinarul, după cum ne-a informat managerul, era gata să se alăture căutării într-o şalupă dotată cu reflectoare). Când au plecat au promis că ne anunţă la orice oră de rezultatele pe care le-ar avea. Pe feţele lor se putea citi că posibilităţile de a-l găsi pe Charly erau din ce în ce mai reduse. În cele din urmă a apărut un membru – secretarul, cred că am înţeles – al Clubului de Windsurf din sat, ca să ne asigure că beneficiem de sprijinul material şi moral al asociaţilor; puseseră şi ei la dispoziţie o barcă de salvare, pe lângă faptul că, din

momentul când aflaseră de naufragiu, colaboraseră cu Comandamentul Naval şi Protecţia Civilă. Aşa l-a numit: naufragiu. Hanna, care în timpul cinei dăduse dovadă de seninătate şi de tărie de caracter, la această ultimă manifestare de solidaritate a fost năpădită iarăşi de un plâns care s-a transformat treptat într-un atac de isterie.

Ajutaţi de un chelner, am urcat-o în camera ei şi am culcat-o. Ingeborg a întrebat-o dacă are vreun calmant. Suspinând, Hanna a răspuns că nu, că i le interzisese medicul. În cele din urmă am hotărât că e mai bine ca Ingeborg să rămână să doarmă acolo.

Înainte de a reveni la Del Mar am intrat în Colţul Andaluzilor. Mă aşteptam să-i întâlnesc pe Lup şi pe Miel, sau pe Ars, dar n-am văzut pe nimeni. Proprietarul, la prima masă, lângă televizor, se uita ca de obicei la un film cu cowboys. Am plecat numaidecât. El nici măcar nu s-a întors. De la Del Mar am sunat-o pe Ingeborg. Nu avea noutăţi. Erau culcate, dar niciuna dintre ele nu putea să doarmă. Am zis prosteşte: „Consoleaz-o”. Ingeborg nu mi-a răspuns. O clipă am crezut că s-a întrerupt convorbirea.

— Sunt aici, a spus Ingeborg, mă gândesc.

— Da, şi eu mă gândesc, am zis.

Apoi ne-am urat noapte bună şi am închis.

Un timp am stat întins pe pat, cu lumina stinsă, cumpănind asupra celor ce i se puteau întâmpla lui Charly. În cap mi se formau doar imagini incoerente: rogojina nouă cu preţul nedesprins, mâncarea de la amiază impregnată de mirosuri dezgustătoare, apa, norii, vocea lui Charly… M-am gândit că e ciudat că nu o întrebase nimeni pe Hanna de obrazul vânăt; m-am gândit la aspectul înecaţilor; mi-am zis că vacanţa se dusese dracului. Lucrul acesta m-a făcut să mă scol dintr-un salt şi să mă pun pe treabă cu o energie nemaipomenită.

La patru dimineaţa am terminat runda din primăvara lui 41. Mi se închideau ochii de somn, dar eram mulţumit.

31 AUGUST

La zece dimineaţa m-a sunat Ingeborg ca să mă informeze că suntem convocaţi la Comandamentul Naval. Le-am aşteptat în maşină în faţa hotelului Costa Brava şi am plecat. Hanna era mai însufleţită decât în noaptea anterioară, se fardase şi se rujase şi, când m-a văzut, mi-a zâmbit. Dimpotrivă, chipul lui Ingeborg nu prevestea nimic bun. Comandamentul Naval se află la câţiva metri de portul sportiv, pe o stradă îngustă din zona veche; ca să ajungi la birouri trebuie să străbaţi o curte interioară pavată cu dale murdare, cu o fântână seacă în mijloc. Acolo, rezemată de fântână, am descoperit placa lui Charly. Am ştiut-o fără să ne-o spună nimeni şi un moment am fost incapabili să scoatem o vorbă sau să înaintăm. „Urcaţi, vă rog, urcaţi”, a spus de la o fereastră de la etajul al doilea un tânăr pe care apoi l-am recunoscut ca fiind de la Crucea Roşie. După descumpănirea iniţială, am urcat; pe palier ne aşteptau şeful de la Protecţia Civilă şi secretarul Clubului de Windsurf, care ni s-au adresat cu gesturi de simpatie şi cordialitate. Ne-au cerut să intrăm; în birou se aflau alţi doi civili, băiatul de la Crucea Roşie şi doi poliţişti. Unul dintre civili ne-a întrebat dacă recunoaştem placa din curte. Hanna, a cărei piele bronzată a pălit, a ridicat din umeri. M-au întrebat pe mine. Am spus că nu pot fi sigur; la fel a răspuns Ingeborg. Secretarul Clubului de Windsurf privea pe fereastră. Poliţiştii păreau sătui. Am avut impresia că nimeni nu îndrăznea să vorbească. Era cald. Hanna a rupt tăcerea. „L-aţi găsit?”, a întrebat cu o voce atât de ascuţită, că toţi am tresărit. Cel care vorbea germana s-a grăbit să spună că nu, au găsit doar placa şi ghiul, ceea ce, după cum îşi dă seama, e destul de semnificativ… Hanna a ridicat din nou din umeri. „A ştiut cu siguranţă că o să adoarmă şi a hotărât să se lege”… „Sau a prevăzut că o să-l lase puterile, marea,

frica, întunericul, mă înţelegeţi”… „În orice caz, a făcut ce era mai potrivit: a dat drumul capetelor care susţin pânza şi s-a legat de placă”… „Bine, sunt presupuneri, e limpede”… „N-am făcut economie de mijloace: căutarea a fost scumpă şi periculoasă”… „În dimineaţa aceasta o barcă a Asociaţiei Pescarilor a găsit placa şi ghiul”… „Acum trebuie să luăm legătura cu consulatul german”… „Bineînţeles că vom continua căutările în zonă”… Hanna avea ochii închişi. Apoi mi-am dat seama că plângea. Ne-am privit cu toţii îndureraţi. Băiatul de la Crucea Roşie s-a lăudat: „N-am dormit toată noaptea”. Părea agitat. Imediat după aceea au scos nişte hârtii, pentru ca Hanna să le semneze. Habar n-am despre ce era vorba. Când am plecat ne-am dus să bem o răcoritoare într-un bar din centru. Am vorbit despre vreme şi despre funcţionarii spanioli, oameni cu bunăvoinţă, dar cu puţine resurse. Locul era înţesat de un soi de turişti în trecere, mai degrabă murdari, şi mirosea puternic a sudoare şi a tutun. Am plecat după ce trecuse de amiază. Ingeborg a hotărât să rămână cu Hanna şi eu am urcat în cameră. Mi se închideau ochii şi curând am adormit.

Am visat că bate cineva la uşă. Era noaptea şi când deschideam vedeam o siluetă care dispărea în capătul coridorului. O urmăream; ajungeam pe neaşteptate într-o cameră enormă, în penumbră, unde se desluşeau contururile unor mobile vechi şi grele. Domnea mirosul de mucegai şi de umezeală. Pe un pat se zvârcolea o umbră. La început am crezut că e un animal. Apoi l-am recunoscut pe soţul lui Frau Else. În sfârşit!

Când m-a trezit Ingeborg, camera era plină de lumină şi eu transpiram. Primul lucru pe care l-am perceput, definitiv schimbat, a fost chipul ei; proasta dispoziţie i se observa pe frunte şi pe pleoape, iar câteva clipe ne-am

privit fără să ne recunoaştem, de parcă amândoi tocmai ne-am fi trezit. Apoi s-a întors cu spatele la mine şi a început să contemple dulapurile şi tavanul; pierduse, după cum a spus, o jumătate de oră încercând să mă sune de la Costa Brava şi nu răspunsese nimeni. În vocea ei simţeam ranchiună şi tristeţe; explicaţia mea, împăciuitoare, i-a inspirat doar dispreţ. În cele din urmă, după o lungă tăcere pe care am folosit-o ca să fac duş, a admis: „Dormeai, dar eu am crezut că ai plecat”.

— De ce n-ai urcat să verifici cu ochii tăi?

Ingeborg s-a îmbujorat:

— Nu era nevoie… Pe de altă parte, hotelul ăsta mă înspăimântă. Tot satul mă înspăimântă.

Am gândit, nu ştiu din ce motive obscure, că are dreptate; nu i-am spus-o.

— Ce prostie…

— Hanna mi-a împrumutat haine, îmi vin foarte bine, aproape că avem aceeaşi talie.

Ingeborg vorbea repede şi pentru prima oară m-a privit în ochi. Într-adevăr, hainele pe care le purta nu erau ale ei. Am remarcat dintr-odată gustul Hannei, iluziile Hannei, neînduplecata voinţă estivală a Hannei şi rezultatul a fost tulburător.

— Se ştie ceva de Charly?

— Nimic. Au fost nişte ziarişti la hotel.

— Atunci e mort.

— E posibil. Mai bine nu-i spune Hannei.

— Nu, fireşte, ar fi absurd.

Când am ieşit de la duş, imaginea lui Ingeborg, aşezată lângă jocul meu într-o atitudine meditativă, mi s-a părut perfectă. I-am propus să facem dragoste. Fără să se întoarcă, m-a respins cu o mişcare uşoară a capului.

— Nu ştiu ce te atrage la chestia asta, a zis arătând harta.

— Claritatea ei, am răspuns îmbrăcându-mă.

— Cred că eu o detest.

— Pentru că nu ştii să joci. Dacă ai şti, ţi-ar plăcea.

— Există femei pe care le interesează felul ăsta de jocuri? Tu ai jucat cu vreuna?

— Nu, eu nu. Dar există. Puţine, ce-i drept; nu e un joc care să atragă în mod special fetele.

Ingeborg m-a privit cu ochi dezolaţi.

— Toată lumea a atins-o pe Hanna, a spus deodată.

— Ce?

— Toţi au atins-o.

A schiţat o strâmbătură oribilă.

— Pur şi simplu. Eu nu înţeleg asta, Udo.

— Ce vrei să spui? Că toţi s-au culcat cu ea? Şi cine sunt toţi? Lupul şi Mielul?

Nu pot să-mi explic cum şi de ce, am început să tremur. Mai întâi genunchii şi apoi mâinile. Era imposibil să disimulez.

După ce a şovăit un moment, Ingeborg s-a ridicat dintr-un salt, şi-a băgat într-o plasă de pai costumul de baie şi prosopul, apoi a ieşit din cameră fugind în toată puterea cuvântului. Din uşa pe care nu s-a deranjat să o închidă, a spus:

— Toţi au atins-o, dar tu erai închis în cameră cu războiul tău.

— Şi ce dacă? am strigat. Am vreo legătură cu chestia asta? E vina mea?

Restul după-amiezii îl folosesc ca să scriu cărţi poştale şi să beau bere. Dispariţia lui Charly nu m-a afectat cum se presupune că trebuie să te afecteze aceste incidente; de fiecare dată când mă gândesc la el – şi recunosc că o fac adesea simt un fel de gol, nimic mai mult. La şapte trec pe la Costa Brava să arunc o privire. Le găsesc pe Ingeborg şi pe Hanna în sala cu televizorul, o cameră strâmtă şi alungită, cu pereţi verzi şi o fereastră care dă într-o curte

interioară plină de plante muribunde. Locul e deprimant şi o spun răspicat. Biata Hanna mă priveşte cu simpatie, şi-a pus ochelari negri şi zâmbeşte când zice că acesta e motivul pentru care nu se duce nimeni niciodată în camera aceea, oaspeţii obişnuiesc să se uite la televizor în barul hotelului; directorul afirma că e un loc liniştit. Şi vă simţiţi bine, aici? zic prosteşte, chiar bâlbâindu-mă. Da, ne simţim bine, răspunde Hanna pentru amândouă. Ingeborg nici măcar nu mă priveşte: nu-şi ia ochii de pe ecran, simulând un interes pe care nu-l poate nutri, întrucât e vorba de un serial american dublat în spaniolă şi, evident, nu înţelege o boabă. Lângă ele, pe un fotoliu ca de jucărie, dormitează o bătrână, întreb cu un gest cine e. Mama cuiva, zice Hanna şi râde. Nu se împotrivesc când le invit să bem ceva, dar refuză să iasă din hotel; după Hanna, pot să sosească veşti noi în momentul cel mai neaşteptat. Aşa rămânem până la unsprezece seara, vorbind între noi şi cu chelnerii. Hanna, nu încape îndoială, a devenit celebritatea hotelului; erau cu toţii la curent cu nenorocirea ei şi, cel puţin la suprafaţă, ea constituie obiect de admiraţie. Pometele vânăt îi subliniază şi mai mult îndoielnica poveste tragică. De parcă şi ea ar fi scăpat dintr-un naufragiu.

Viaţa în Oberhausen, cum nu, este evocată. Hanna, într-un murmur neîntrerupt, rememorează gesturile elementare ale unui bărbat şi ale unei fetiţe, ale unei femei şi ale unei bătrâne, a două bătrâne, ale unui copil şi ale unei femei; perechi, toate dezastruoase şi a căror relaţie cu Charly abia se explică. Adevărul e că Hanna le cunoaşte doar din auzite pe jumătate dintre ele. Alături de toate aceste măşti chipul lui Charly străluceşte virtuos: avea o inimă de aur, căuta necontenit adevărul şi aventura (ce *adevăr* şi ce *aventură*, am preferat să nu cercetez), ştia să facă o femeie să râdă, nu avea prejudecăţi prosteşti, era rezonabil de curajos şi iubea copiii. Întrebând-o la ce se referă când spune că nu avea prejudecăţi prosteşti, Hanna

răspunde: „Ştia să se facă iertat”.

— Îţi dai seama că ai început să vorbeşti despre el la timpul trecut?

O clipă Hanna pare să mediteze la cuvintele mele; apoi, cu fruntea înclinată, începe să plângă. Din fericire, de data aceasta nu sunt scene de isterie.

— Nu cred că Charly e mort, spune la sfârşit, deşi sunt sigură că n-am să-l mai văd.

Simţindu-ne neîncrezători, Hanna afirmă că ea are impresia că totul e o glumă de-a lui Charly. Nu poate să şi-l imagineze înecat din simplul motiv că înota foarte bine. Atunci de ce nu apare? Ce îl îndeamnă să rămână ascuns? Răspunsul Hannei se bazează pe nebunie şi pe indiferenţă. Într-un roman american a citit o poveste similară, doar că acolo motivul era ura. Charly nu urăşte pe nimeni. Charly e nebun. În plus: n-o mai iubeşte (această ultimă certitudine pare să aibă darul de a întări caracterul Hannei).

După masă ieşim să stăm de vorbă pe terasa hotelului Costa Brava. În realitate, Hanna vorbeşte şi noi urmăm făgaşul sinuos al conversaţiei sale, de parcă am face cu rândul la căpătâiul unei bolnave. Vocea Hannei e duioasă şi, în ciuda prostiilor pe care le înşiră una după alta, e liniştitor să o asculţi. Povesteşte convorbirea telefonică cu un funcţionar de la consulatul german de parcă ar fi fost o întâlnire de dragoste; disertează despre „vocea inimii” şi „vocea naturii”; relatează întâmplări cu fiul ei şi se întreabă cu cine va semăna când va creşte: acum e leit ea. Într-un cuvânt, s-a resemnat în faţa grozăviei, ori poate, cu mai multă şiretenie, a prefăcut grozăvia în despărţire. Când ne spunem noapte bună nu mai e nimeni pe terasă şi luminile restaurantului din hotel s-au stins.

Hanna, după părerea lui Ingeborg, nu ştie mai nimic despre Charly:

— Când vorbea cu funcţionarul de la consulat n-a fost în

stare să dea nicio adresă a vreunei rude apropiate sau îndepărtate căreia să i se comunice dispariţia. N-a putut oferi decât numele firmei unde lucrează amândoi. Adevărul e că habar n-are de viaţa anterioară a lui Charly. În camera ei, pe noptieră, avea cartea de identitate a lui Charly, deschisă, cu fotografia lui prezidând totul; alături era o grămăjoară de bani şi Hanna a fost foarte explicită: sunt *banii lui.*

Ingeborg n-a îndrăznit să se uite la valiza în care a pus Hanna lucrurile aduse de Charly în Spania.

Data plecării: hotelul e plătit până pe 1 septembrie; adică mâine, înainte de douăsprezece, va trebui să se hotărască dacă pleacă sau rămâne. Presupun că are să rămână, cu toate că începe lucrul pe 3 septembrie. Şi Charly ar fi început să lucreze pe 3 septembrie. Asta îmi aminteşte că eu şi Ingeborg începem pe 5.

1 SEPTEMBRIE

La amiază Hanna a plecat în Germania cu maşina lui Charly. Managerul de la Costa Brava, imediat ce a aflat, a spus că e o gafă de neiertat. Singurul motiv al Hannei era că nu mai putea suporta tensiunea. Acum, într-un fel obscur şi inevitabil, suntem singuri, lucru pe care în urmă cu puţin timp îl doream, dar fireşte că nu în felul în care s-a produs; totul pare la fel ca ieri, deşi tristeţea a început să mistuie peisajul. Înainte de a pleca, Hanna m-a rugat să am grijă de Ingeborg. Bineînţeles, am liniştit-o, dar cine va avea grijă de mine? Tu eşti mai puternic decât ea, a spus din maşină. Asta m-a surprins, întrucât majoritatea oamenilor care ne cunosc pe amândoi consideră că Ingeborg e mai puternică decât mine. În spatele lentilelor negre am putut să văd o privire neliniştită. Nimic rău n-are să i se întâmple lui Ingeborg, am promis. Lângă noi, Ingeborg a pufnit sarcastic. Te cred, a spus Hanna, strângându-mi mâna. Mai târziu managerul de la Costa Brava a început să ne agaseze cu telefoanele, de parcă ne-ar fi învinovăţit pe noi de plecarea Hannei. Primul apel ne-a prins când mâncam; un chelner a venit să mă caute la masă şi eu m-am gândit, în ciuda oricărei logici, că Hanna ne sună din Oberhausen ca să ne anunţe că a ajuns şi e bine sănătoasă. Era managerul; indignarea nu-l lăsa să vorbească fluent; suna ca să se încredinţeze că Hanna plecase. Am spus că da şi atunci el m-a informat că prin această „fugă” Hanna tocmai încălcase cu premeditare toată legalitatea spaniolă. Situaţia ei, acum, era foarte delicată. I-am trântit că probabil Hanna nu ştia că încalcă o lege. Nu una, ci mai multe! a spus managerul. Iar ignoranţa, tinere, nu eximează pe nimeni. Nu, hotelul era achitat. Problema era Charly, când avea să-i apară trupul neînsufleţit, lucru de care el nu se îndoia, trebuia să fie cineva să-l identifice. Evident, poliţia spaniolă putea să

telegrafieze poliţiei germane datele pe care le înscrisese Charly în registrul hotelului; restul aveau să-l facă germanii cu calculatoarele lor. E o faptă de iresponsabilitate supremă, a spus înainte de a închide. Al doilea telefon, peste doar câteva minute, a fost ca să ne aducă la cunoştinţă, stupefiat, că maşina lui Charly era la Hanna, acţiune ce putea fi considerată infracţională. De data aceasta a răspuns Ingeborg, ca să-i spună că Hanna nu e o hoaţă şi că de maşină avea nevoie ca să ajungă în Germania, pentru ce altceva? Ce avea să facă după aceea cu nenorocita de rablă o privea doar pe ea. Managerul a insistat că e vorba de un furt şi convorbirea s-a încheiat cam brusc. Al treilea telefon, împăciuitor, ni l-a dat ca să ne întrebe dacă putem, în calitate de prieteni, să reprezentăm partea „afectată” (prin asta presupun că se referea la bietul Charly) în activităţile legate de căutare. Am acceptat. Să reprezentăm partea afectată, în ciuda celor crezute de mine, însemna destul de puţin. Încercările de salvare continuau, cu toate că nimeni nu mai spera să-l găsească pe Charly în viaţă. Deodată am înţeles hotărârea Hannei, toate astea erau de neîndurat.

Nu s-a schimbat nimic. Asta mă surprinde. Azi-dimineaţă nu puteai să străbaţi coridoarele hotelului din cauza oamenilor care plecau, dar în după-amiaza asta, pe terasă, am văzut chipuri noi, albe, entuziasmate, dintr-un lot nou. Temperaturile au crescut, de parcă am fi în iulie, iar briza care răcorea seara străzile fierbinţi ale satului a dispărut. O sudoare cleioasă face ca hainele să se lipească de corp şi plimbarea e o tortură. I-am zărit pe Lup şi pe Miel, la vreo trei ore după plecarea Hannei, la Colţul Andaluzilor; la început s-au prefăcut că nu mă văd; apoi au venit la mine cu feţe mâhnite şi au început să-mi pună întrebările de rigoare. Am răspuns că nu ştiu nimic nou şi că Hanna e deja în drum spre Germania. Chipurile şi atitudinile li s-au

schimbat vizibil la această ultimă ştire. Gesturile li s-au relaxat şi le-au devenit mai prietenoase; era cald; după câteva minute am înţeles că porcii nu erau dispuşi să se dezlipească de mine: discuţia a urmat aceleaşi făgaşe, dominată de aceleaşi simboluri ca acelea pe care obişnuiau să le aibă cu Charly, doar că în locul lui Charly eram eu şi în locul Hannei, Ingeborg!

Mai târziu am întrebat-o pe Ingeborg ce vrusese să spună când afirmase că toată lumea o atinsese pe Hanna. Răspunsul şterge, cel puţin în parte, presupunerile mele. Era vorba de o generalizare, Hanna ca victimă a bărbaţilor, femeie fără noroc, mereu în căutarea echilibrului şi a fericirii etcetera... Posibilitatea unei Hanna violată de spanioli e de negândit; în realitate, Ingeborg abia le acordă importanţă acestora: vorbeşte despre ei de parcă ar fi invizibili. Doi băieţi banali, nu prea muncitori dacă judecăm după orarul lor, cărora le place să se distreze; şi ei, mărturiseşte, îi place să se ducă la discoteci şi din când în când să facă vreo nebunie. Ce fel de nebunie? mă interesez. Să nu dorm, să beau mai mult decât s-ar cuveni, să cânt în zori pe străzi. Nebunie, a lui Ingeborg, mai degrabă nesemnificativă. Nebunie sănătoasă, precizează ea. Astfel că împotriva spaniolilor nu există duşmănie şi nici rezerve, în afara celor naturale. În starea aceasta, la zece seara, Lupul şi Mielul reapar pe scenă: discuţia, în realitate o invitaţie să ieşim pe care n-o acceptăm, se desfăşoară într-un mod extrem de vulgar, cu noi aşezaţi pe terasa hotelului (toate mesele pline, cu cupe de îngheţată şi de băuturi din belşug), iar ei în picioare pe trotuar, despărţiţi de balustrada de fier, frontieră între terasă şi mulţimea de trecători care la ora aceea, sufocaţi de caniculă, străbat Paseo Marítimo. La început cuvintele unora şi ale celorlalţi sunt cum nu se poate mai anoste; cel care vorbeşte cel mai mult (şi gesticulează) este Mielul; observaţiile lui reuşesc să-i smulgă uneori un zâmbet lui

Ingeborg, chiar înainte ca eu să le traduc. Dimpotrivă, intervenţiile Lupului sunt măsurate şi prudente, s-ar zice că tatonează terenul în vreme ce se exprimă într-o engleză superioară educaţiei lui, însă potrivită cu o voinţă de fier, cu o dorinţă de a-şi vârî capul într-o lume pe care doar o intuieşte. Niciodată n-a semănat Lupul mai mult decât atunci, în momentele acelea, cu numele lui; chipul lui Ingeborg, strălucitor, proaspăt, bronzat, îi atrăgea privirea ca luna licantropii în vechile filme de groază. Văzând că ezităm să ieşim, a stăruit şi vocea i-a răguşit; a promis discoteci demne de a le trece pragul, ne-a asigurat că oboseala ni se va evapora îndată ce vom intra în una dintre speluncile acelea… Totul inutil. Refuzul nostru era irevocabil şi exprimat cu două palme deasupra capetelor lor, căci nivelul trotuarului este sub cel al terasei. Spaniolii nu au mai insistat. Imperceptibil, ca preludiu al despărţirii, au început să rememoreze figura lui Charly. Prietenul cu majusculă. Oricine ar fi crezut că îi duceau dorul cu adevărat. Apoi ne-au întins mâna şi s-au îndreptat spre zona veche. Siluetele lor, care s-au pierdut curând printre pietoni, mi-au părut foarte triste şi i-am spus-o lui Ingeborg. Ea m-a privit câteva secunde şi mi-a răspuns că nu mă înţelege:

— Cu câteva minute în urmă credeai că au violat-o pe Hanna. Acum ţi-e milă de ei. În realitate cretinii ăştia doi nu sunt decât nişte *latin lovers* de nimic.

Am râs amândoi nestăvilit până când Ingeborg a sugerat ca o dată să ne culcăm devreme. Am fost de acord.

După ce am făcut dragoste, am început să scriu în cameră, în timp ce Ingeborg se cufunda iar în romanul cu Florian Linden, încă n-a descoperit criminalul şi după felul ei de a citi s-ar zice că o doare-n cot de asta. Are un aer obosit; ultimele zile n-au fost agreabile. Nu ştiu de ce mă gândesc la Hanna, în maşină, înainte de a pleca, dându-mi

sfaturi cu vocea ei întretăiată…

— O fi ajuns Hanna la Oberhausen?

— Nu ştiu. O să ne sune mâine, spune Ingeborg.

— Şi dacă nu o face?

— Vrei să spui dacă uită de noi?

Nu, fireşte, de Ingeborg n-are să uite. Nici de mine. Deodată mi s-a făcut frică. Un amestec de frică şi de exaltare. Dar frică de ce? Îmi amintesc cuvintele lui Conrad: „Joacă pe terenul tău şi vei câştiga întotdeauna”. Dar care e terenul meu? am întrebat. Conrad a râs într-un fel neobişnuit la el, fără să-şi întoarcă privirea, cu ochii strălucitori aţintiţi asupra mea. Tabăra pe care o alege sângele tău. Am răspuns că aşa nu puteam să câştig mereu; de exemplu, dacă la Distrugerea Grupului de Armate din Centru eu alegeam germanii, nu puteam încerca decât să câştig o dată la trei partide, în cel mai bun caz. Doar dacă aş fi jucat cu un tâmpit. Nu mă înţelegi, a spus Conrad. Trebuie să foloseşti Marea Strategie. Trebuie să fii mai şiret ca vulpea. Asta a fost un vis? Adevărul e că nu cunosc niciun joc care să se numească Distrugerea Grupului de Armate din Centru!

În rest, a fost o zi plictisitoare şi neproductivă. Am stat pe plajă un timp, primind cu răbdare razele solare şi încercând fără prea mult succes să gândesc limpede şi raţional, în cap mi se formau imagini vii de acum zece ani: părinţii mei jucând cărţi pe balconul hotelului, fratele meu plutind la douăzeci de metri de mal cu braţele încrucişate, băieţi spanioli (ţigani?) străbătând plaja înarmaţi cu beţe, camera angajaţilor, urât mirositoare şi plină de paturi suprapuse, un bulevard populat cu discoteci, una după alta, până se confunda cu plaja, o plajă cu nisip negru în faţa unei mări cu ape negre unde singura pată de culoare, dintr-odată, e castelul de hidrobiciclete al Arsului… Articolul meu aşteaptă. Cărţile pe care mi-am promis să le

citesc aşteaptă. Orele şi zilele, în schimb, se scurg în grabă, de parcă timpul ar coborî vertiginos. Dar asta este imposibil.

2 SEPTEMBRIE

Poliţia… I-am spus lui Frau Else că plecăm mâine. Contrar aşteptărilor mele, vestea a surprins-o; pe chipul ei am observat un uşor semn de amărăciune, pe care s-a grăbit să-l ascundă numaidecât, cu eficientă jovialitate de femeie de afaceri. În orice caz, ziua a început rău; mă durea capul şi transpiram abundent, în ciuda celor trei aspirine şi a duşului cu apă rece. Frau Else m-a întrebat dacă încheierea era satisfăcătoare. Care încheiere? A vacanţei. Am ridicat din umeri şi ea m-a luat de braţ ca să mă conducă într-un mic birou disimulat în spatele recepţiei. Voia să ştie totul despre dispariţia lui Charly. Cu o voce monocordă, am făcut un rezumat al celor întâmplate. Mi-a ieşit destul de bine. Ordonat cronologic.

— Astăzi am vorbit cu domnul Pere, managerul de la Costa Brava; crede că sunteţi un tâmpit.

— Eu? Ce legătură am eu cu chestia asta?

— Niciuna, presupun. Dar ar fi bine să vă pregătiţi… Poliţia vrea să vă interogheze.

M-am făcut alb ca varul. Pe mine! Mâna lui Frau Else mi-a lovit uşor genunchiul de câteva ori.

— Nu trebuie să vă îngrijoraţi. Vor doar să ştie de ce a plecat fata în Germania. E o reacţie cam lipsită de logică, nu vi se pare?

— Care fată?

— Prietena mortului.

— Tocmai v-am spus; era sătulă de atâta dezorganizare; are probleme personale; mii de lucruri.

— Bine, dar era vorba de iubitul ei. Putea măcar să aştepte să se termine operaţiunile de salvare.

— Nu-mi spuneţi mie… Trebuie, aşadar, să stau aici până apare poliţia?

— Nu, faceţi ce doriţi; eu în locul dumneavoastră m-aş duce pe plajă. Când vin ei, am să trimit un angajat de la

hotel să vă caute.

— Trebuie să fie prezentă şi Ingeborg?

— Nu, unul singur ajunge.

Am făcut ce m-a sfătuit Frau Else şi am stat pe plajă până la şase seara, când a venit un mesager să ne caute; mesagerul, un copil de vreo doisprezece ani, era îmbrăcat ca un cerşetor şi te întrebai inevitabil cum era cu putinţă să fie pus să muncească într-un hotel. Ingeborg a insistat să meargă cu mine. Plaja avea o culoare aurie închisă şi părea încremenită în timp; adevărul e că nu m-aş fi mişcat de acolo. Poliţiştii erau îmbrăcaţi în uniformă şi aşteptau la tejgheaua barului stând de vorbă cu un chelner; deşi nu era nevoie, de la recepţie Frau Else ne-a indicat locul unde ne aşteptau. Îmi amintesc că, apropiindu-ne, m-am gândit că nu se vor întoarce nicicând cu faţa spre noi şi că mă voi vedea obligat să-i bat pe spate cum se bate la uşă. Dar poliţiştii trebuie să fi prevăzut că sosim, din privirea chelnerului sau din vreun alt motiv pe care nu-l cunosc, şi, înainte să ajungem lângă ei, s-au ridicat în picioare şi ne-au salutat ducându-şi mâna la cozoroc, gest care m-a tulburat. Ne-am aşezat la o masă îndepărtată şi au vorbit fără ocolişuri: Ştia Hanna ce face când a plecat din Spania? (nu ştiam dacă Hanna ştia), ce legătură o unea cu Charly? (prietenia), din ce motiv plecase? (habar n-aveam), care era adresa ei din Germania? (nu o cunoşteam – minciună, Ingeborg o are notată dar puteau s-o afle de la consulatul german din Barcelona, unde presupuneam că Hanna îşi dăduse datele personale), credea Hanna, sau credeam noi, că Charly se sinucisese? (noi nu, bineînţeles; Hanna, cine ştie) şi tot aşa, alte întrebări inutile, până când au considerat încheiată întrevederea. Tot timpul s-au purtat corect şi când au plecat ne-au salutat din nou milităreşte. Ingeborg le-a zâmbit, deşi când am rămas singuri a zis că abia aşteaptă să se vadă la Stuttgart, departe de satul ăsta trist şi corupt; când am întrebat-o ce

vrea să spună prin cuvântul *corupt* s-a sculat şi m-a lăsat singur în sala de mese. Exact când pleca ea, Frau Else a ieşit de la recepţie şi a venit spre noi; niciuna dintre ele nu s-a oprit, dar Frau Else i-a surâs când a trecut pe lângă ea; Ingeborg sunt sigur că n-a făcut la fel. În orice caz, Frau Else n-a dat importanţă. Când a ajuns lângă mine, a vrut să ştie cum a fost interogatoriul. Am admis că Hanna a înrăutăţit situaţia plecând. După părerea lui Frau Else, poliţia spaniolă era încântătoare. N-am contrazis-o. Un moment n-a mai adăugat niciunul nimic, cu toate că tăcerea era apăsătoare. Apoi Frau Else m-a luat de braţ cum făcuse înainte şi m-a călăuzit printr-o serie de coridoare de la etajul întâi; cât a durat drumul a deschis gura ca să-mi spună „Nu trebuie să vă deprimaţi”; cred că eu am încuviinţat. Ne-am oprit într-o cameră de lângă bucătărie. Locul părea să aibă rolul de spălătorie a hotelului, printr-o fereastră se vedea o curte interioară de ciment plină de coşuri de lemn şi acoperită cu un enorm plastic verde ce abia filtra lumina după-amiezii; în bucătăria fără aer condiţionat o fată şi un bătrân spălau încă farfuriile de la prânz. Atunci, pe nepusă masă, Frau Else m-a sărutat. Adevărul e că nu m-a surprins. O doream şi o aşteptam. Dar, ca să fiu sincer, nu credeam că are să se întâmple. Fireşte, i-am răspuns la sărut cu ardoarea cerută de situaţie. N-am făcut nimic extraordinar, la urma urmelor. Spălătorii de vase ne-ar fi putut vedea din bucătărie. După cinci minute ne-am desprins; eram amândoi agitaţi şi, fără să spunem nimic, ne-am întors în sala de mese; acolo Frau Else şi-a luat rămas-bun strângându-mi mâna. Nici acum nu-mi vine să cred.

Restul după-amiezii l-am petrecut cu Arsul. Mai întâi am urcat în cameră şi n-am găsit-o pe Ingeborg. Am presupus că e la cumpărături. Plaja era aproape pustie şi Arsul nu prea avea de lucru. Stătea lângă hidrobicicletele aliniate în

sfârşit o dată cu faţa spre mare, şi nu scăpa din ochi singura hidrobicicletă închiriată, care în momentul acela părea să fie foarte departe de ţărm. M-am aşezat lângă el, de parcă aş fi fost un vechi cunoscut, şi curând am desenat în nisip harta Ofensivei din Ardeni (una dintre specialităţile mele) sau *Battle of the Bulge,* cum o numesc americanii, şi i-am explicat cu lux de amănunte planurile de luptă, ordinea de apariţie a unităţilor, şoselele de urmat, trecerea râurilor, demolarea şi construcţia de poduri, activarea ofensivei celei de-a 15-a Armate, pătrunderea reală şi pătrunderea simulată a Corpului de Luptă Peiper etcetera. Apoi am distrus harta cu piciorul, am netezit nisipul şi am desenat harta zonei Smolensk. Acolo, am spus, Corpul Panzer al lui Guderian a dat o bătălie importantă în anul 1941, o bătălie crucială. Eu o câştigasem întotdeauna. Cu germanii, fireşte. Am şters harta din nou, am netezit nisipul, am desenat un chip. Abia atunci a zâmbit Arsul, fără a-şi lua prea mult timp privirea de la hidrobicicleta pierdută în depărtare. Am simţit un uşor fior. Carnea obrazului, două sau trei cruste rău îmbinate, i s-a zbârlit şi o secundă m-am temut că efectul acesta optic – nu putea fi altceva – ar fi putut să mă hipnotizeze şi să-mi distrugă viaţa pentru totdeauna. Însăşi vocea Arsului mi-a venit în ajutor. Ca şi cum ar fi vorbit de la o distanţă de netrecut, a zis: Tu crezi că ne înţelegem? Am încuviinţat din cap de câteva ori, fericit că pot să mă eliberez de vraja exercitată de obrazul său diform. Chipul pe care îl desenasem era tot acolo, doar o schiţă (deşi trebuie să recunosc că nu desenez rău), până când am înţeles deodată îngrozit că era portretul lui Charly. Revelaţia m-a lăsat fără grai. Ca şi cum cineva mi-ar fi călăuzit mâna. M-am grăbit să-l şterg şi am desenat imediat harta Europei, nordul Africii şi Orientul Mijlociu, ilustrându-mi din belşug, cu săgeţi şi cercuri, strategia decisivă ca să câştig Al Treilea Reich. Tare mă tem că

Arsul n-a priceput nimic.

În seara aceea noutatea a fost telefonul Hannei. Înainte sunase de două ori, însă nici eu, nici Ingeborg nu eram la hotel.

Când am ajuns, recepţionerul mi-a dat mesajul şi vestea mai degrabă m-a descurajat. Nu voiam să vorbesc cu Hanna şi m-am rugat să apară Ingeborg înainte să sune a treia oară. Am zăbovit în cameră tulburat. Când s-a întors Ingeborg, ne-am hotărât să ne schimbăm planurile, care erau să mâncăm într-un restaurant din port, şi am rămas la Del Mar, aşteptând. Am făcut bine, Hanna a sunat tocmai când ne pregăteam să atacăm cina frugală: sandvişuri şi cartofi prăjiţi. Îmi amintesc că a venit după noi un chelner şi că atunci când ne-am ridicat de la masă Ingeborg a spus că nu e nevoie să ne ducem amândoi. I-am răspuns că nu mă deranja, că mâncarea oricum n-avea să se răcească. La recepţie am găsit-o pe Frau Else. Îşi schimbase rochia de după-amiază şi părea că doar ieşise de la duş. Ne-am zâmbit şi am încercat să facem conversaţie în vreme ce Ingeborg, cu spatele şi atât de departe cât putuse să se plaseze, murmura fraze ca „de ce”, „nu pot să cred”, „ce scârbos”, „Doamne”, „porci nenorociţi”, „de ce nu mi-ai spus mai înainte”, pe care nu m-am putut împiedica să le aud şi care încetul cu încetul mi-au încordat nervii. Am băgat de seamă că la fiecare exclamaţie spatele lui Ingeborg se arcuia până începea să semene cu un melc; mi-a fost milă de ea; era speriată. Dimpotrivă, Frau Else, cu coatele sprijinite ferm pe tejghea şi cu faţa strălucitoare, dobândea prin contrast o înfăţişare de statuie clasică; doar buzele i se mişcau când vorbea fără ocolişuri de cele întâmplate cu câteva ore în urmă la spălătorie. (Cred că mi-a cerut să nu-mi fac iluzii neîntemeiate; n-aş putea să bag mâna în foc.) În timp ce Frau Else vorbea, eu zâmbeam, dar toate simţurile îmi

erau concentrate asupra cuvintelor lui Ingeborg. Telefonul părea gata să-i sară la gât.

Discuţia cu Hanna a fost interminabilă. După ce a închis, Ingeborg a spus:

— Bine că plecăm mâine.

Am revenit în sala de mese, dar nu ne-am atins de ce aveam în farfurii. Ingeborg a remarcat cu răutate că Frau Else, nefardată, îi aducea aminte de o vrăjitoare. Apoi a spus că Hanna e nebună, că ea nu înţelegea nimic. Îmi evita privirea şi lovea masa cu furculiţa; m-am gândit că, de departe, un străin nu i-ar fi dat mai mult de şaisprezece ani. O irezistibilă tandreţe pentru ea mi-a urcat din stomac. Atunci a început să strige: cum era cu putinţă, cum era cu putinţă. Descumpănit, m-am temut să nu se dea în spectacol în faţa oamenilor care mai erau în sala de mese; dar Ingeborg, de parcă mi-ar fi citit gândul, a surâs deodată şi a spus că n-are s-o revadă pe Hanna. Am întrebat-o ce îi spusese aceea; prevenindu-i răspunsul, am zis că era logic ca Hanna să fie cam scoasă din minţi. Ingeborg a tăgăduit din cap. Mă înşelam. Hanna era mult mai deşteaptă decât credeam eu. Vocea i-a sunat glacială. Ne-am terminat desertul în tăcere şi am urcat în cameră.

3 SEPTEMBRIE

Am însoţit-o pe Ingeborg la gară; o jumătate de oră am aşteptat aşezaţi pe o bancă sosirea trenului de Cerbère. Abia dacă am deschis gura. Pe peroane rătăceau o mulţime de turişti ale căror concedii se terminau şi care se luptau încă să se posteze în locurile cele mai însorite. Doar bătrânii stăteau pe bănci la umbră. Între ei, cei care plecau, şi mine era o prăpastie. Ingeborg, dimpotrivă, nu mi s-a părut nelalocul ei în trenul plin de lume. Ba chiar ne-am pierdut ultimele minute oferind indicaţii: mulţi nu ştiau pe ce peron să stea şi funcţionarii gării nu-i îndrumau prea bine. Oamenii acţionează ca o turmă de oi. A fost de ajuns să-i arătăm unui cuplu locul exact de unde trebuia să ia trenul (deloc greu de investigat singur: sunt doar patru linii), pentru ca germani şi englezi să ne ceară informaţii. De la fereastra trenului, Ingeborg m-a întrebat dacă are să mă vadă curând la Stuttgart. Foarte curând, am zis. Gestul lui Ingeborg, o minimă strângere din buze şi din nas, mi-a dat de înţeles că nu mă crede. Mi-e totuna!

Mi-am închipuit până în ultimul moment că are să rămână. Nu, nu e adevărat, am ştiut mereu că nimic nu o poate opri, mai presus de toate sunt munca şi independenţa ei, fără a mai pune la socoteală că după telefonul Hannei nu se mai gândea decât la plecare. Despărţirea, aşadar, a fost lamentabilă. Şi pe mulţi i-a surprins, începând cu Frau Else, deşi poate că pe ea a surprins-o în realitate hotărârea mea de a rămâne. Ca să nu păcătuiesc faţă de adevăr, prima surprinsă a fost Ingeborg.

În ce moment am ştiut că va pleca?

Ieri, în timp ce vorbea cu Hanna, totul a fost pecetluit. Totul clar şi definitiv. (Dar n-am discutat câtuşi de puţin despre asta.)

Azi-dimineaţă i-am achitat nota de plată, doar pe a ei, şi am dus jos valizele. Nu voiam să dramatizez şi nici nu voiam să pară o fugă. Am fost un tâmpit. Presupun că recepţionera a dat fuga să-i ducă vestea lui Frau Else. Era încă devreme când am mâncat la schit. Din foişor plaja se vedea pustie. Vreau să spun pustie în comparaţie cu zilele anterioare. Am mâncat din nou tocăniţă de iepure şi am băut o sticlă de vin de Rioja. Cred că nu doream să mă întorc la hotel. Restaurantul era aproape gol, cu excepţia unor comercianţi care sărbătoreau ceva la o masă dublă din mijloc. Erau din Gerona şi spuneau bancuri în catalană, pe care nevestele lor abia se deranjau să le ovaţioneze. I-am spus lui Conrad: la reuniuni să ne abţinem să ne luăm prietenele. Atmosfera era funebră, toţi păreau la fel de năuciţi ca mine. Mi-am făcut siesta în maşină, într-un mic golf din apropierea satului, pe care credeam că mi-l amintesc din vacanţele cu părinţii mei. M-am trezit transpirat şi fără urmă de beţie.

După amiaza l-am vizitat pe managerul de la Costa Brava, domnul Pere, şi l-am asigurat că îi stau la dispoziţie în Del Mar pentru orice ar fi considerat necesar. Am schimbat câteva amabilităţi şi am plecat. Apoi m-am dus la Comandamentul Naval, unde nimeni n-a putut să-mi dea informaţii despre Charly. Femeia care s-a ocupat de mine la început nici nu ştia despre ce vorbesc; din fericire, a sosit un funcţionar care cunoştea cazul şi totul s-a lămurit. Nu existau noutăţi. Căutările continuau. Răbdare. În curte s-au adunat câţiva oameni. Un băiat de la Crucea Roşie a Mării a spus că erau rudele unui nou înecat. Am zăbovit un moment acolo, aşezat pe scară, până m-am decis să mă întorc la hotel. Mă durea capul îngrozitor. În Del Mar am căutat-o fără rezultat pe Frau Else. Nu ştia nimeni unde era. Uşa coridorului care dă în spălătorie era încuiată. Ştiu că se poate ajunge pe alt drum, dar mi-a fost imposibil să-l găsesc.

Dezordinea în cameră este absolută: patul e desfăcut şi hainele mele împrăştiate pe jos. Au căzut şi câteva contoare din Al Treilea Reich. Cel mai logic ar fi să-mi fac valizele şi s-o şterg. Totuşi, am sunat la recepţie şi am cerut să mi se facă curăţenie în cameră. Curând a apărut fata pe care o cunoşteam, cea care a încercat zadarnic să-mi instaleze masa. Semn bun. M-am aşezat într-un colţ şi i-am spus să strângă totul. Într-un minut, camera era ordonată şi luminoasă (ultimul lucru a fost simplu: a fost de ajuns să tragă perdelele). Când a terminat, mi-a adresat un zâmbet angelic. Mulţumit, i-am dat o mie de *pesetas.* Fata e inteligentă: contoarele căzute sunt acum aliniate lângă cutie. Nu lipseşte niciunul.

Restul după-amiezii, până s-a întunecat, l-am petrecut pe plajă, lângă Ars, vorbind despre jocurile mele.

4 SEPTEMBRIE

Am cumpărat sandvişurile dintr-un bar numit Lolita şi berile dintr-un supermarket. Când a venit Arsul, i-am spus să se aşeze lângă pat, iar eu am luat loc în dreapta mesei, sprijinindu-mi o mână pe marginea tablei, într-o atitudine relaxată, şi bucurându-mă de un amplu câmp vizual: într-o parte Arsul, iar în spatele lui patul şi noptiera pe care se află încă romanul cu Florian Linden, iar în cealaltă parte, în stânga, balconul deschis, scaunele albe, Paseo Marítimo, plaja, castelul de hidrobiciclete. Aveam de gând să-l las să vorbească el primul, însă Arsul nu era un flecar, astfel încât am vorbit eu. Am început prin a-l anunţa laconic că Ingeborg a plecat cu trenul, începea lucrul şi punct. Habar n-am dacă l-am convins. Am continuat cu natura jocului, nu-mi amintesc exact câte prostii am spus, printre ele că nevoia de a juca nu e altceva decât un fel de cântec şi jucătorii sunt cântăreţi interpretând o gamă infinită de compoziţii, compoziţii-vis, compoziţii-fântâni, compoziţii-dorinţe, pe o geografie în permanentă schimbare: ca o mâncare care se descompune, aşa erau hărţile şi unităţile care locuiau în ele, regulile, aruncarea zarurilor, victoria sau înfrângerea finală. Feluri de mâncare putrezite. Cred că atunci am scos sandvişurile şi berile, iar în timp ce Arsul începea să mănânce, am sărit peste picioarele lui, repede, şi am luat cartea cu Florian Linden de parcă ar fi fost o comoară gata să se volatilizeze. Între paginile ei n-am găsit nicio scrisoare, niciun bilet, nici cel mai infim semn care să-mi insufle speranţă. Doar cuvinte răzleţe, interogatorii de poliţişti şi mărturisiri. Afară, noaptea punea domol stăpânire pe plajă şi dădea iluzia unei false mişcări, de mici dune şi şanţuri în nisip. Fără să se clintească de unde era, într-o zonă din ce în ce mai întunecată, Arsul mânca încet ca o rumegătoare, cu ochii plecaţi, aţintiţi asupra podelei sau asupra vârfului

degetelor sale enorme, scoţând la intervale regulate nişte gemete abia perceptibile. Trebuie să spun că am simţit ceva asemănător cu sila; o senzaţie de înăbuşire şi de căldură. Gemetele Arsului, de fiecare dată când înghiţea câte o îmbucătură de brânză şi de pâine, sau de şuncă şi pâine, depinde din care dintre cele două sandvişuri pe care le cumpărasem pentru el mânca, îmi apăsau pieptul să mi-l spargă. Aproape nu mai aveam putere când am ajuns la întrerupător şi am aprins lumina. M-am simţit îndată mai bine, chiar dacă îmi persista un zumzet în tâmple; zumzet care nu m-a împiedicat să iau din nou cuvântul, fără să mă aşez la loc, făcând mici plimbări de la masă la uşa băii (a cărei lumină am aprins-o de asemenea), ca să vorbesc despre distribuirea Corpurilor de Armată, despre dilemele pe care i le puteau provoca două sau mai multe fronturi jucătorului german care poseda forţe limitate, despre greutăţile pe care le presupunea transportul maselor imense de infanterie şi al blindatelor de la Vest la Est, din nordul Europei în nordul Africii, şi despre concluzia finală la cea la care ajungeau jucătorii medii: fatala lipsă de unităţi pentru a acoperi totul. Această reflecţie a făcut ca Arsul să-mi adreseze cu gura plină o întrebare la care nu m-am deranjat să răspund; nici măcar n-am înţeles-o. Presupun că îmi luasem avânt şi înlăuntrul meu nu mă simţeam prea bine. Astfel că, în loc să răspund, i-am spus să se apropie de hartă şi să vadă cu ochii lui. Arsul s-a apropiat alene şi mi-a dat dreptate: oricine putea vedea că piesele negre nu vor câştiga. Stop! Cu strategia mea situaţia se schimba. Am exemplificat lucrul acesta explicând o partidă jucată la Stuttgart nu cu mult timp în urmă, cu toate că în sinea mea, încetul cu încetul, mi-am dat seama că nu asta voiam să spun. Ce? Nu ştiu. Dar era important. După aceea a urmat o tăcere totală. Arsul s-a aşezat iarăşi lângă pat, cu o bucăţică de sandviş între degete, ca un inel de logodnă, iar eu am ieşit pe balcon

făcând paşi ca filmaţi cu încetinitorul, ca să mă uit la stele şi la turiştii care se târau dedesubt. Ar fi fost mai bine să n-o fac. Aşezaţi pe bordura bulevardului Paseo Marítimo, Lupul şi Mielul îmi supravegheau camera. Când m-au văzut, au ridicat mâinile şi au început să strige. Deşi la început am crezut că mă insultau, strigătele erau prieteneşti. Voiau să coborâm să bem un pahar cu ei (habar n-am de unde ştiau că Arsul era acolo) şi gesturile le deveneau din ce în ce mai insistente; curând am văzut trecători înălţându-şi privirea în căutarea balconului care provoca o asemenea zarvă. Aveam două posibilităţi: fie să închid balconul fără să rostesc niciun cuvânt, fie să-i expediez cu o promisiune pe care apoi n-aveam să mi-o ţin; ambele perspective îmi erau neplăcute; cu faţa înroşită (nuanţă pe care Lupul şi Mielul, de la distanţa la care se aflau, n-au distins-o), i-am asigurat că peste câteva momente am să mă alătur lor în Colţul Andaluzilor. Nu m-am clintit de pe balcon până nu s-au făcut nevăzuţi. În cameră, Arsul studia piesele desfăşurate pe frontul de Est îngândurat, părea să înţeleagă motivul şi modul în care erau distribuite forţele în rândurile acelea, chiar dacă, bineînţeles, nu putea s-o ştie. Mi-am lăsat corpul să cadă pe un scaun şi am spus că sunt obosit. Arsul nici măcar n-a clipit. Apoi am întrebat cum era posibil ca smintiţii ăia doi să nu mă lase în pace. Ce voiau? Să joace? a întrebat Arsul. I-am remarcat o stângace dorinţă de ironie pe buze. Nu, am răspuns, să bea, să sărbătorească ceva, orice le-ar fi oferit certitudinea că nu sunt mumificaţi.

— O viaţă monotonă, nu? a croncănit.

— Şi mai rău, un concediu monoton.

— Mă rog, *ei* nu sunt în concediu.

— E totuna, trăiesc concediile celorlalţi, sug concediile şi timpul liber al celorlalţi şi amărăsc viaţa câtorva turişti. Sunt paraziţi ai călătorilor.

Arsul m-a privit cu neîncredere. Nu încăpea îndoială că

Lupul şi Mielul erau prietenii lui, în ciuda aparentei distanţe ce îi despărţea. În orice caz, nu mi-a păsat că spusesem ce spusesem. Mi-am amintit sau, mai bine zis, am văzut chipul lui Ingeborg, proaspăt şi îmbujorat, şi certitudinea absolută a fericirii pe care ea mi-o provoca. Totul distrus. O asemenea nedreptate a făcut să mi se accelereze mişcările: am luat penseta şi, cu promptitudinea cu care casierul numără bancnotele, am pus piesele în *force pool*, marcatoarele în căsuţele corespunzătoare şi, evitând să imprim cuvintelor mele un ton dramatic, l-am invitat să jucăm o rundă sau două, cu toate că intenţia mea era să joc o partidă completă, până la Marea Distrugere. Arsul a ridicat din umeri şi a zâmbit de câteva ori, încă nehotărât. Gesturile acestea îi urâţeau expresia până la limitele pe care puteam să le suport, astfel că până îşi cântărea răspunsul m-am uitat la un punct oarecare de pe hartă, cum se obişnuia la campionate, când se înfruntau doi jucători care nu se mai văzuseră niciodată, se uitau într-un punct oarecare de pe hartă, evitând prezenţa fizică a adversarului, până când începea prima rundă. Când mi-am ridicat privirea, am dat de ochii Arsului, inocenţi, şi am ştiut că acceptă. Am tras scaunele lângă masă şi ne-am desfăşurat forţele. Armatele Poloniei, Franţei şi Uniunii Sovietice au rămas într-o situaţie iniţială defavorabilă, deşi nu pe de-a-ntregul, ţinând cont de lipsa de experienţă a Arsului. Armata britanică, dimpotrivă, ocupa poziţii rezonabile, cu flotele împărţite în mod echitabil, sprijinite în Mediterana de flota franceză, şi puţinele Corpuri de Armată acoperind hexagoane de importanţă strategică. Arsul s-a dovedit a fi un elev dezgheţat. Situaţia globală pe hartă semăna într-un fel cu situaţia istorică, lucru care pe de altă parte nu se întâmplă în general, când se înfruntă jucători veterani: aceştia nu ar desfăşura niciodată Armata poloneză de-a lungul frontierei, nici Armata franceză peste *toate*

hexagoanele Liniei Maginot, fiind cel mai practic, pentru polonezi, să apere Varşovia în cerc, iar pentru francezi să reducă un hexagon al Liniei Maginot. Am executat prima rundă explicând paşii pe care îi făceam, iar în felul acesta Arsul a înţeles şi a ştiut să aprecieze eleganţa cu care blindatele mele au spart dispozitivul polonez (superioritate aeriană şi exploatare mecanizată), sporirea forţelor la frontiera cu Franţa, Belgia şi Olanda, declararea războiului în Italia şi mişcarea grosului trupelor încartiruite în Libia în direcţia Tunisiei! (ortodocşii recomandă intrarea Italiei în război nu înainte de 39, dacă este posibil în primăvara lui 40, strategie pe care, evident, o dezaprob), sosirea a două corpuri blindate germane la Genova, hexagonul trambulină (Essen) unde mi-am situat corpul de paraşutişti etcetera, toate acestea cu o cheltuială minimă de BRP. Răspunsul Arsului nu putea fi decât şovăitor: pe Frontul de Est a invadat Ţările Baltice şi partea corespunzătoare din Polonia, dar a uitat să ocupe Basarabia; pe Frontul de Vest a optat pentru un atac de uzură şi a debarcat Corpul Expediţionar Britanic (două corpuri de infanterie) în Franţa; în Mediterana a întărit Tunisul şi Bizerta. Am continuat să am iniţiativa. În runda din iarna lui 39 am declanşat ofensiva totală în Vest; am cucerit Olanda, Belgia, Luxemburg, Danemarca, prin sudul Franţei am ajuns până la Marsilia şi prin nord până la Sedan şi hexagonul N24. Mi-am restructurat Grupul de Armate din Est. Am debarcat un corp blindat german la Tripoli în timpul SR[7]. Opţiunea în Mediterana era de uzură şi nu am obţinut rezultate, dar ameninţarea era acum reală: Tunisul şi Bizerta erau asediate şi Primul Corp Mobil italian pătrundea în Algeria, complet lipsită de apărare. La graniţa cu Egiptul, forţele erau echilibrate. Problema pentru Aliaţi era tocmai unde să-şi încline greutatea. Răspunsul Arsului nu putea fi suficient de energic cum

[7] *Strategic Redeployment.* Redistribuire strategică (n. tr.).

cerea situaţia; pe Frontul de Vest şi în Mediterana a ales Opţiunea de uzură şi a aruncat în luptă tot ce a găsit, dar a jucat în coloane joase şi, culmea, zarurile nu l-au favorizat. În Est a ocupat Basarabia şi a construit o schiţă a liniei de la graniţa cu România până în Prusia Orientală. Runda următoare avea să fie decisivă, dar era târziu şi trebuia să amânăm jocul. Am ieşit din hotel, în Colţul Andaluzilor i-am găsit pe Lup şi pe Miel în compania a trei tinere olandeze. Acestea păreau încântate să mă cunoască şi s-au minunat de condiţia mea de german. La început am crezut că îşi bat joc de mine; în realitate, erau surprinse că un german are legături cu fiinţele acelea bizare. La trei dimineaţa m-am întors la Del Mar, simţindu-mă satisfăcut pentru prima oară de mai multe zile. Înţelesesem, în sfârşit, că nu fusese inutil să rămân? Poate că da. La un moment dat în noaptea aceea, din adâncul înfrângerii sale (vorbeam despre Ofensiva mea în Vest?), Arsul a întrebat până când mai stau în Spania. În tonul lui am simţit teamă.

— Până când apare cadavrul lui Charly, am zis.

5 SEPTEMBRIE

După micul dejun m-am îndreptat spre Costa Brava. L-am găsit pe manager la recepţie; când m-a văzut, şi-a încheiat treburile şi mi-a făcut semn să-l urmez în biroul lui. Nu ştiu cum aflase de plecarea lui Ingeborg. Prin câteva gesturi mai degrabă nelalocul lor mi-a dat de înţeles că îmi înţelegea situaţia. Numaidecât, fără să-mi dea timp să răspund, mi-a schiţat un rezumat al stării actuale a căutării: niciun progres, mulţi abandonaseră, iar operaţiunile, dacă putea fi numită astfel activitatea uneia sau a două bărci cu motor ale poliţiei, păreau să fi pătruns într-o lentă evoluţie birocratică. I-am spus că am de gând să mă duc să mă informez personal la Comandamentul Naval şi, dacă era nevoie, eram dispus să-i iau în şuturi pe toţi. Domnul Pere a negat din cap, părinteşte; nu era nevoie, nu trebuia să mă înfierbânt. În ceea ce privea hârţogăria legată de dispariţie, consulatul german se ocupase de toate. Adevărul e că dumneavoastră aţi putea pleca în momentul când aţi considera potrivit; fireşte, ei înţelegeau că Charly fusese prietenul meu, prietenia, se ştie, dar… Până şi poliţia spaniolă, în general neîncrezătoare, era gata să închidă cazul. Trebuia doar să apară cadavrul. Domnul Pere părea mult mai relaxat decât la întâlnirea noastră anterioară. Acum avea aerul că ia cazul de parcă eu şi cu el am fi fost singurele şi resemnatele rude ale unui decedat de moarte inexplicabilă, dar naturală. (Atunci, moartea e întotdeauna naturală? Întotdeauna e o parte esenţială a ordinii? Chiar şi pe o placă de windsurf?) Prietenul dumneavoastră, fără îndoială, a suferit un accident, a afirmat, cum se produc atâtea în timpul verii. Am insinuat posibilitatea sinuciderii, dar domnul Pere a dat din cap tăgăduind şi a zâmbit; toată viaţa a fost hotelier şi credea că cunoaşte *sufletul* turiştilor; Charly, amărâtul de Charly, nu intra în tipologia

sinucigaşilor. Oricum, dacă stăteam să ne gândim bine, era trist şi paradoxal să mori în vacanţă; domnul Pere avusese ocazia să vadă cazuri asemănătoare în îndelungata lui carieră: bătrâni care făceau atac de cord în august, copii înecaţi în piscină sub ochii tuturor, familii distruse pe autostradă, în mijlocul vacanţei!... Aşa e viaţa, a conchis, nu încape îndoială că prietenului dumneavoastră nici nu i-a trecut prin cap că are să moară departe de ţara lui. Moartea şi Patria, şopteşte, ce tragedii. La unsprezece dimineaţa domnul Pere avea ceva crepuscular. Iată un bărbat mulţumit, mi-am zis. Era plăcut să stai acolo, de vorbă cu el, în timp ce la recepţie turiştii discutau cu recepţionera şi vocile lor, străine de ceea ce conta cu adevărat, ajungeau în birou, inofensive; şi conversând m-am văzut aşezat comod în hotel şi l-am văzut pe domnul Pere, oamenii de pe coridoare şi din săli, chipurile care se atrăgeau ori simulau că se atrag în toiul dialogurilor goale sau tensionate, cupluri care se bronzau ţinându-se de mână, bărbaţi singuri care lucrau singuri şi bărbaţi binevoitori care lucrau împreună cu alţii, toţi fericiţi sau, dacă nu, cel puţin împăcaţi cu ei înşişi. Nemulţumiţi! Dar ştiindu-se în centrul universului! Ce conta dacă Charly trăieşte sau nu, dacă eu trăiesc sau nu. Totul avea să se prăvălească inevitabil, spre fiecare moarte particulară. Toţi în centrul universului! Gaşca de tâmpiţi! Nimic nu scăpa dominării lor! Până şi în somn controlau totul! Cu indiferenţa lor! Atunci m-am gândit la Ars. El era afară. L-am văzut de parcă aş fi fost în apă: duşmanul.

Am încercat să-mi petrec restul zilei făcând ceva util, dar mi-a fost cu neputinţă. Eram incapabil să-mi pun costumul de baie şi să mă duc pe plajă, astfel că m-am adăpostit în barul hotelului ca să scriu cărţi poştale; aveam de gând să le trimit una părinţilor mei, însă în cele din urmă i-am scris doar lui Conrad. Mult timp am stat pe

scaun, fără să fac altceva decât să mă uit la turişti şi la chelnerii care circulau printre mese cu tăvi încărcate cu băuturi. Nu ştiu de ce m-am gândit că aceea era una dintre ultimele zile călduroase. Mie îmi era totuna. Ca să fac ceva, am mâncat o salată şi am băut un suc de roşii. Cred că nu mi-au priit, căci am început să transpir şi mi s-a făcut greaţă, încât am urcat în cameră şi am făcut un duş rece; apoi am ieşit din nou, fără să iau maşina, spre Comandamentul Naval, dar când am ajuns am hotărât că nu merita osteneala să suport alt şir de scuze şi mi-am văzut de drum.

Satul era cufundat într-un fel de glob de cristal; toţi păreau adormiţi (transcendental adormiţi!), chiar dacă mergeau sau erau aşezaţi la terase. Pe la cinci după-amiaza cerul s-a înnorat şi la şase a început să plouă. Străzile s-au golit deodată; m-am gândit că toamna părea să-şi vâre unghia şi să zgârie; totul se destrăma. Turiştii alergau pe trotuare în căutarea unui refugiu; comercianţii îşi acopereau cu prelata mărfurile expuse în stradă; din ce în ce mai multe ferestre se închideau până în vara următoare. Nu ştiu dacă toate acestea îmi inspirau milă sau dispreţ. Eliberat de orice constrângere exterioară, puteam să mă văd şi să mă simt limpede doar pe mine însumi. Restul fusese bombardat de ceva întunecat; decoruri de platou cinematografic, al cărui destin de praf şi de uitare mi se părea ireversibil.

Întrebarea, atunci, era ce făceam eu în mijlocul acelei mizerii.

Restul după-amiezii mi l-am petrecut în pat, aşteptând ora când Arsul avea să ajungă la hotel.

Când am urcat în cameră am întrebat dacă îmi telefonase cineva din Germania. Răspunsul a fost negativ: nu erau mesaje pentru mine.

L-am văzut de pe balcon pe Ars când lăsa în urmă plaja

şi traversa Paseo Marítimo, îndreptându-se spre hotel. M-am grăbit să cobor, pentru ca în momentul când el avea să ajungă la uşă eu să fiu acolo, aşteptându-l; presupun că mă temeam că nu-l vor lăsa să intre, dacă nu era cu mine. Când am trecut pe la recepţie, vocea lui Frau Else m-a oprit brusc. A fost abia o şoaptă, însă, neatent cum eram, a repercutat în capul meu cu forţa unei goarne.

— Udo, sunteţi aici, a spus de parcă n-ar fi ştiut-o.

Am rămas neclintit pe coridorul principal, într-o postură cel puţin stânjenitoare. În celălalt capăt, în spatele uşilor de sticlă, Arsul aştepta. O clipă l-am văzut de parcă ar fi făcut parte dintr-un film proiectat pe uşă: Arsul şi orizontul albastru închis unde se remarcau o maşină parcată pe trotuarul opus, capetele trecătorilor şi imaginile incomplete ale meselor de pe terasă. Pe de-a-ntregul reală era doar Frau Else, frumoasă şi solitară dincolo de tejghea.

— Bineînţeles, fireşte… Ar trebui să ştii…

Când am tutuit-o, Frau Else s-a îmbujorat. Cred că o singură dată o văzusem aşa, în gardă. Nu ştiu dacă asta îmi plăcea sau nu.

— Nu te… văzusem. Asta e tot. Eu nu controlez fiecare pas pe care îl faci, a zis cu jumătate de glas.

— Aici am să fiu până când apare cadavrul *prietenului* meu. Sper că n-ai nimic împotrivă.

Şi-a ferit privirea, strâmbând din nas. M-am temut că îl va vedea pe Ars şi că îl va folosi drept pretext ca să schimbe subiectul.

— Soţul meu e bolnav şi are nevoie de mine. Zilele astea am stat lângă el, n-am putut să fac nimic. *Tu* nu înţelegi asta, nu-i aşa?

— Îmi pare rău.

— Bine, ne-am spus totul. Nu aveam de gând să te deranjez. La revedere.

Dar nici ea, nici eu nu ne-am mişcat.

Arsul mă privea din partea cealaltă. Era uşor de

imaginat că şi pe el îl priveau clienţii hotelului aşezaţi la terasă ori cei care treceau pe trotuar. M-am gândit că dintr-o clipă în alta cineva avea să se apropie şi avea să-i ceară să plece; atunci Arsul l-ar strangula folosindu-şi doar mâna dreaptă şi totul s-ar duce pe apa sâmbetei.

— Soţul dum… tău se simte mai bine? I-o doresc sincer. Cred că m-am purtat ca un tâmpit. Iartă-mă.

Frau Else şi-a plecat capul şi a spus:

— Da… Mulţumesc…

— Mi-ar plăcea să vorbesc cu tine în seara asta… să te văd între patru ochi… Dar nu vreau să te forţez să faci ceva care mai târziu să-ţi dăuneze.

Buzele lui Frau Else au zăbovit o eternitate înainte de a încropi un zâmbet. Eu, nu ştiu de ce, tremuram.

— Acum nu poţi pentru că eşti aşteptat, nu?

Da, un tovarăş de arme, am gândit, dar n-am spus nimic şi am încuviinţat cu un gest care exprima caracterul inevitabil al întâlnirii. Un tovarăş de arme? Un duşman de arme!

— Ţine minte că, chiar dacă eşti prieten cu proprietara hotelului, nu trebuie să abuzezi prea mult de regulament.

— Care regulament?

— Cel care, printre multe alte lucruri, interzice anumite vizite în camerele oaspeţilor.

Tonul a redevenit cel dintotdeauna, deopotrivă ironic şi autoritar. Nu încăpea îndoială că acela era regatul lui Frau Else.

Am vrut să protestez, dar mâna ei s-a înălţat şi a impus tăcere.

— Nu sugerez şi nu spun nimic. Nu fac o acuzaţie. Şi mie mi-e milă de bietul băiat, a adăugat referindu-se la Ars. Dar trebuie să veghez asupra hotelului Del Mar şi a clienţilor săi. Trebuie să veghez şi asupra ta. Nu vreau să ţi se întâmple nimic rău.

— Ce dracu ar putea să mi se întâmple? Nu facem decât

să jucăm.

— De-a ce?

— Ştii prea bine.

— Ah, jocul la care eşti campion.

Când a zâmbit, dinţii i-au strălucit primejdios.

— Un sport de iarnă; în anotimpul ăsta e preferabil să înoţi sau să joci tenis.

— Dacă vrei să râzi de mine, fă-o. O merit.

— De acord, ne vedem în seara asta la unu, în piaţa de la biserică. Ştii cum se ajunge acolo?

— Da.

Zâmbetul lui Frau Else a dispărut. Am încercat să mă apropii de ea, dar am înţeles că nu e momentul potrivit. Ne-am luat rămas-bun şi am ieşit. Pe terasă totul era normal; cu două trepte mai jos de Ars, două fete vorbeau despre vreme, aşteptându-şi însoţitorii. Lumea, ca în toate serile, râdea şi făcea planuri.

Am schimbat cuvintele de rigoare cu Arsul şi am intrat din nou.

Când am trecut pe la recepţie n-am văzut pe nimeni în spatele tejghelei, deşi m-am gândit că Frau Else putea fi ascunsă dedesubt. Am făcut un efort ca să-mi reprim pornirea de a mă duce să mă uit.

Cred că n-am făcut-o pentru că ar fi trebuit să-i explic totul Arsului.

În rest, partida noastră a urmat făgaşul prevăzut: în primăvara lui 40 am dus la capăt o Operaţiune Ofensivă în Mediterana, cucerind Tunisia şi Algeria; pe Frontul de Vest am folosit 25 BRP, care mi-au adus cucerirea Franţei; în timpul SR, am situat patru corpuri blindate cu sprijinul infanteriei şi aviaţiei la graniţa cu Spania! Pe Frontul de Est mi-am consolidat forţele.

Răspunsul Arsului a fost doar defensiv. A mişcat puţinul pe care putea să-l mişte; a întărit unele apărări; dar mai ales a pus câteva întrebări. Mişcările lui încă îi scot la

iveală lipsa de experienţă. Nu ştie să aşeze piesele în grămezi, joacă în dezordine, strategia lui globală nu există sau este concepută cu scheme prea rigide, are încredere în noroc, calculează greşit BRP-urile, confundă fazele de Creare de Unităţi cu SR-ul.

Totuşi, se străduieşte şi aş putea să afirm că pătrunde în spiritul jocului. Lucrul acesta din urmă este trădat de ochii pe care nu şi-i ia de pe tablă, în vreme ce lamele de carne arsă i se zvârcolesc în zelul de a calcula retrageri şi costuri.

Ansamblul îmi inspiră simpatie şi milă. O milă, trebuie să remarc, densă, în culori puţine, pătrată.

Piaţa bisericii era prost luminată şi pustie. Am parcat maşina pe o stradă laterală şi m-am pregătit să aştept aşezat pe o bancă de piatră; mă simţeam bine, cu toate că atunci când a apărut Frau Else, întruchipându-se în toată puterea cuvântului dintr-o masă nedesluşită de umbră lângă singurul copac din piaţă, nu mi-am putut stăpâni o tresărire de surpriză şi de îngrijorare.

I-am propus să plecăm din sat, eventual să oprim maşina într-o pădure sau înspre mare, dar n-a acceptat.

A vorbit; a vorbit fără grabă şi fără răgaz, de parcă ar fi păstrat tăcere zile întregi. Culminarea a fost o explicaţie vagă şi plină de simboluri despre boala soţului ei. Abia după aceea mi-a îngăduit să o sărut. Însă mâinile ni se împletiseră încă de la început, în mod firesc.

Astfel, luaţi de mână, am zăbovit acolo până la două şi jumătate dimineaţa. Când oboseam să tot stăm jos, făceam câţiva paşi înconjurând piaţa; apoi reveneam la bancă şi continuam să conversăm.

Presupun că şi eu am spus multe lucruri.

Liniştea pieţei n-a fost întreruptă decât de o scurtă succesiune de strigăte îndepărtate (de bucurie sau de disperare?), apoi de zgomotul motocicletelor.

Cred că ne-am sărutat de cinci ori.

La întoarcere am sugerat să oprim maşina departe de hotel; aveam în vedere reputaţia ei. Râzând, ea a refuzat; nu se teme de gura lumii. (Adevărul e că nu se teme de *nimic.)*

Piaţa bisericii e mai degrabă tristă; mică, întunecată şi tăcută, în mijloc se înalţă o cişmea de piatră din Evul Mediu, cu două jeturi de apă. Înainte de a pleca, am băut.

— Când ai să mori, Udo, ai să poţi spune: „Mă întorc în locul de unde am venit: Neantul”.

— Când mori poţi spune orice, am răspuns.

Chipul lui Frau Else strălucea, după ce şi-a ascultat propria întrebare şi răspunsul meu, de parcă tocmai aş fi sărutat-o. Exact asta am făcut în continuare; am sărutat-o. Dar când încercam să-mi vâr limba între buzele ei, şi-a tras capul.

6 SEPTEMBRIE

Habar n-am dacă Lupul şi-a pierdut slujba, dacă şi-a pierdut-o Mielul, sau amândoi. Protestează şi bombănesc, dar abia îi ascult. Asta da: sesizez frica şi furia infimă pe care le-o produce lucrul acesta. Patronul de la Colţul Andaluzilor îşi bate joc de ei şi de nenorocirea lor cu o lipsă totală de tact. Îi numeşte „amărâţi", „împuţiţi", „bolnavi de SIDA", „poponari de plajă", „tăietori de frunze la câini"; apoi mă ia la o parte şi îmi spune, râzând, povestea unui viol pe care nu izbutesc s-o pricep, dar în care ei sunt implicaţi într-un fel sau altul. Fără măcar să se arate curioşi, deşi adevărul e că patronul vorbeşte destul de tare ca să-l audă toţi, Lupul şi Mielul sunt atenţi la o emisiune sportivă de la televizor. Cum să pună ăştia umărul la treabă! Gaşca asta de zombi era să sporească gloria Spaniei, pe toţi dracii! îşi încheie patronul alocuţiunea. Mie nu-mi rămâne decât să încuviinţez şi să mă întorc la masă, lângă spanioli, ca să cer altă bere. Mai târziu, prin uşa întredeschisă a toaletei, îl văd pe Miel dându-şi jos pantalonii.

După masă m-am dus la Costa Brava. Am fost primit de domnul Pere de parcă ultima noastră întâlnire ar fi avut loc în urmă cu câţiva ani buni. Discuţia, insignifiantă, s-a desfăşurat de data aceasta la tejgheaua hotelului, unde am avut ocazia să cunosc câţiva membri ai cercului de prieteni ai managerului. Aveau cu toţii un aer deopotrivă distins şi plictisit şi, firește, erau trecuţi de patruzeci de ani; când le-am fost prezentat, m-au tratat cu o delicateţe unanimă. S-ar fi zis că erau în faţa unei celebrităţi sau, şi mai bine, în faţa unei *promisiuni.* Eu şi domnul Pere eram încântaţi, evident.

Mai târziu, la Comandamentul Naval (vizitele mele la Costa Brava duceau invariabil acolo) am fost informat că nu existau noutăţi cu privire la Charly. Fără a dori să

polemizez, m-am hotărât să fac câteva presupuneri. Nu era oare ciudat că rămăşiţele lui încă nu apăreau? Era cu putinţă să fie viu, rătăcind amnezic prin vreun sat de pe coastă? Cred că până şi cele două secretare plictisite m-au privit cu milă.

M-am întors la Del Mar făcând o plimbare şi am putut să constat ceea ce intuiam: satul începe să se golească; turiştii sunt din ce în ce mai puţini; gesturile celor din partea locului exprimă o oboseală ciclică. Cu toate acestea, aerul, cerul şi marea sunt transparente şi pure. E o plăcere să respiri. Pe de altă parte, trecătorul poate să contemple orice îi pofteşte inimioara fără a risca să fie împins sau luat drept beţiv.

Când patronul de la Colţul Andaluzilor a dispărut în încăperea din spate, am deschis discuţia despre viol.

Lupul şi Mielul au izbucnit în hohote de râs şi au zis că erau prostii de-ale bătrânului. Am ghicit că râdeau de mine.

Când am plecat, am plătit doar consumaţia mea. O mască de piatră s-a instalat atunci pe chipurile spaniolilor. Cuvintele de rămas-bun, în mod semnificativ, s-au referit la data plecării mele. (S-ar zice că toată lumea doreşte cu ardoare să plec.) Împăciuitori, în ultimul moment s-au oferit să mă însoţească la Comandamentul Naval, dar am refuzat.

Vara lui 40. Partida s-a însufleţit; în ciuda oricărui pronostic, Arsul e în stare să transfere în Mediterana trupe suficiente ca să facă faţă loviturilor mele. Un lucru şi mai important: a ghicit că ameninţarea nu pândea asupra Alexandriei, ci asupra Maltei şi, drept urmare, a întărit insula cu infanterie, aviaţie şi marină de război. Pe Frontul de Vest situaţia rămâne stabilă (după cucerirea Franţei e nevoie de o rundă pentru ca Armatele Occidentale să se reorganizeze şi să primească înlocuitori şi întăriri); acolo

trupele mele ţintesc Anglia, a cărei invadare ar presupune un efort logistic considerabil, dar Arsul nu ştie asta, şi Spania, pradă la care se poate renunţa, dar care deschide drumul spre Gibraltar, fără de care controlul britanic asupra Mediteranei este aproape nul. (Mutarea, recomandată de Terry Butcher în *The General*, constă în a scoate flota italiană în Atlantic.) În orice caz, Arsul nu aşteaptă un atac terestru împotriva Gibraltarului; dimpotrivă, mişcările mele în Est şi în Balcani (după mutarea clasică: nimicirea Iugoslaviei şi a Greciei) îl fac să se teamă de o apropiată invadare a Uniunii Sovietice – mi se pare că prietenul meu simpatizează roşiii – şi să neglijeze alte fronturi. Poziţia mea, nu încape îndoială, e de invidiat. Operaţiunea Barbarossa, poate cu o variantă strategică turcească, promite să fie emoţionantă. Arsului nu-i piere elanul; nu e un jucător strălucit, nici impulsiv: mişcările îi sunt senine şi metodice. Orele s-au scurs în tăcere; am vorbit doar strictul necesar, întrebări cu privire la reguli, care au primit răspunsuri clare şi corecte, într-o armonie nemaipomenită. Scriu asta în timp ce Arsul joacă. E ciudat: partida reuşeşte să-l relaxeze, o văd în muşchii braţelor lui şi în piept, ca şi cum ar putea în sfârşit să se privească şi să nu vadă *nimic.* Sau să vadă doar tabla chinuită a Europei, marile manevre şi contramanevre.

Partida s-a desfăşurat ca prin ceaţă. Când am ieşit din cameră, pe coridor, ne-am întâlnit cu o chelneriţă care, văzându-ne, şi-a înăbuşit un ţipăt şi a luat-o la fugă. L-am privit pe Ars, incapabil să scot o vorbă; m-am simţit stânjenit din cauza lui până când am urcat în lift. Atunci m-am gândit că poate sperietura chelneriţei n-a fost pricinuită de chipul Arsului. Bănuiala că am călcat în strâchini a devenit şi mai stăruitoare.

Ne-am luat rămas-bun pe terasa hotelului. O strângere de mâini, un zâmbet şi în cele din urmă Arsul a dispărut

legănându-se pe Paseo Marítimo.

Terasa era pustie. La restaurant, care era mai aglomerat decât de obicei, am văzut-o pe Frau Else. Stătea la o masă de lângă tejghea, în compania a doi bărbaţi în costume şi cu cravată. Nu ştiu de ce mi-a trecut prin cap că unul dintre ei era soţul ei, deşi, după cum mi-l aminteam, nu semăna câtuşi de puţin cu acela. Era vorba, cu siguranţă, de o întâlnire de afaceri şi n-am vrut să fiu inoportun. Dar nici nu doream să mă arăt timid, aşa că m-am dus la tejghea şi am cerut o bere. Chelnerul mi-a servit-o abia după cinci minute. Era încet nu pentru că avea prea mult de lucru, în realitate avea puţin; pur şi simplu a preferat să lenevească până m-a făcut să-mi pierd răbdarea; abia atunci mi-a adus berea şi am putut să-i văd reaua voinţă, intenţia de a mă provoca din gestul lui, de parcă ar fi aşteptat cel mai neînsemnat protest din partea mea ca să înceapă bătaia. Dar lucrul acesta era de neconceput cu Frau Else lângă noi, încât am aruncat câteva monede pe tejghea şi am aşteptat. N-a existat nicio reacţie din partea lui. Amărâtul s-a lipit de rafturile cu sticle şi s-a uitat fix în pământ. Părea înăcrit şi supărat pe toată lumea, începând cu el însuşi.

Mi-am băut berea în linişte. Din păcate, Frau Else era absorbită în continuare de discuţia cu bărbaţii de la masa ei şi s-a prefăcut că nu mă vede. Am presupus că are un motiv întemeiat pentru asta şi am hotărât să plec.

În cameră, mirosul de tutun şi de aer închis m-a surprins. Veioza rămăsese aprinsă şi o clipă am crezut că se întorsese Ingeborg. Însă mirosul, într-un mod aproape tangibil, excludea posibilitatea prezenţei unei femei. (Straniu: niciodată nu analizasem pe îndelete mirosuri.) Cred că toate acestea m-au deprimat şi m-am decis să dau o raită cu maşina.

Am circulat încet pe străzile pustii ale satului. Un vânticel călduţ mătura trotuarele, ridicând ambalaje de

hârtie şi anunţuri publicitare.

Doar la răstimpuri se iveau din umbră siluete de turişti beţi rătăcind orbeşte spre hotelurile lor.

Habar n-am ce m-a făcut să mă opresc pe Paseo Marítimo. Cert e că am făcut-o şi în mod firesc am înaintat pe plajă, prin întuneric, spre locuinţa Arsului.

Ce mă aşteptam să găsesc acolo?

Vocile m-au pironit în loc când ghiceam deja castelul de hidrobiciclete răsărind din nisip.

Arsul avea vizitatori.

Cu multă prudenţă, aproape târându-mă, m-am apropiat; oricine ar fi fost acolo, preferase să stea de vorbă în exterior. Curând am putut să desluşesc două pete: Arsul şi invitatul său stăteau pe nisip, cu spatele la mine, contemplând marea.

Celălalt conducea discuţia: serii rapide de mormăieli, din care n-am putut să prind decât cuvinte răzleţe precum „necesitate” şi „curaj”

N-am îndrăznit să mă apropii şi mai mult.

Atunci, după o tăcere îndelungată, vântul a încetat şi a căzut pe plajă un fel de învelitoare călduţă.

Unul din ei, nu ştiu care, într-un mod ambiguu şi nepăsător, a vorbit despre un „pariu”, o „chestie uitată”. Apoi a râs… Apoi s-a ridicat şi a mers până la malul mării… Apoi a revenit şi a spus ceva de neînţeles.

Preţ de o clipă, o clipă de nebunie care mi-a făcut părul măciucă, m-am gândit că e Charly; profilul său, modul de a-şi lăsa capul să cadă de parcă ar fi avut gâtul frânt, felul cum amuţea nitam-nisam; bunul Charly ieşit din apele murdare ale Mediteranei ca să-l sfătuiască profetic pe Ars. Un soi de rigiditate mi s-a întins dinspre braţe, cuprinzându-mi tot corpul, în vreme ce judecata mea se lupta să recapete controlul. Cel mai mult îmi doream în momentul acela să plec de acolo. Atunci am auzit, de parcă nebunia s-ar fi accentuat la continuarea dialogului, ce

sfaturi îi dădea vizitatorul Arsului. „Cum să ţin piept asaltului?” „Nu-ţi face griji din pricina asaltului; ai grijă să nu te laşi înconjurat de forţele duşmanului.” „Cum să-l împiedic să mă încercuiască?” „Menţine o linie dublă; împiedică pătrunderile blindatelor; păstrează mereu o rezervă operativă.”

Sfaturi ca să mă învingă în Al Treilea Reich!

Mai precis, Arsul primea instrucţiuni ca să contracareze ceea ce considera iminent: invadarea Rusiei!

Am închis ochii şi am încercat să mă rog. N-am putut. M-am gândit că nebunia n-are să-mi iasă nicicând din cap. Transpiram şi nisipul mi se lipea de faţă cu uşurinţă. Mă mânca tot corpul şi mă temeam, dacă pot să spun aşa, să nu văd ivindu-se deasupra mea chipul strălucitor al lui Charly. Trădător blestemat. Gândul acesta, ca o salvă de gloanţe, m-a făcut să deschid ochii; lângă coliba de hidrobiciclete nu era nimeni. Mi-am imaginat că erau amândoi înăuntru. Mă înşelam: umbrele, în picioare, zăboveau pe malul mării, cu valurile lingându-le gleznele. Erau cu spatele la mine. Pe cer, norii s-au îndepărtat un moment şi luna a strălucit slab. Arsul şi vizitatorul său vorbeau acum, de parcă subiectul ar fi fost foarte plăcut, despre un viol. Nu fără efort am îngenuncheat şi mi-am recăpătat seninătatea. Nu e Charly, mi-am zis de două ori. Elementar: Arsul şi vizitatorul său discutau în spaniolă, iar Charly nici măcar nu era în stare să ceară o bere în limba asta.

Cu o senzaţie de uşurare, dar încă amorţit şi tremurând, m-am ridicat pe de-a-ntregul şi m-am îndepărtat de plajă.

În Del Mar, Frau Else stătea pe un fotoliu de răchită în capătul coridorului ce duce la lift. Luminile din restaurant erau stinse, în afară de una, indirectă, care lumina doar rafturile cu sticle şi un sector al tejghelei unde un chelner încă trebăluia deasupra a ceva nedesluşit. Când trecusem pe la recepţie, îl văzusem pe supraveghetorul de noapte

cufundat în lectura unui ziar sportiv. Nu tot hotelul dormea.

M-am aşezat lângă Frau Else.

Ea a spus ceva despre chipul meu. Eram tras la faţă!

— Nu încape îndoială că dormi puţin şi prost. Nu e o bună publicitate pentru hotel. Mă îngrijorează sănătatea ta.

Am încuviinţat. A încuviinţat şi ea. Am întrebat-o pe cine aştepta. Frau Else a ridicat din umeri; a zâmbit; a spus: pe tine. Bineînţeles, minţea. Am întrebat-o cât e ceasul. Patru dimineaţa.

— Ar trebui să te întorci în Germania, Udo, mi-a spus.

Am invitat-o să urce în camera mea. Nu a acceptat. A spus: nu, nu *pot.* A spus-o privindu-mă în ochi. Ce frumoasă era!

Am rămas mult timp în tăcere. Aş fi vrut să-i spun: nu-ţi face griji pentru mine, chiar nu-ţi face griji. Dar era ridicol, fireşte. În capătul coridorului am văzut capul supraveghetorului de noapte apărând şi dispărând. Am conchis că angajaţii lui Frau Else o adorau.

M-am prefăcut obosit şi m-am ridicat. Nu voiam să fiu acolo când apărea persoana pe care o aştepta Frau Else.

Fără să se mişte de pe fotoliu, ea mi-a întins mâna şi ne-am spus bună seara.

Am mers până la lift; din fericire, era oprit la etajul întâi şi n-a fost nevoie să aştept. Dinăuntru mi-am luat din nou rămas-bun. Am spus noapte bună fără să emit vreun sunet, mişcându-mi doar buzele. Frau Else mi-a susţinut privirea şi zâmbetul până când uşile s-au închis cu un horcăit pneumatic şi am început să urc.

Simţeam ceva greu învârtindu-mi-se prin cap.

După ce am făcut un duş cald, m-am băgat în pat. Aveam părul ud şi, oricum, somnul nu-mi venea.

Nu ştiu de ce, poate pentru că era cea mai la îndemână, am luat cartea cu Florian Linden şi am deschis-o la

întâmplare:

„Criminalul este proprietarul hotelului”.

„Sunteţi sigur?”

Am închis cartea.

7 SEPTEMBRIE

Am visat că mă trezeşte un telefon. Era domnul Pere, care dorea să mă duc la sediul poliţiei, iar el se oferea să mă însoţească; acolo aveau un cadavru şi sperau ca eu să-l pot recunoaşte. Astfel că am făcut duş şi am plecat fără să iau micul dejun. Coridoarele hotelului erau atât de dezolante, că ţi se frângea inima; pesemne că se crăpa de ziuă; maşina domnului Pere aştepta la uşa principală. Pe drum spre sediul poliţiei, aflat în afara satului, la o răscruce de drumuri plină de indicatoare ce arătau spre felurite frontiere, domnul Pere a vorbit despre mutaţiile care se produc printre oamenii din partea locului când vara, sau mai bine zis sezonul de vară, se încheie. Depresie generală! În fond, nu putem trăi fără turişti! Ne-am obişnuit cu ei! Un poliţist tânăr şi palid ne-a dus până la un garaj unde erau mai multe mese dispuse orizontal şi, îngrămădite pe pereţi, o colecţie de accesorii de automobile. Pe o lespede neagră cu nervuri albe, lângă uşa metalică unde aştepta deja furgoneta care transporta cadavrul, zăcea un corp neînsufleţit într-o stare care mi s-a părut apropiată de putrefacţie. Domnul Pere, în spatele meu, şi-a dus o mână la nas. Nu era Charly. Pesemne că avea aceeaşi vârstă şi poate că era german, dar nu era Charly. Am spus că nu-l cunosc şi am plecat. Când l-am lăsat în urmă, poliţistul a luat poziţia de drepţi. Ne-am întors în sat râzând şi făcând planuri pentru următorul sezon. Del Mar avea acelaşi aer adormit, dar de data aceasta, prin ferestre, am văzut că Frau Else era la recepţie. L-am întrebat pe domnul Pere de cât timp nu l-a văzut pe soţul lui Frau Else.

— De multă vreme nu am plăcerea, a spus domnul Pere.

— Se pare că e bolnav.

— Aşa se pare, a spus domnul Pere şi faţa i s-a întunecat, invadată de o expresie care ar fi putut însemna

orice.

Începând din momentul acesta visul a înaintat (sau aşa îmi amintesc) în salturi. Am luat micul dejun pe terasă, mâncând ouă prăjite şi bând suc de roşii. Am urcat scările: nişte copii britanici veneau din direcţia opusă şi aproape că ne-am ciocnit. De pe balcon l-am privit pe Ars, în faţa hidrobicicletelor lui, rumegându-şi sărăcia şi sfârşitul verii. Am scris scrisori cu o încetineală premeditată şi studiată. În cele din urmă m-am vârât în pat şi am dormit. Alt telefon, de data aceasta real, m-a smuls din somn. M-am uitat la ceas: două după-amiaza. Era Conrad şi vocea lui îmi repeta numele de parcă ar fi crezut că n-am să răspund niciodată.

Contrar a ceea ce mi-aş fi imaginat, poate din pricina timidităţii lui Conrad şi a faptului că eram încă pe jumătate adormit, discuţia s-a desfăşurat cu o răceală care acum mă îngrozeşte. Întrebările, răspunsurile, inflexiunile vocii, dorinţa prost ascunsă de a încheia conversaţia şi de a economisi câteva monede, obişnuitele expresii de ironie, totul părea învăluit într-o supremă lipsă de interes. N-au fost confidenţe, în afară de una, prostească, la sfârşit; în schimb, am evocat imagini fixe din sat, din hotel, din camera mea, care se suprapuneau stăruitor peste panorama zugrăvită de prietenul meu, de parcă ar fi vrut să mă avertizeze de noua ordine în care eram cufundat şi în care aveau prea puţină valoare coordonatele ce mi se transmiteau prin firul telefonic. Ce faci? De ce nu te întorci? Ce te opreşte? La tine la birou sunt surprinşi, domnul X întreabă de tine în fiecare zi şi e zadarnic să i se spună că vei fi curând printre noi, o umbră i s-a strecurat în inimă şi prezice nenorociri. Ce fel de nenorociri? Ce-mi păsa mie. Au urmat informaţii despre club, slujbă, jocuri, reviste, totul povestit fără pauze şi implacabil.

— Ai văzut-o pe Ingeborg? am zis.

— Nu, nu, bineînţeles că nu.

Am tăcut un scurt răstimp, care a precedat noua avalanşă de întrebări şi de rugăminţi: la birou erau *ceva mai mult* decât îngrijoraţi, grupul se întreba dacă mă voi duce la Paris să-l primesc pe Rex Douglas în decembrie. Mă vor da afară de la slujbă? Aveam probleme cu poliţia? Toţi voiau să ştie motivul misterios şi întunecat care mă reţinea în Spania. O femeie? Fidelitate faţă de un mort? Ce mort? Şi, în treacăt fie zis, cum stăteam cu articolul? Cel care urma să pună bazele unei noi strategii. Ca şi cum Conrad ar fi vrut să-şi bată joc de mine. O secundă mi l-am imaginat înregistrând convorbirea, cu buzele arcuite într-un zâmbet răutăcios. Campionul exilat! În afara circulaţiei!

— Ascultă, Conrad, am să-ţi dau adresa lui Ingeborg. Vreau să treci pe la ea şi apoi să mă suni.

— Bine, de acord, cum spui tu.

— Perfect. Du-te azi. Şi pe urmă sună-mă.

— De acord, de acord, dar nu înţeleg nimic şi mi-ar plăcea să fiu util pe măsura posibilităţilor mele. Nu ştiu dacă mă fac înţeles, Udo, mă auzi?

— Da. Spune-mi că o să faci ce ţi-am cerut.

— Da, fireşte.

— Bine. Ai primit vreo scrisoare de la mine? Cred că ţi-am explicat totul în scrisoarea aia. Probabil că încă n-a ajuns.

— N-am primit decât două cărţi poştale, Udo. Una în care se vede linia de hoteluri de lângă plajă şi alta cu un munte.

— Un munte?

— Da.

— Un munte lângă mare?

— Nu ştiu! Apare doar muntele şi un fel de mănăstire dărâmată.

— În sfârşit, o să ajungă. Poşta funcţionează groaznic în ţara asta.

Deodată mi-am dat seama că nu-i scrisesem nicio

scrisoare lui Conrad. Nu mi-a păsat prea mult.

— Măcar te bucuri de timp frumos? Aici plouă.

În loc să-i răspund la întrebare, am zis de parcă mi s-ar fi dictat:

— Joc…

Poate mi s-a părut important ca prietenul meu s-o ştie. În viitor putea să-mi fie de folos. De la celălalt capăt am auzit un fel de oftat elogios.

— Al Treilea Reich?

— Da…

— Serios? Povesteşte-mi cum îţi merge. Eşti fantastic, Udo, doar ţie îţi trece prin cap să joci *acum*.

— Da, te înţeleg, departe de Ingeborg şi cu totul atârnând de un fir, am căscat.

— Nu asta voiam să spun. Mă refer la riscuri. La avântul extraordinar pe care-l ai. Eşti unic, băiete, regele *Fandom*-ului!

— Nu e chiar aşa, nu ţipa, că ai să mă laşi surd.

— Şi cine ţi-e adversarul? Un german? Îl cunosc?

Bietul Conrad, considera de la sine înţeles că într-un sătuc de pe Costa Brava se puteau întâlni doi jucători de război care pe deasupra să fie germani. Era evident că nu pleca niciodată în concediu şi Dumnezeu ştie ce credea el despre o vară pe malul Mediteranei sau oriunde ar fi fost.

— Păi, adversarul meu e cam ciudat, am spus şi l-am descris numaidecât pe Ars, în linii mari.

După o tăcere, Conrad a zis:

— Nu-mi miroase a bine. Povestea asta nu e clară. În ce limbă vă înţelegeţi?

— Spaniolă.

— Şi cum a putut să citească regulile?

— N-a făcut-o. I le-am explicat eu. Într-o după-amiază. Te-ai mira să vezi ce inteligent e. Nu e nevoie să-i spui un lucru de două ori.

— Şi când joacă e la fel de bun?

— Apărarea Angliei pe care a dus-o la capăt e acceptabilă. N-a putut evita căderea Franţei, dar cine poate? Nu e rău.

Tu eşti mai bun, evident, şi Franz, dar ca *sparring* nu pot să mă plâng.

— Descrierea lui… îţi face părul măciucă. N-aş juca niciodată cu cineva de genul ăsta, în stare să mă sperie dacă apare dintr-odată… Într-o partidă multiplă, da, dar singuri… Şi zici că locuieşte pe plajă?

— Exact.

— N-o fi Demonul?

— Vorbeşti serios?

— Da. Demonul, Satana, Dracul, Aghiuţă, Belzebut, Tartorul, Necuratul…

— Necuratul… Nu, pare mai degrabă un bou… Robust şi gânditor, tipicul rumegător. Melancolic. Ah, şi nu e spaniol.

— De unde ştii?

— Mi-au spus nişte tipi spanioli. La început, evident, am crezut că e spaniol, dar nu e aşa.

— De unde e?

— Nu ştiu.

De la Stuttgart, Conrad s-a lamentat vag.

— Ar trebui să ştii; e primordial; pentru propria-ţi siguranţă…

Mi s-a părut că exagerează, cu toate că l-am asigurat că-l voi întreba. Curând după aceea am închis, apoi am făcut duş şi am ieşit într-o scurtă plimbare înainte de a reveni la hotel să mănânc. Mă simţeam bine, în sinea mea nu percepeam trecerea orelor, iar corpul mi se abandona fără rezerve fericirii de a mă afla în locul unde eram, atâta tot.

Toamna lui 40. Am jucat Opţiunea Ofensivă pe Frontul de Est. Corpurile mele blindate sparg flancurile sectorului central rus, pătrund în adâncime şi închid o pungă uriaşă,

un hexagon la vest de Smolensk. În spate, între Brest Litovsk şi Riga rămân prinse mai mult de zece Armate ruse. Pierderile mele sunt minime. Pe Frontul Mediteraneean am cheltuit BRP-uri pentru altă Opţiune Ofensivă şi am invadat Spania. Surpriza Arsului e totală, îşi înalţă sprâncenele, se scoală în picioare, îi vibrează cicatricele, s-ar zice că aude trecerea diviziilor mele cuirasate pe Paseo Marítimo şi descumpănirea nu-l ajută să-şi distribuie cum trebuie apărarea (alege, fără să ştie, bineînţeles, o variantă de *Border Defense* de David Hablanian, fără îndoială cea mai rea împotriva unui atac provenind din Pirinei). Astfel, cu doar două corpuri blindate şi patru corpuri de infanterie, pe lângă sprijinul aerian, cuceresc Madridul şi Spania se predă. În timpul Redistribuirii Strategice situez trei corpuri de infanterie în Sevilla, Cádiz şi Granada şi un corp blindat în Córdoba. La Madrid instalez două flote aeriene germane şi una italiană. Arsul, acum, îmi cunoaşte intenţiile… şi zâmbeşte. Mă felicită! Spune: „Niciodată nu mi-ar fi trecut prin cap”. În faţa unui adversar care ştie să piardă în felul acesta, sunt greu de înţeles prejudecăţile şi temerile lui Conrad. Aplecat asupra hărţii, în timpul segmentului său de joc, Arsul vorbeşte şi încearcă să repare ce e de nereparat. În URSS mută trupe din sud, unde aproape că n-au fost ciocniri, la nord şi în centru, dar capacitatea lui de mişcare e redusă. În Mediterana menţine Egiptul şi întăreşte Gibraltarul, deşi nu prea convingător, ca şi cum n-ar crede în propriul lui efort. Musculos şi ars, trunchiul lui survolează Europa ca un coşmar. Şi vorbeşte, fără să mă privească, despre munca lui, despre lipsa turiştilor, despre vremea capricioasă, despre pensionarii care sosesc în masă la anumite hoteluri. Îl descos, aparent fără să fiu interesat, de fapt scriu în timp ce pun întrebările şi reuşesc să aflu că o cunoaşte pe Frau Else, căreia în cartier i se spune „nemţoaica”. Obligat să-şi spună

părerea, admite că e frumoasă. Întreb atunci de soţul ei. Arsul răspunde: e bolnav.

— De unde ştii? am zis, dând la o parte notiţele.

— Ştie toată lumea. E o boală lungă, de mulţi ani. E bolnav, dar nu moare.

— Îl hrăneşte! am zâmbit.

— Asta niciodată, a zis Arsul, revenind la chichiţele jocului, cu toată reţeaua logistică spulberată.

La sfârşit, despărţirea a urmat ritualul dintotdeauna: am băut ultimele cutii de bere pe care le cumpărasem pentru această ocazie şi pe care le ţinusem în chiuveta plină cu apă, am comentat partida (Arsul nu mai contenea cu elogiile, dar încă nu-şi recunoştea înfrângerea), am coborât împreună cu liftul, ne-am spus noapte bună la uşa hotelului…

Chiar atunci, când Arsul dispărea pe Paseo Marítimo, o voce, lângă mine, m-a făcut să tresar speriat.

Era Frau Else, aşezată în penumbră, într-un cotlon al terasei abia atins de luminile dinăuntrul hotelului şi de pe stradă.

Recunosc că am înaintat spre ea furios (pe mine însumi mai ales) din pricina sperieturii. Când m-am aşezat în faţa ei am observat că plângea. Faţa ei, de obicei plină de culori şi de viaţă, era de o paloare spectrală, agravată de faptul că o întrevedeam pe jumătate acoperită de umbra uriaşă a unei umbrele de soare pe care briza nocturnă o mişca ritmic. I-am luat mâinile fără şovăială şi am întrebat-o ce o întristează. Ca prin minune, pe chipul lui Frau Else s-a ivit un zâmbet. Dumneavoastră, mereu atât de atent, a zis, uitând din cauza emoţiei tutuirea ce se impusese între noi. Am stăruit. Frau Else trecea de la o stare de spirit la alta cu o repeziciune uimitoare: în mai puţin de un minut s-a metamorfozat din fantomă suferindă în preocupată soră mai mare. Voia să ştie ce fac, „dar sincer, fără prefăcătorie”, în camera mea cu Arsul. Voia să-i promit că

mă întorc curând în Germania sau că, în caz contrar, iau legătura telefonic cu şefii mei şi cu Ingeborg. Voia să nu pierd atâta nopţile şi să profit de soarele dimineţilor ca să fac plajă, „puţinul soare care ne-a rămas”. Eşti alb, mi se pare că nu te uiţi în oglindă de câteva luni, a şoptit. În sfârşit, voia să înot şi să mănânc bine, îndemn, acesta din urmă, mai degrabă potrivnic intereselor sale, dat fiind că mâncam în hotelul ei. Ajungând în punctul acesta, a podidit-o din nou plânsul, dar mult mai puţin, de parcă toate sfaturile date ar fi fost o baie care i-ar fi spălat propria durere şi încetul cu încetul s-a liniştit şi s-a înseninat.

Situaţia era ideală, nu puteam cere mai mult şi timpul a trecut fără să-mi dau seama. Cred că am fi stat aşa toată noaptea, aşezaţi faţă în faţă, abia ghicindu-ne privirile şi cu mâna ei între ale mele, dar totul are un sfârşit şi acesta a sosit încarnat în supraveghetorul de noapte, care după ce m-a căutat prin tot hotelul a apărut pe terasă, anunţând că am un apel de lungă distanţă.

Frau Else s-a ridicat cu un gest de oboseală şi m-a urmat de-a lungul coridorului pustiu până la recepţie; acolo i-a ordonat supraveghetorului să scoată ultimele pungi de gunoi din bucătărie şi am rămas singuri. Senzaţia imediată a fost că ne aflăm pe o insulă, eu şi ea, cu telefonul în aşteptare, ca un apendice canceros pe care cu plăcere l-aş fi smuls şi i l-aş fi înmânat supraveghetorului ca pe încă un obiect de aruncat la gunoi.

Era Conrad. Auzindu-i vocea, am fost foarte dezamăgit, dar apoi mi-am adus aminte că eu îi cerusem să mă sune.

Frau Else s-a aşezat de cealaltă parte a tejghelei şi a încercat să citească revista pe care supraveghetorul, presupun, o uitase acolo. N-a putut. Nici n-avea ce să citească, fiindcă aproape că nu conţinea altceva în afară de fotografii. Cu o mişcare mecanică a lăsat-o în capătul mesei, într-un echilibru mai mult decât precar, şi şi-a

aţintit privirea asupra mea. Ochii ei albaştri aveau tonalitatea unui creion de copil, un Faber ieftin şi de neuitat.

M-a năpădit o dorinţă irezistibilă de a închide şi de a face dragoste cu ea chiar acolo. Mi-am imaginat, sau poate îmi imaginez acum şi e mai rău, că o târăsc până în biroul ei particular, o aşez pe masă, îi sfâşii hainele şi o sărut, mă urc deasupra şi o sărut, sting toate luminile din nou şi o sărut…

— Ingeborg e bine. Lucrează. Nu are de gând să te sune, dar zice că atunci când te întorci vrea să vorbească cu tine. Mi-a cerut să-ţi transmit salutări, a spus Conrad.

— Bine. Mulţumesc. Asta voiam să ştiu.

Picior peste picior, Frau Else îşi privea acum vârfurile pantofilor şi părea cufundată în gânduri laborioase şi complicate.

— Ascultă, eu n-am primit nicio scrisoare de la tine; Ingeborg mi-a explicat totul în seara asta. Cum văd eu lucrurile, n-ai nicio obligaţie să stai acolo.

— Bine, Conrad, ai să primeşti scrisoarea mea şi atunci ai să înţelegi, acum nu pot să-ţi explic nimic.

— Cum merge partida?

— Îl mănânc de viu, am zis, deşi poate că expresia a fost „îl altoiesc de-i merg fulgii”, sau „îi fac spinarea burduf”, sau „îl fac praf cu tot neamu’ lui”, jur că nu-mi amintesc.

Poate am spus: îl ard.

Frau Else şi-a înălţat privirea cu o blândeţe pe care nu o mai văzusem niciodată la nicio femeie şi mi-a zâmbit.

Am simţit un soi de frison.

— Nu aţi pariat nimic?

Am auzit voci, poate în germană, nu pot să bag mâna în foc, dialoguri nedesluşite şi sunete de calculator, departe, foarte departe.

— Nimic.

— Mă bucur. Toată după-amiaza m-am temut că aţi

pariat ceva. Îţi aminteşti discuţia noastră de mai înainte?

— Da, sugerai că e Diavolul. Încă nu mi-am pierdut memoria.

— Nu te enerva. Mă gândesc doar la binele tău, ştii asta.

— Fireşte.

— Mă bucur că n-ai pariat nimic.

— Ce credeai că e în joc? Sufletul meu?

Am râs. Frau Else şi-a ţinut în aer braţul bronzat şi desăvârşit, încheiat cu o mână cu degete fine şi lungi, care s-au închis pe revista supraveghetorului de noapte. Abia atunci am băgat de seamă că era o revistă pornografică. A deschis un sertar şi a vârât-o înăuntru.

— Faust al jocurilor de război, a râs Conrad ca un ecou al propriului meu râs ricoşând de la Stuttgart.

M-a cuprins o mânie rece care a urcat din călcâie, prin spatele corpului, până la ceafă şi de acolo s-a împrăştiat cu repeziciune până în cel mai ascuns ungher al recepţiei.

— Nu e amuzant, am zis, dar Conrad nu m-a auzit.

Abia izbutisem să îngaim cuvintele cu un firişor de voce.

— Ce? Ce?

Frau Else s-a ridicat şi a venit la mine. Era atât de aproape, că m-am gândit că, fără să-şi propună, auzea trăncăneala lui Conrad. Şi-a pus mâna pe capul meu şi a simţit numaidecât furia care clocotea înăuntru. Bietul Udo, a şoptit; apoi, cu un gest delicat, ca filmat cu încetinitorul, mi-a arătat ceasul, sugerându-mi că trebuia să plece. Dar n-a făcut-o. Poate disperarea pe care a văzut-o pe chipul meu a oprit-o.

— Conrad, nu vreau glume, nu mai pot, e târziu, ar trebui să fii în pat, şi nu să-ţi faci griji pentru mine.

— Eşti prietenul meu.

— Ascultă, marea are să vomite dracului odată ce a rămas din Charly. Atunci am să-mi fac valizele şi am să mă întorc. Ca să-mi abat gândurile, doar ca să-mi abat gândurile şi ca să extrag exemple pentru articolul meu, joc

un Al Treilea Reich; tu ai face la fel, nu-i aşa? În orice caz, risc doar locul meu de muncă şi tu ştii că e o porcărie. Nu mi-ar trebui o lună să-mi găsesc ceva mai bun. E aşa sau nu e aşa? Aş putea să mă ocup doar cu scrierea eseurilor. Poate că aş avea de câştigat. Poate că ăsta mi-ar ñ destinuL Haide, poate cel mai bine ar fi să mă dea afară.

— Dar ei nu vor s-o facă. În plus, ştiu că îţi pasă de birou, sau măcar de colegii de muncă. În ziua când am fost acolo mi-au arătat o carte poştală pe care le-o trimiseseşi.

— Te înşeli, mă doare-n cot de ei.

Conrad şi-a înăbuşit un geamăt, sau aşa am crezut că aud.

— Nu e adevărat, a contraatacat, foarte sigur de el.

— Ce naiba vrei? Câteodată, Conrad, eşti insuportabil.

— Vreau să-ţi vină mintea la cap.

Frau Else mi-a atins obrazul cu buzele şi mi-a spus: e târziu, trebuie să plec. I-am simţit răsuflarea călduţă în urechi şi pe gât; o îmbrăţişare de păianjen, infimă şi tulburătoare. Cu coada ochiului l-am văzut pe supraveghetorul de noapte în capătul coridorului, aşteptând.

— Trebuie să închid, am spus.

— Te sun mâine?

— Nu, nu vreau să-ţi cheltuieşti banii degeaba.

— Mă aşteaptă soţul meu, a spus Frau Else.

— Nu contează.

— Ba contează.

— Nu poate să adoarmă dacă nu ajung eu, a spus Frau Else.

— Cum merge partida? Spui că e deja toamna lui 40? Ai invadat URSS?

— Da! Război-fulger pe toate fronturile! Nu e rival pentru mine! Nu degeaba sunt campion, nu-i aşa?

— Corect, corect… Şi eu doresc din toată inima să câştigi… Cum stau englezii?

— Dă-mi drumul la mână, a spus Frau Else.

— Trebuie să închid, Conrad, englezii sunt strâmtoraţi, ca întotdeauna.

— Şi articolul tău? Presupun că bine. Aminteşte-ţi că ideal e să fie publicat înainte de venirea lui Rex Douglas.

— Măcar o să fie scris. Lui Rex o să-i placă foarte mult.

Smucindu-se, Frau Else a încercat să-şi elibereze mâna.

— Nu fi copil, Udo; şi dacă ar apărea acum soţul meu?

Am acoperit telefonul să nu audă Conrad şi am zis:

— Soţul tău e în pat. Presupun că e locul lui preferat. Şi, dacă nu e în pat, trebuie să fie pe plajă. E un alt loc preferat al lui, mai ales când se înnoptează. Fără să mai punem la socoteală camerele clienţilor. În realitate, soţul tău se descurcă să fie peste tot; nu m-ar mira să ne spioneze chiar acum, de acolo, ascuns în spatele supraveghetorului. Nu e lat în umeri, dar cred că soţul tău e slab.

Privirea lui Frau Else s-a îndreptat imediat spre capătul coridorului. Supraveghetorul aştepta, sprijinindu-se cu un umăr de perete. În ochii lui Frau Else am observat o strălucire de speranţă.

— Eşti nebun, a spus când a constatat că nu e nimeni, înainte s-o trag spre mine şi s-o sărut.

Nu ştiu cât timp ne-am sărutat, mai întâi cu violenţă, apoi cu istovire. Ştiu că am fi putut continua, dar mi-am amintit că vorbeam cu Conrad la telefon şi că timpul se scurgea împotriva buzunarului său. Când mi-am dus receptorul la ureche, am auzit forfoteala a mii de linii intersectate şi apoi golul. Conrad închisese.

— Nu mai e, am zis şi am încercat s-o târăsc pe Frau Else cu mine spre lift.

— Nu, Udo, noapte bună, m-a respins cu un zâmbet forţat.

Am insistat să mă însoţească, adevărul e că fără prea multă convingere. Cu un gest pe care nu l-am înţeles în

momentul acela, un gest precis şi autoritar, Frau Else a făcut ca supraveghetorul de noapte să se interpună între noi. Atunci, pe alt ton, mi-a spus din nou noapte bună şi a dispărut… spre bucătărie!

— Ce femeie, i-am spus supraveghetorului.

Acesta s-a vârât în spatele tejghelei şi şi-a căutat revista pornografică prin sertare. L-am privit în tăcere, până când a avut-o în mână şi s-a dus să se aşeze pe fotoliul de piele de la recepţie. Am oftat, cu coatele pe tejghea, şi am întrebat dacă mai sunt mulţi turişti în Del Mar. Mulţi, a răspuns fără să se uite la mine. Deasupra raftului cu chei era o oglindă mare, alungită, cu ramă aurie şi groasă, ce părea scoasă dintr-un magazin de antichităţi. Pe suprafaţa de mercur străluceau luminile de pe coridor şi în partea inferioară se reflecta ceafa supraveghetorului. Am simţit o furnicătură în stomac văzând că, dimpotrivă, imaginea mea nu apărea. Domol, cu o oarecare teamă, m-am mişcat spre stânga, fără să mă dezlipesc de tejghea. Supraveghetorul m-a privit şi, după ce a şovăit o clipă, m-a întrebat de ce îi spuneam „lucrurile acelea” lui Frau Else.

— Nu e treaba ta, am răspuns.

— E adevărat, a zâmbit, dar nu-mi place s-o văd suferind, ea e foarte bună cu noi.

— Ce te face să crezi că suferă? am zis continuând să mă deplasez uşor spre stânga.

Aveam mâinile asudate.

— Nu ştiu… Felul cum o trataţi…

— Eu simt pentru ea multă afecţiune şi mult respect, l-am asigurat în timp ce imaginea începea să apară încetul cu încetul în oglindă şi, deşi ceea ce vedeam era mai degrabă dezagreabil (haine şifonate, obraji roşii, păr zbârlit), eram eu, viu şi tangibil. O teamă stupidă, recunosc.

Supraveghetorul a dat din umeri şi s-a concentrat din nou asupra revistei lui. Am avut o senzaţie de uşurare şi de

profundă oboseală.

— Oglinda asta… are vreo şmecherie?

— Ce?

— Oglinda; acum câteva clipe eram în faţa ei şi nu mă vedeam. Abia acum, dintr-o parte, pot să mă reflect, în schimb tu, care eşti dedesubt, te vezi bine.

Supraveghetorul a întors capul, fără să se ridice de pe scaun, şi s-a privit în oglindă. O strâmbătură de maimuţoi: se vedea şi nu-i plăcea cum arată, iar asta i se părea amuzant.

— E puţin înclinată, dar nu e o oglindă falsă; uitaţi-vă, aici e perete, vedeţi?

Zâmbind, a ridicat oglinda şi a atins peretele de parcă ar fi pipăit un corp.

Preţ de o clipă am meditat în tăcere asupra chestiunii. Apoi, fără şovăială, am zis:

— Hai să vedem. Aşază-te aici, i-am indicat locul exact unde înainte nu mă reflectasem.

Supraveghetorul a ieşit şi s-a dus unde îi ordonasem.

— Nu mă văd, a recunoscut, dar asta se întâmplă pentru că nu sunt în faţă.

— Ba eşti cât se poate de în faţă, ce naiba, am zis, aşezându-mă în spatele lui şi confruntându-l cu oglinda.

Peste umărul lui am avut o viziune care mi-a accelerat pulsul: auzeam vocile noastre, dar nu vedeam corpurile. Obiectele de pe coridor, un fotoliu, o vază, luminile indirecte care izvorau din colţurile tavanului şi din pereţi, reflectate în oglindă, străluceau cu o intensitate superioară celei a coridorului real din spatele meu. Supraveghetorul a râs forţat.

— Lăsaţi-mă, lăsaţi-mă, am să vă demonstrez.

Fără intenţie, îl imobilizasem cu un fel de tehnică de lupte libere. Părea slab şi speriat. I-am dat drumul. Dintr-un salt, supraveghetorul s-a vârât dincolo de tejghea şi mi-a arătat peretele cu oglinda.

— E strâmb. Strâmb. Nu e drept, veniţi, uitaţi-vă cu ochii dumneavoastră.

Când am intrat prin golul tejghelei, echilibrul şi prudenţa mi se învârteau ca braţele unei mori înnebunite; cred că eram gata să-i rup gâtul bietului om; atunci, ca şi cum deodată m-aş fi trezit la altă realitate, m-a învăluit parfumul lui Frau Else. Totul se schimbase, aş îndrăzni să spun că în afara legilor fizicii, acolo mirosea a ea, chiar dacă dreptunghiul de la recepţie nu era izolat de largul şi, în timpul zilei, circulatul coridor. Semnul trecerii senine a lui Frau Else se păstra şi asta era de ajuns ca să mă calmez.

După o examinare sumară, am ştiut că supraveghetorul avea dreptate. Peretele cu oglinda nu era paralel cu tejgheaua.

Am oftat şi m-am lăsat să cad pe fotoliul din piele.

— Ce alb, a spus supraveghetorul, referindu-se cu siguranţă la paloarea mea, şi a început să-mi facă vânt cu revista pornografică.

— Mulţumesc, am spus.

După câteva minute interminabile, m-am ridicat şi am urcat în cameră.

Îmi era frig, astfel că m-am îmbrăcat cu un pulover şi apoi am deschis ferestrele. De pe balcon se puteau contempla luminile portului. Un spectacol liniştitor. Ambii, portul şi cu mine, tremuram la unison. Nu erau stele. Plaja părea gura unui lup. Eram epuizat şi nu ştiam când aveam să pot adormi.

8 SEPTEMBRIE

Iarna lui 40. Regula „Prima iarnă rusească” trebuie să se joace când Armata germană a pătruns în profunzime în Uniunea Sovietică, încât poziţia sa, împreună cu vremea potrivnică, să favorizeze contraatacul decisiv, capabil să rupă echilibrul frontului şi să înlesnească prinderile ca în cleşte şi încercuirile, într-un cuvânt, contraatacul care obligă Armata germană să dea înapoi. Totuşi, pentru asta este necesar ca Armata sovietică să dispună de suficiente rezerve (nu neapărat rezerve blindate) ca să ducă la capăt contraatacul. Adică, în ceea ce priveşte Armata sovietică, a juca regula „Prima iarnă rusească” cu probabilităţi de succes înseamnă să fi menţinut în segmentul de Creare de Unităţi de Toamnă o rezervă de cel puţin 12 factori de forţă disponibili de-a lungul frontului. Cât despre Armata germană, a juca regula „Prima iarnă rusească” cu un procent mare de siguranţă presupune ceva decisiv în războiul din Est şi care anulează orice precauţie rusească: distrugerea, în toate şi în fiecare din rundele anterioare, a unui număr cât mai mare de factori de forţă sovietici, în felul acesta regula „Prima iarnă rusească” devine ceva inofensiv, care în cel mai rău caz, pentru Armata germană, constituie un declin în înaintarea spre interiorul Rusiei, iar pentru cea sovietică reprezintă o schimbare instantanee în ordinea priorităţilor: nu va mai căuta să se ciocnească, ci va da înapoi, lăsând spaţii întinse armatei inamice într-o încercare disperată de a-şi reface frontul.

În rest, Arsul nu ştie să joace după regulă (cu siguranţă nu pentru că eu nu i-aş fi explicat-o), iar despre mişcările lui se poate spune cel puţin că sunt învălmăşite: în nord contraatacă (abia îmi ştirbeşte unităţile) şi în sud se retrage. La sfârşitul rundei pot să stabilesc frontul pe linia cea mai avantajoasă cu putinţă, în hexagoanele E42, F41, H42, Vitebsk, Smolensk, K43, Briansk, Orel, Kursk, M45,

N45, O45, P44, Q44, Rostov şi pe căile de acces spre Crimeea.

Pe Frontul mediteraneean, dezastrul englez e absolut. Prin căderea Gibraltarului (fără prea multe pierderi proprii), armata britanică din Egipt e prinsă ca într-o cursă de şoareci. Nici măcar nu e nevoie s-o ataci: lipsa de aprovizionare, sau mai bine zis împrăştierea liniei de aprovizionare, care va trebui să urmeze ruta Puerto Inglés – Africa de Sud – Golful Suez, îi garantează lipsa de eficienţă. De fapt, Mediterana, exceptând armata din Egipt şi un corp de infanterie cu garnizoana în Malta, e a mea. Acum Flota italiană are cale liberă spre Atlantic, unde se va uni cu Flota de război germană. Cu ea şi cu puţinele corpuri de infanterie staţionate în Franţa, pot să încep să mă gândesc la debarcarea în Marea Britanie.

Clocotesc planurile la Marele Stat Major: invadarea Turciei, pătrunderea în Caucaz prin sud (dacă atunci n-are să fie cucerit) şi să-i atacăm pe ruşi prin spatele frontului, ca să asigurăm Maikop şi Groznîi. Planuri de mică amploare: să transferăm în Redeplasarea strategică numărul maxim de factori ai flotelor aeriene detaşate în Rusia ca să sprijinim debarcarea în Marea Britanie. Şi planuri de mare amploare, ca de exemplu să calculăm linia pe care o va ocupa Armata germană în Rusia în primăvara lui 42.

Este anihilarea, victoria armelor mele. Abia vorbiserăm până atunci. Următoarea rundă poate fi zdrobitoare, am spus.

— Poate, a răspuns Arsul.

Zâmbetul lui arăta că în realitate credea contrariul. Mişcările lui în jurul mesei, intrând şi ieşind din zona luminată a camerei, semănau cu ale unei gorile. Senin, încrezător, pe cine aştepta să-l salveze de la înfrângere? Pe americani? Când o să intre ăştia în război, probabil că Europa o să fie controlată în totalitate de Germania. Poate

că pe Frontul de Est, ce a rămas din Armata Roşie încă mai luptă în Urali, în orice caz, nimic important.

Arsul are de gând să joace până la sfârşit? Mă tem că da. Este ceea ce numim un jucător-catâr. Odată m-am înfruntat cu un individ de soiul acesta. Jocul era NATO – The Next War in Europe şi adversarul meu avea trupele Pactului de la Varşovia. La început a câştigat, însă l-am oprit puţin înainte să ajungă la bazinul Ruhrului. Începând din momentul acela, aviaţia mea şi Armata federală l-au făcut praf şi s-a văzut limpede că nu poate să câştige jocul. În ciuda prietenilor adunaţi în jur, care i-au cerut să renunţe, el a continuat. Partida era lipsită de orice emoţie. La sfârşit, învingător, l-am întrebat de ce nu abandonase, dacă până şi pentru el (un tâmpit) era evident că are să fie înfrânt. Cu răceală mi-a mărturisit că spera ca eu, obosit de încăpăţânarea lui, să-i dau lovitura de graţie cu un Atac Nuclear şi astfel să fie cincizeci la sută posibilităţi ca iniţiatorul holocaustului atomic să piardă jocul.

Speranţă absurdă. Nu degeaba sunt Campionul. Ştiu să aştept şi să mă înarmez cu răbdare.

Asta aşteaptă oare Arsul înainte de a se preda? Nu există arme atomice în Al Treilea Reich. Ce aşteaptă, atunci? Care îi e arma secretă?

9 SEPTEMBRIE

Cu Frau Else în sala de mese:

— Ce ai făcut ieri?

— Nimic.

— Cum nimic? Te-am căutat ca o nebună şi nu te-am văzut toată ziua. Unde te-ai ascuns?

— În camera mea.

— Te-am căutat şi acolo.

— La ce oră?

— Nu-mi amintesc, la cinci după-amiază şi apoi la opt sau nouă seara.

— E straniu. Cred că ajunsesem deja!

— Nu mă minţi.

— Bine, am ajuns puţin după aceea. Am ieşit să fac o plimbare cu maşina; am mâncat în satul vecin, într-o casă ţărănească. Aveam nevoie să fiu singur şi să mă gândesc. Aveţi restaurante bune în zonă.

— Şi apoi?

— Am luat maşina şi m-am întors. Conducând încet.

— Nimic altceva?

— Ce vrei să spui?

— E o întrebare. Adică dacă ai mai făcut şi altceva în afară de plimbat şi mâncat în altă parte.

— Nu. Am venit la hotel şi m-am închis în cameră.

— Recepţionera spune că nu te-a văzut când ai venit. Mă îngrijorezi. Cred că mă simt responsabilă. Mi-e frică să nu ţi se întâmple ceva rău.

— Ştiu să-mi port singur de grijă. Pe de altă parte, ce ar putea să mi se întâmple?

— Ceva rău… Uneori am presentimente… Un coşmar…

— Vrei să spui că aş putea sfârşi ca Charly? În primul rând, ar trebui să fac windsurf. Între noi fie vorba, mi se pare un sport pentru cretini. Bietul Charly, în fond îi sunt recunoscător, dacă n-ar fi murit într-un mod atât de

prostesc, eu n-aş mai fi aici.

— În locul tău m-aş întoarce la Stuttgart şi aş face pace cu… micuţa, cu iubita ta. Chiar acum! Imediat!

— Dar tu vrei să rămân; văd asta.

— Mă sperii. Te porţi ca un copil iresponsabil. Nu ştiu dacă eşti capabil să vezi totul, sau eşti orb. Nu mă lua în seamă, sunt agitată. Vara se duce. În general, sunt o femeie destul de echilibrată.

— Ştiu. Şi foarte frumoasă.

— Nu spune asta.

— Ieri aş fi preferat să rămân cu tine, dar nici eu nu te-am găsit. Hotelul mă înăbuşea, e ticsit de pensionari şi aveam nevoie să gândesc.

— Apoi ai fost cu Arsul.

— Ieri. Da.

— A urcat în camera ta. Am văzut jocul. Era pregătit.

— A urcat cu mine. Îl aştept întotdeauna la uşa hotelului. Pentru siguranţă.

— Şi asta a fost tot? A urcat cu tine şi n-a mai ieşit până după miezul nopţii?

— Cam aşa. Poate puţin mai târziu.

— Ce-aţi făcut în tot timpul ăsta? Nu-mi spune că aţi jucat.

— Păi da.

— E greu de crezut.

— Dacă chiar ai fost în camera mea, trebuie să fi văzut tabla. Jocul e desfăşurat.

— L-am văzut. O hartă ciudată. Nu-mi place. Miroase urât.

— Harta sau camera?

— Harta. Şi piesele. De fapt, totul miroase urât în camera ta. Nimeni nu mai îndrăzneşte să intre să facă curat? Nu. Poate prietenul tău e de vină. Poate că arsurile emană miasma asta.

— Nu fi ridicolă. Mirosul urât vine de pe stradă.

Canalizarea voastră nu e făcută pentru sezonul de vară. Zicea şi Ingeborg, de la opt seara străzile put. Parfumul vine din canalele pline!

— De la instalaţia de epurare municipală. Da, e posibil. În orice caz, nu-mi place să urci cu Arsul în camera ta. Ştii ce s-ar spune despre hotelul meu dacă te-ar vedea vreun turist furişându-te pe coridoare cu matahala aia arsă? Nu-mi pasă dacă bombănesc angajaţii. Cu totul altceva sunt clienţii, de ei trebuie să am grijă. Nu pot să mă joc cu reputaţia hotelului doar pentru că tu te plictiseşti.

— Nu mă plictisesc, dimpotrivă. Dacă preferi, pot să aduc tabla jos şi să mă instalez în restaurant. Însă e clar că l-ar vedea cu toţii pe Ars şi asta n-ar fi o bună publicitate. În plus, mă tem că nu m-aş putea concentra. Nu-mi place să joc cu prea mulţi oameni lângă mine.

— Crezi că te-ar considera nebun?

— Bine, ei îşi petrec după-amiezile jucând cărţi. Fireşte că jocul meu e mai complicat. Cere o minte rece, speculativă şi îndrăzneaţă. E greu să-l stăpâneşti, la câteva luni se adaugă noi reguli şi variante. Se scrie despre el. Tu nu l-ai înţelege. Vreau să spun că n-ai înţelege *dăruirea*.

— Arsul are calităţile astea?

— Mi se pare că da. E rece şi îndrăzneţ. Speculativ, nu prea.

— Bănuiam. Presupun că pe dinăuntru trebuie să semene destul de mult cu tine.

— Mă îndoiesc. Eu sunt mai vesel.

— Nu văd ce e vesel în a sta închis ore în şir într-o cameră, când ai putea să stai într-o discotecă, să citeşti la o terasă ori să te uiţi la televizor. Ideea că tu şi Arsul rătăciţi prin hotelul meu îmi întinde nervii la maximum. Nu reuşesc să-mi imaginez cum staţi liniştiţi în cameră. Vă mişcaţi tot timpul!

— Mişcăm piesele. Şi facem calcule matematice…

— Şi între timp reputaţia familiară a hotelului meu

putrezeşte ca trupul prietenului tău.

— Putrezeşte ca trupul cărui prieten?

— Înecatul, Charly.

— Ah, Charly. Soţul tău ce părere are despre toate astea?

— Soţul meu e bolnav şi, dacă ar afla, te-ar da afară din hotel în şuturi.

— Eu cred că ştie deja. Haida-de, sunt sigur; mare figură e bărbatul tău.

— Bărbatul meu o să moară.

— Ce are, de fapt? E mai în vârstă cu mult decât tine, nu? Şi e înalt şi slab. Are păr puţin, nu?

— Nu-mi place să vorbeşti aşa.

— Cred că l-am văzut pe soţul tău.

— Îmi amintesc că părinţii tăi ţineau mult la el.

— Nu, mă refer la şederea de acum. Cu puţin timp în urmă. Când se presupunea că e culcat, cu febră şi lucruri de genul ăsta.

— Noaptea?

— Da.

— În pijama?

— Eu aş zice că purta un halat.

— Nu se poate. Un halat de ce culoare?

— Negru. Sau roşu închis.

— Uneori se scoală şi dă o raită prin hotel. Prin zona bucătăriilor şi a dependinţelor. Întotdeauna se preocupă de calitate şi are grijă ca totul să fie curat.

— Nu l-am văzut în hotel.

— Atunci nu l-ai văzut pe soţul meu.

— El ştie că eu şi cu tine…

— Bineînţeles, ne spunem întotdeauna totul. Între noi e doar un joc, Udo, şi mi se pare că e momentul să-i punem punct. Poate deveni la fel de obsesiv ca acela pe care-l joci cu Arsul. Apropo, cum se numeşte?

— Arsul?

— Nu, jocul.
— Al Treilea Reich.
— Ce nume oribil.
— Depinde…
— Şi cine câştigă? Tu?
— Germania.
— Tu cu ce ţară joci? Cu Germania, fireşte.
— Cu Germania, fireşte, prostuţo.

Primăvara lui 41. Nu ştiu cum se numeşte Arsul. Nici nu-mi pasă. Aşa cum nu-mi pasă acum nici de naţionalitatea lui. De unde-o fi, e totuna, îl cunoaşte pe soţul lui Frau Else şi asta chiar contează; îi dă Arsului o capacitate de mişcare nebănuită; nu doar că se trage de şireturi cu Lupul şi cu Mielul, dar pe deasupra e înclinat spre conversaţia mai elaborată (se presupune) a soţului lui Frau Else. Totuşi, de ce stau de vorbă pe plajă, în plină noapte, ca doi conspiratori, în loc s-o facă în hotel? Decorul e mai potrivit pentru un complot decât pentru o discuţie relaxată. Şi despre ce vorbesc? Subiectul întâlnirilor lor, nu mă îndoiesc câtuşi de puţin, sunt eu. Astfel, soţul lui Frau Else ştie de mine pe două căi: Arsul îi povesteşte partida, iar nevastă-sa îi povesteşte flirtul nostru. Situaţia mea în faţa lui e dezavantajoasă, eu nu ştiu nimic, în afară de faptul că e bolnav. Dar intuiesc anumite lucruri. Doreşte să plec; doreşte să pierd partida; doreşte să nu mă culc cu nevastă-sa. Ofensiva în Est continuă. Formaţiunea blindată (patru corpuri) loveşte şi rupe frontul rus la Smolensk, pentru ca apoi să încolţească Moscova, care cade într-o luptă de Exploatare. La Sud cuceresc Sevastopolul după o bătălie sângeroasă şi de la Rostov-Harkov înaintez până la linia Elista-Don. Armata Roşie contraatacă de-a lungul liniei Kalinin – Moscova – Tula, dar reuşesc s-o resping. Pierderea Moscovei înseamnă câştigarea pentru partea germană a 10 BRP-uri, cu varianta Beyma; cu regula veche

ar fi câştigat 15 şi l-ar fi adus pe Ars nu în pragul dezastrului, ci chiar în dezastru. Oricum, pierderile ruse sunt considerabile: BRP-urilor din Opţiunea ofensivă ca să încerce recuperarea Moscovei trebuie să li se adauge Armatele care cad în timpul acestui efort şi pentru care abia dacă sunt BRP-uri disponibile care să garanteze o înlocuire rapidă. În total, doar în sectorul central de pe front, Arsul a pierdut mai mult de 50 de BRP. Situaţia în direcţia Leningradului nu prezintă schimbări; linia rămâne stabilită la Tallinn şi în hexagoanele G42, G43 şi G44. (Întrebări pe care nu i le pun Arsului, dar pe care mi-ar plăcea să i le pun: Soţul lui Frau Else îl vizitează în fiecare noapte? Ce ştie respectivul despre jocuri de război? Soţul lui Frau Else a folosit paspartuul hotelului ca să intre să iscodească prin camera mea? Atenţie: să presar puţin talc, pe care nu-l am, la intrare; orice obiect care să trădeze intruziuni. Soţul lui Frau Else, din întâmplare, e amator? Şi de ce boală suferă naibii? SIDA?) Pe Frontul de Vest Operaţiunea Leul de Mare e dusă la capăt cu succes. A doua fază, invadarea şi cucerirea insulei, se va realiza la vară. Deocamdată ce era mai greu s-a făcut: un capăt de plajă în Anglia, protejat de o puternică forţă aeriană staţionată în Normandia. Cum era de prevăzut, flota engleză a reuşit să mă intercepteze în Canal; după o luptă îndelungată, în care am angajat toată flota germană, o parte din cea italiană şi mai mult de jumătate din aviaţie, am izbutit să debarc în hexagonul L21. Mi-am prezervat, poate cu o prudenţă exagerată, corpul de paraşutişti, iar din acest motiv capătul de plajă nu este atât de fluid cum aş vrea (imposibil să fac SR spre el), însă chiar şi aşa poziţia e favorabilă. La sfârşitul rundei hexagoanele ocupate de Armata britanică sunt următoarele: al 5-lea şi al 12-lea corp de infanterie la Londra; al 13-lea corp blindat la Southampton-Portsmouth; al 2-lea corp de infanterie la Birmingham; cinci factori aerieni în

Manchester-Sheffield; şi unităţi de înlocuire la Rosyth, J25, L23 şi Plymouth. Bietele trupe britanice îmi întrevăd unităţile (al 4-lea şi al 10-lea corp de infanterie) de pe dunele-hexagoane, din tranşeele-hexagoane şi nu se mişcă. Lucrul aşteptat de atâtea ori s-a întâmplat. Piesele încremenite par să întruchipeze un pod, care se încheie între degetele Arsului; a 7-a Armată debarcând în Anglia! Am încercat să-mi ţin râsul, dar n-am putut. Arsul nu mi-a luat-o în nume de rău. Foarte bine plănuit! a recunoscut, chiar dacă în tonul său am simţit o urmă de batjocură. Ca să nu păcătuiesc faţă de adevăr, trebuie să spun că e un adversar care nu-şi pierde cumpătul; joacă, absorbit, ca şi cum ar fi pus stăpânire pe el tristeţea unui război adevărat. În cele din urmă, s-a întâmplat ceva ciudat, demn de luat în seamă: înainte ca Arsul să plece, am ieşit pe balcon să respir aer curat şi pe cine am văzut pe Paseo Marítimo, stând de vorbă cu Lupul şi cu Mielul, însă trebuie să menţionez că escortată de supraveghetorul hotelului? Pe Frau Else.

10 SEPTEMBRIE

Astăzi, la zece dimineaţa, m-a trezit telefonul şi am aflat vestea. A fost găsit trupul neînsufleţit al lui Charly şi voiau sa mă prezint la o secţie de poliţie ca să-l identific. Puţin după aceea, în timp ce luam micul dejun, a apărut managerul de la Costa Brava, radios şi agitat.

— În sfârşit! Trebuie să mergem în timp util; cadavrul pleacă chiar astăzi în Germania. Tocmai am vorbit cu consulatul ţării dumneavoastră. Trebuie să recunosc că sunt oameni eficienţi.

La douăsprezece am ajuns la o clădire din afara satului, care nu semăna câtuşi de puţin cu cea din visul din urmă cu câteva zile, iar acolo ne aşteptau un tânăr de la Crucea Roşie şi delegatul de la Comandamentul Naval, pe care îl cunoşteam. Înăuntru, într-o sală de aşteptare murdară şi urât mirositoare, funcţionarul german citea presa spaniolă.

— Udo Berger, prietenul decedatului, a făcut prezentările managerul de la Costa Brava.

Funcţionarul s-a ridicat, mi-a întins mâna şi a întrebat dacă putem proceda la identificare.

— Trebuie să aşteptăm poliţia, a explicat domnul Pere.

— Dar nu suntem la secţia de poliţie? a făcut funcţionarul.

Domnul Pere a încuviinţat printr-un semn şi a ridicat din umeri. Funcţionarul s-a aşezat din nou. Curând după aceea, toţi ceilalţi, care vorbeam în cerc şi în şoaptă, l-am imitat.

Peste o jumătate de oră au apărut poliţiştii. Erau trei şi păreau să nu aibă habar de motivul aşteptării noastre. Încă o dată, managerul de la Costa Brava a încropit o explicaţie, după care ne-au cerut să-i urmăm de-a lungul coridoarelor şi scărilor, până am ajuns la o sală albă şi dreptunghiulară, subterană, sau aşa mi s-a părut, unde am găsit cadavrul lui Charly.

— E el?
— Da, e el, am spus eu, domnul Pere, toţi.

Cu Frau Else pe terasa de pe acoperiş:
— Asta e refugiul tău? Priveliştea e frumoasă. Poţi să te simţi regina satului.
— Nu mă simt nimic.
— În realitate, e mai bine acum decât în august. Atmosfera e mai blândă. Dacă locul ar fi al meu, cred că aş aduce aici ghivece cu plante; o tuşă de verde. Aşa ar fi mai primitor.
— Nu vreau să mă simt răsfăţată. Îmi place aşa cum e. În plus, nu e refugiul meu.
— Ştiu, e singurul loc unde poţi fi singură.
— Nici măcar asta.
— Bine, eu te-am urmat pentru că aveam nevoie să vorbesc cu tine.
— Eu nu, Udo. Nu acum. Mai târziu, dacă vrei, am să cobor în camera ta.
— Şi o să facem dragoste?
— Asta nu se ştie niciodată.
— Dar noi doi n-am făcut-o niciodată. Ne tot sărutăm şi încă nu ne-am hotărât să ne băgăm în pat. Comportamentul nostru e infantil!
— N-ar trebui să-ţi faci griji din cauza asta. Se va întâmpla când vor fi îndeplinite condiţiile necesare.
— Şi ce condiţii sunt alea?
— Atracţie, prietenie, dorinţa de a lăsa ceva de neuitat. Totul spontan.
— Eu aş sări în pat chiar acum. Timpul zboară, nu ţi-ai dat seama?
— Acum vreau să fiu singură, Udo. Pe de altă parte, mi-e puţin frică să depind emoţional de o persoană ca tine. Uneori cred că eşti un iresponsabil şi alteori cred contrariul. Te văd ca pe o fiinţă tragică. În fond, pesemne

că eşti destul de dezechilibrat.

— Crezi că sunt încă un copil…

— Prostule, nici măcar nu-mi aduc aminte de când erai copil, ai fost vreodată copil?

— Chiar nu-ţi aduci aminte?

— Sigur. Am o idee vagă despre părinţii tăi, nimic mai mult. Amintirea pe care o păstrezi despre turişti e diferită de amintirea oamenilor normali. Sunt ca nişte frânturi de filme, nu, nu filme, fotografii, portrete, mii de portrete şi toate goale.

— Nu ştiu dacă mă uşurează sau mă înspăimântă caraghioslâcul pe care l-ai spus… Ieri noapte, când jucam cu Arsul, te-am văzut. Erai cu Lupul şi cu Mielul. Pentru tine ei sunt oameni normali, care îţi vor lăsa o amintire normală, nu goală?

— Întrebau de tine. Le-am spus să plece.

— Bine ai făcut. De ce ai stat atâta?

— Am vorbit despre alte lucruri.

— Despre ce lucruri? Despre mine? Despre ce făceam?

— Am vorbit despre lucruri care nu te interesează. Nu despre tine.

— Nu ştiu dacă să te cred, dar îţi mulţumesc oricum. Nu mi-ar fi plăcut să urce să mă deranjeze.

— Ce eşti? Doar un jucător de *wargames?*

— Bineînţeles că nu. Sunt un bărbat tânăr care încearcă să se distreze… într-un mod sănătos. Şi sunt german.

— Şi ce înseamnă să fii german?

— Nu ştiu exact. Se înţelege de la sine că e ceva dificil. Ceva ce am uitat încet-încet.

— Şi eu?

— Toţi. Deşi poate că tu ceva mai puţin.

— Asta ar trebui să mă măgulească, presupun.

După-amiaza am fost la Colţul Andaluzilor. Odată cu plecarea turiştilor, barul îşi redobândeşte treptat

adevăratul caracter sinistru. Podeaua e murdară, lipicioasă, plină de chiştoace şi de şerveţele, iar pe tejghea se îngrămădesc farfurii, ceşti, sticle, resturi de sandvişuri, totul amestecat într-o atmosferă specifică de dezolare şi de tihnă. Băieţii spanioli aveau şi atunci ochii aţintiţi spre video-player şi, aşezat la o masă de lângă ei, patronul citea un ziar sportiv; firește că ştiau cu toţii că trupul neînsufleţit al lui Charly a fost găsit şi, cu toate că în primele minute păstrau o anumită distanţă respectuoasă, patronul s-a apropiat curând şi, fără introducere, şi-a exprimat condoleanţele: „Viaţa e scurtă”, a zis turnându-mi cafea cu lapte şi s-a aşezat alături. Surprins, am răspuns ceva neclar. „Acum ai să te întorci acasă şi totul are să reînceapă.” Am aprobat din cap; ceilalţi se prefăceau că se uită la film, dar în realitate erau atenţi la cuvintele pe care le rosteam eu. Sprijinită în spatele tejghelei, cu o mână la frunte, o femeie în vârstă nu-şi lua ochii de la mine. „Iubita ta te aşteaptă. Viaţa merge mai departe şi trebuie s-o trăim cât mai bine cu putinţă.” Am întrebat cine e femeia. Patronul a zâmbit. „E mama mea. Biata de ea nu înţelege nimic. Nu-i place să se sfârşească vara.” I-am remarcat tinereţea. „Da, m-a făcut la cincisprezece ani. Sunt cel mai mare din zece fraţi. Biata de ea arată foarte rău.” Am spus că se ţine foarte bine. „Lucrează la bucătărie. Toată ziua face sandvişuri, fasole cu cârnaţi*, paella,* cartofi prăjiţi cu ochiuri, pizza.” Trebuie să vin să gust *paella,* am zis. Patronul a clipit, îi lăcrimau ochii, în vara următoare, am adăugat. „Nu mai e ce a fost”, a spus lugubru. „Gustoasă ca înainte, nici să nu visezi.” „Ca înainte de ce?” „De trecerea anilor.” Ah, am zis, e normal, poate că dumneavoastră sunteţi prea obişnuit şi nu mai simţiţi gustul. „Se poate.” Femeia, în aceeaşi poziţie, îşi lăsase buza în jos, gata să plângă, gest care-mi putea fi adresat mie sau putea fi un comentariu despre timp şi viaţă. Dincolo de zâmbetul ei zbârcit şi trist am crezut că ghicesc

un fel de entuziasm crud. Patronul a părut să mediteze o clipă, apoi, cu un efort evident, s-a ridicat şi mi-a oferit un pahar, „din partea casei”, pe care l-am refuzat, căci încă nu-mi terminasem cafeaua cu lapte. Când a trecut pe lângă tejghea, patronul s-a întors şi, privindu-mă, a sărutat-o pe maică-sa pe frunte. A revenit cu un pahar de coniac în mână şi vădit mai însufleţit. Am întrebat ce mai fac Lupul şi Mielul. Îşi caută de lucru. În ce domeniu, nu ştia, în oricare, în construcţii sau ce-o fi. Subiectul nu-i era pe plac. Sper să găsească ceva care să le placă, am zis. Nu credea. El l-a angajat pe Lup cu vreo două sezoane în urmă şi nu-şi aminteşte un chelner mai stângaci. A rezistat doar o lună. „În orice caz, e mai bine să cauţi de lucru, deşi n-are nimeni de gând să-ţi dea, decât să te plictiseşti ca un porc.” Am fost de acord, e preferabil. Măcar e o atitudine mai pozitivă. „Acum, că pleci, Arsul o să se plictisească mai ceva ca un câine”. (De ce *câine* şi nu *porc*? Patronul ştie să marcheze diferenţele.) Suntem prieteni buni, am spus, deşi nu prea credeam. „Nu mă refer la asta”, ochii patronului aruncau scântei, „ci la joc”. L-am scrutat fără să spun nimic, nenorocitul îşi ţinea mâinile sub masă şi se mişca de parcă s-ar fi masturbat. Oricum, situaţia îl amuza. „Jocul tău; Arsul e entuziasmat de el. Nu l-am mai văzut niciodată atât de interesat de ceva.” Mi-am dres glasul şi i-am spus că da. Adevărul e că mă surprindea că Arsul povestea prin baruri partida noastră. Băieţii de la video se uitau cu coada ochiului, disimulând din ce în ce mai puţin, spre masa mea. Aveam senzaţia că aşteaptă, ameninţători, să se întâmple ceva. „Arsul e băiat inteligent, deşi timid; din pricina arsurilor, fireşte”, vocea patronului devenise un murmur abia perceptibil. În celălalt capăt, maică-sa, ori ce-o fi fost, mi-a dăruit un zâmbet feroce. E normal, am spus. „Jocul tău e un fel de şah, nu?” Ceva asemănător. „De război, al Doilea Război Mondial, nu?” Da, aşa e. „Şi Arsul pierde, sau asta crezi, nu?” Pentru că totul e confuz, într-

adevăr. „Bine, partida n-o să se-ncheie; mai bine aşa.” Am întrebat de ce considera că e mai bine ca partida să nu se încheie. „Din omenie!” Patronul a tresărit şi numaidecât a zâmbit liniştitor. „Eu în locul tău nu m-aş pune cu el.” Am preferat să tac, în expectativă. „Cred că nu-i plac germanii.” Lui Charly îi plăcea Arsul, mi-am amintit, şi ne asigura că simpatia e reciprocă. Sau poate Hanna a spus asta. Deodată m-am simţit deprimat şi cu chef să mă întorc la Del Mar, să-mi fac valizele şi să mă car imediat. „Ştii, arsurile i le-au făcut dinadins, n-a fost niciun accident.” Nişte germani? De aceea nu-i plăceau germanii? Patronul, ghemuit, cu barba aproape atingând suprafaţa de plastic roşu de pe masă, a spus „tabăra germană” şi am înţeles că se referea la joc, la Al Treilea Reich. Arsul trebuie să fie nebun, am exclamat. Drept răspuns, am simţit fizic privirile de ură ale tuturor celor de lângă video. E doar un joc, atâta tot, iar omul vorbeşte de parcă ar exista piese ale Gestapoului (ha-ha) gata să sară la gâtul jucătorului aliat. „Nu-mi place să-l văd suferind.” Nu suferă, am zis, se distrează. Şi gândeşte! „Asta e cel mai rău, băiatul ăsta gândeşte prea mult.” Femeia de la tejghea a clătinat din cap într-o parte şi-n alta, apoi şi-a băgat un deget în ureche. M-am gândit la Ingeborg. În locul acela murdar şi urât mirositor am băut şi am vorbit despre dragostea noastră? Nu era de mirare că s-a plictisit de mine. Biata şi îndepărtata mea Ingeborg. Nenorocirea, iremediabilul impregnau fiecare ungher al barului. Patronul a schiţat o strâmbătură cu partea stângă a feţei: obrazul i s-a umflat şi a urcat până i-a acoperit ochiul. Nu i-am lăudat dexteritatea. Patronul n-a părut să se simtă jignit, în fond era bine dispus. „Naziştii”, a zis. „Adevăraţii soldaţi nazişti, care umblă liberi prin lume.” Aha, am spus. Am aprins o ţigară, toate acestea căpătau un aer neîndoielnic supranatural. Se zvoneşte, aşadar, că erau nazişti cei care l-au ars? Şi unde s-a întâmplat asta, când şi de ce?

Patronul m-a privit cu un aer de superioritate înainte de a răspunde că Arsul, într-o vreme de mult apusă şi nedesluşită, a fost soldat, „un soi de soldat luptând cu disperare”. Infanterie, am explicat. Numaidecât, cu un zâmbet pe buze, am întrebat dacă Arsul e evreu sau rus, dar patronul n-avea chef de astfel de subtilităţi. A spus: „Cu el nu îndrăzneşte nimeni să se pună, li se frânge inima doar când se gândesc (pesemne că se referea la derbedeii din Colţul Andaluzilor), tu, de exemplu, i-ai atins vreodată braţele?”. Nu, eu nu. „Eu da”, a făcut patronul cu o voce sepulcrală. Şi apoi a adăugat: „Anul trecut a lucrat aici, la bucătărie, din proprie iniţiativă, ca să nu mă facă să pierd clienţi, se ştie că turiştilor nu le place o faţă ca aia, mai ales când beau”. Am răspuns că despre asta ar fi multe de spus; sunt gusturi şi gusturi, asta se ştie. Patronul a tăgăduit din cap. Ochii îi străluceau cu o lumină duşmănoasă. Nu mai calc niciodată în spelunca asta, am gândit. „Mi-ar fi plăcut să rămână la mine, îl apreciez sincer, de aceea mă bucur că jocul se termină la egalitate, n-aş vrea să-l văd intrat în bucluc.” La ce bucluc se referă, am întrebat. Patronul, de parcă ar fi admirat peisajul, a contemplat-o îndelung pe maică-sa, apoi tejgheaua, rafturile pline cu sticle prăfuite, posterele cu echipe de fotbal. „Buclucul cel mai rău e când nu izbuteşti să-ţi ţii o promisiune”, a spus gânditor. Ce fel de promisiune? Lumina din ochii patronului s-a stins deodată. Admit că o clipă m-am temut că are să izbucnească în plâns. Mă înşelam, şmecherul râdea şi aştepta, ca un motan bătrân, gras şi pervers. Are legătură cu prietenul meu cel mort? am îndrăznit să rostesc cumpătat. Cu iubita prietenului meu mort? Patronul şi-a dus o mână la burtă şi a exclamat: „Vai, nu ştiu, chiar nu ştiu, dar mor”. N-am înţeles ce vrea să spună şi am tăcut. Curând ar fi trebuit să mă întâlnesc cu Arsul la uşa hotelului şi această perspectivă, pentru prima oară, mă neliniştea. La tejgheaua luminată palid de

nişte becuri galbene atârnând din perete, nu mai era femeia. Dumneavoastră îl cunoaşteţi pe Ars, spuneţi-mi cum e. „Imposibil, imposibil”, a murmurat patronul. Prin ferestrele pe jumătate închise începeau să se strecoare noaptea şi umezeala. Afară, pe terasă, nu mai erau decât umbre traversate din când în când de faruri de maşini care ieşeau de pe Paseo spre interiorul satului. Cu melancolie, mi-am imaginat că aş fi căutat şoseaua bine ascunsă care duce spre Franţa, departe de sat şi de concediu. „Imposibil, imposibil”, a murmurat cu tristeţe şi ghemuit ca şi cum deodată i s-ar fi făcut frig. Măcar spuneţi-mi de unde naiba e. Unul dintre băieţii de la video a întins gâtul în direcţia noastră şi a spus că e o fantomă. Patronul l-a privit cu milă. „Acum probabil că se simte pustiit, dar e împăcat.” De unde?

Am repetat. Băiatul de la video s-a uitat la mine cu un zâmbet obscen. Din sat.

Vara lui 41. Situaţia Armatei germane în Anglia: satisfăcătoare. Corpuri de armată: al 4-lea de Infanterie la Portsmouth, întărit în SR cu al 48-lea Blindat, în capul de pod continuă al 10-lea, întărit cu al 20-lea şi al 29-lea de Infanterie. Englezii concentrează forţe la Londra şi îşi întârzie unităţile aeriene în vederea unui atac aer-aer. (Ar fi trebuit să mă duc direct asupra Londrei? Nu cred.) Situaţia Armatei germane în Rusia: optimă. Asediul Leningradului; unităţile finlandeze şi germane se unesc în hexagonul C46; de la Iaroslavl încep să presez în direcţia Gorki; în hexagoanele cuprinse între I49 şi L48 frontul rămâne stabil; la sud avansez până la Stalingrad; Arsul îşi consolidează acum poziţiile pe celălalt mal al Volgăi şi între Astrahan şi Maikop. Unităţi angajate în zona nordică a Rusiei: cinci corpuri de infanterie, două corpuri blindate, patru corpuri de infanterie finlandeze. Unităţi angajate în zona centrală: şapte corpuri de infanterie, patru corpuri

blindate. Unităţi angajate în zona sudică: şase corpuri de infanterie, trei corpuri blindate, un corp de infanterie italian, patru corpuri de infanterie române şi trei corpuri de infanterie ungare. Situaţia Armatelor Axei în Mediterana: nimic nou; opţiuni de uzură.

11 SEPTEMBRIE

Surpriză: trezindu-mă, probabil că nu era încă douăsprezece, primul lucru pe care l-am văzut când am deschis balconul a fost Arsul; mergea pe plajă, cu mâinile la spate, cu privirea plecată de parcă ar fi căutat ceva în nisip, cu pielea, cea întunecată din pricina soarelui şi cea arsă de foc, strălucitoare, aproape lăsând în urmă o dâră pe plaja de culoarea aurului.

Astăzi e zi de sărbătoare. Ultima rezervă de pensionari şi de surinamezi a plecat după masă, iar hotelul e ocupat doar la un sfert din capacitate. Pe de altă parte, jumătate dintre angajaţi şi-a luat ziua liberă. Coridoarele răsunau stinse şi triste când m-am dus să iau micul dejun. (Zgomotele unei conducte sparte sau ceva asemănător sunau ritmic pe scară, dar nimeni nu părea să-şi dea seama.)

Pe cer, un mic avion Cesna se tot străduia să deseneze litere pe care vântul puternic le ştergea înainte să pot descifra cuvintele întregi. O melancolie imensă mi-a strâns atunci ca în cleşte pântecele, coloana vertebrală, ultimele coaste, până când corpul mi s-a încovoiat sub umbrela de soare!

Am înţeles într-un mod vag, de parcă aş fi visat, că dimineaţa de unsprezece septembrie se scurgea pe deasupra hotelului, la înălţimea aripilor micului avion, şi că toţi cei care eram dedesubtul acelei dimineţi, pensionarii care părăseau hotelul, chelnerii aşezaţi la terasă ca să contemple rotirile avionului, Frau Else ocupată şi Arsul lenevind pe plajă, eram într-un fel condamnaţi să înaintăm prin negură.

Şi Ingeborg, protejată de ordinea unui oraş adecvat şi de un loc de munca adecvat? Şi şefii mei şi colegii de birou, care înţelegeau, bănuiau şi aşteptau? Şi Conrad, care e loial şi transparent, cel mai bun prieten pe care îl poate

dori cineva? Toţi dedesubt?

În timpul micului dejun, un soare enorm îşi plimba tentaculele pe Paseo Marítimo şi peste toate terasele, fără a ajunge să încălzească nimic cu adevărat. Nici scaunele de plastic. Am văzut-o o clipă pe Frau Else la recepţie şi, cu toate că n-am vorbit, am crezut că percep în privirea ei o urmă de duioşie. Pe chelnerul care mă servea l-am întrebat ce dracu încerca să scrie avionul acolo sus. Sărbătorim unsprezece septembrie, a zis. Şi ce e de sărbătorit? Astăzi este ziua Cataloniei, a spus. Arsul, pe plajă, se plimba de colo colo. L-am salutat ridicând mâna; nu m-a văzut.

Ceea ce este abia vădit în zona hotelurilor şi a campingurilor în partea veche a satului sare în ochi. Străzile sunt împodobite, iar de la ferestre şi balcoane atârnă steaguri. Majoritatea magazinelor rămân închise, în vreme ce în barurile pline de oameni se observă importanţa zilei. În faţa cinematografului, câţiva adolescenţi au instalat două mese, la care vând cărţi, pliante şi steguleţe. Când întreb ce fel de literatură e aia, un băiat slab, care n-are mai mult de cincisprezece ani, răspunde că e vorba de „cărţi patriotice”. Ce voia să spună cu asta? Unul dintre colegii lui, râzând, a strigat ceva ce n-am înţeles. Sunt cărţi catalane! a zis băiatul slab. Am cumpărat una şi m-am îndepărtat, în piaţa de la biserică, unde doar doi bătrâni şuşoteau pe o bancă, am răsfoit-o un moment şi apoi am aruncat-o în primul coş de gunoi.

M-am întors la hotel făcând un ocol.

După-amiază am sunat-o pe Ingeborg. Înainte, am pregătit camera: hârtiile pe noptieră, hainele murdare sub pat, toate ferestrele deschise ca să pot vedea cerul şi marea, balconul deschis ca să pot vedea plaja până în port. Discuţia a fost mai rece decât mă aşteptam. Pe plajă se aflau oameni care se scăldau, iar pe cer nu mai era nici urmă din avion. Am spus că a apărut Charly. După o tăcere

stânjenitoare, Ingeborg a zis că asta trebuia să se întâmple mai devreme sau mai târziu. Sun-o pe Hanna, anunţ-o, am spus. După părerea lui Ingeborg, nu era nevoie. Consulatul german avea să le dea vestea părinţilor lui Charly şi Hanna avea să afle de la ei. După câteva clipe mi-am dat seama că nu aveam nimic să ne spunem. Oricum, n-am închis eu. Am povestit cum e vremea, cum sunt hotelul şi plaja, cum sunt discotecile, deşi de când a plecat ea n-am mai călcat prin niciuna. Asta n-am mărturisit-o, fireşte. În cele din urmă, de parcă ne-am fi temut să trezim pe cineva care dormea alături, am închis. Apoi l-am sunat pe Conrad şi am repetat cam aceleaşi lucruri. Apoi am hotărât să nu mai telefonez.

Rememorare din 31 august. Ingeborg spune ce gândeşte şi crede că plecasem. Bineînţeles că am fost într-atât de prost încât n-am întrebat-o unde se presupune că aş fi putut să plec. La Stuttgart? Avea vreun motiv să creadă că aş fi putut să plec la Stuttgart? În plus: când m-am trezit, ne-am privit şi nu ne-am recunoscut. Eu mi-am dat seama, şi-a dat *şi ea* seama şi s-a întors cu spatele. Nu voia s-o privesc! Faptul că n-am recunoscut-o eu, care tocmai mă deşteptasem, e chiar normal; inacceptabil e ca uimirea să fie reciprocă. În momentul acela s-a rupt oare dragostea noastră? E posibil. În orice caz, în momentul acela s-a rupt *ceva.* Habar n-am ce, cu toate că îi intuiesc importanţa. Mi-a spus: mi-e frică, Del Mar mă înspăimântă, satul mă înspăimântă. Ea percepea oare tocmai lucrul acela, singurul, care mie îmi scăpa?

Şapte seara. Pe terasă cu Frau Else.

— Unde e soţul tău?

— În camera lui.

— Şi unde e camera aia?

— La etajul întâi, deasupra bucătăriei. Un colţişor unde nu intră niciodată clienţii. Interdicţie totală.

— Azi se simte bine?

— Nu, nu prea bine. Vrei să-i faci o vizită? Nu, fireşte, nu vrei.

— Mi-ar plăcea să-l cunosc.

— Păi nu mai ai timp. Şi mie mi-ar fi plăcut să vă cunoaşteţi, dar nu cum e el acum. Înţelegi, nu-i aşa? Când eraţi în aceleaşi condiţii, amândoi în picioare.

— De ce crezi că nu mai am timp? Pentru că plec la Stuttgart?

— Da, pentru că te întorci.

— Te înşeli, încă nu m-am hotărât să plec, astfel încât, dacă soţul tău se simte mai bine şi poţi să-l duci în sala de mese, de exemplu după cină, voi avea plăcerea să-l cunosc şi să stau de vorbă cu el. Mai ales să stăm de vorbă. În aceleaşi condiţii.

— Nu pleci…

— De ce? Doar nu credeai că stau în hotelul tău numai ca să aştept cadavrul lui Charly. Pe deasupra, într-o stare îngrozitoare. Mă refer la cadavru. Nu ţi-ar fi plăcut câtuşi de puţin să te duci să-l vezi.

— Rămâi pentru mine? Pentru că nu ne-am culcat împreună?

— Avea faţa distrusă. De la urechi până la mandibulă, totul mâncat de peşti. Nu mai avea ochi, iar pielea, pielea feţei şi a gâtului, devenise gri lăptoasă. Câteodată îmi zic că amărâtul nu era Charly. Poate era, poate nu era. Mi s-a comunicat că n-a apărut trupul neînsufleţit al unui englez, care a dispărut cam la aceeaşi dată. Cine ştie. N-am vrut să-i spun nimic tipului de la consulat, ca să nu mă creadă nebun. Dar asta gândesc. Cum puteţi să dormiţi deasupra bucătăriei?

— E camera cea mai mare din hotel. E foarte frumoasă. Camera pe care şi-o doreşte orice fată. În plus, e un loc unde, conform tradiţiei, trebuie să doarmă proprietarii hotelului. Înaintea noastră, acolo dormeau părinţii soţului

meu. Şi atât, o tradiţie scurtă, socrii mei au ridicat hotelul. Ştii că toată lumea are să fie dezamăgită de falsa ta plecare?

— Cine e toată lumea?

— Dragule, trei sau patru persoane, nu te supăra, te rog.

— Soţul tău?

— Nu, el nu.

— Cine?

— Managerul de la Costa Brava, supraveghetorul meu de noapte, care în ultima vreme e foarte susceptibil. Clarita, camerista mea…

— Care cameristă? Una foarte tânără şi slăbuţă?

— Aia.

— Îngrozită de mine. Îşi închipuie, probabil, că am s-o violez în orice moment.

— Nu ştiu, nu ştiu. Tu nu cunoşti femeile.

— Cine mai doreşte să plec?

— Nimeni altcineva.

— Ce interes are domnul Pere să plec?

— Nu ştiu, poate că pentru el înseamnă să se închidă cazul.

— Cazul lui Charly?

— Da.

— Ce tâmpit. Şi supraveghetorul tău? Ce interes are el?

— Sătul de tine. Sătul să te tot vadă noaptea ca pe un somnambul. Cred că îl stresezi.

— Cum adică somnambul?

— Astea au fost cuvintele lui.

— Dar am vorbit cu el doar de vreo două ori!

— Asta nu contează. Vorbeşte cu tot felul de persoane, mai ales cu beţivi. Îi place să facă conversaţie. În schimb, pe tine te vede noaptea, când soseşti şi când ieşi… cu Arsul. Şi ştie că ultima lumină aprinsă care se vede din stradă e de la fereastra ta.

— Credeam că îi sunt simpatic.

— Supraveghetorului nostru nu-i e simpatic niciun client. Cu atât mai puţin dacă l-a văzut sărutându-se cu şefa lui.

— Un individ foarte special. Unde e acum?

— Îţi interzic să vorbeşti cu el, nu vreau o încurcătură şi mai mare, e clar? Acum pesemne că doarme.

— Când îţi spun toate lucrurile pe care ţi le spun, tu mă crezi?

— Îîîîîî… da.

— Când îţi spun că l-am văzut pe soţul tău, noaptea, pe plajă, cu Arsul, mă crezi?

— Mi se pare foarte nedrept să-l amestecăm pe el, e neloial din partea mea.

— Dar s-a amestecat el singur!

— …

— Când îţi spun că e posibil să nu fie al lui Charly cadavrul pe care mi l-a arătat poliţia, mă crezi?

— Da.

— Nu vreau să spun că ei ştiu, vreau să spun că ne înşelăm cu toţii.

— Da. N-ar fi prima oară.

— Mă crezi, atunci?

— Da.

— Şi dacă îţi spun că simt ceva intangibil, straniu, dând târcoale în jurul meu, ameninţător, mă crezi? O forţă superioară care mă observă. Îl elimin, bineînţeles, pe supraveghetorul tău, cu toate că *şi el* şi-a dat seama, în mod inconştient, de aceea mă respinge. Când lucrezi noaptea ţi se ascut anumite simţuri.

— În privinţa asta nu pot să te cred, nu-mi cere să te însoţesc în deliruri.

— E păcat, fiindcă eşti singura care mă ajută, singura în care pot să am încredere.

— Ar trebui să pleci în Germania.

— Cu coada între picioare.

— Nu, cu sufletul împăcat, dispus să reflectezi asupra a ceea ce ai simţit.

— Să trec neobservat, cum îşi doreşte Arsul pentru el.

— Bietul băiat. Trăieşte într-o închisoare permanentă.

— Să uit că la un moment dat totul, din punct de vedere muzical, mi-a sunat infernal.

— De ce te temi atât de mult?

— Eu nu mă tem de nimic. Vei avea timp să vezi cu ochii tăi.

Am urcat domol până pe culmea promontoriului. În mirador, cam o sută de oameni mari şi copii contemplau satul luminat ţinându-şi respiraţia şi arătând un punct la orizont, între cer şi mare, ca şi cum ar fi aşteptat să se producă un miracol şi să apară acolo soarele nitam-nisam. Ziua Cataloniei, mi-a şoptit cineva la ureche. Ştiu, am răspuns. Ce trebuie să se întâmple acum? Frau Else a zâmbit şi degetul ei arătător, aproape transparent de lung ce era, a indicat în direcţia în care priveau toţi. Deodată, de pe una, două sau trei bărci de pescari pe care nu le vedea nimeni, ori pe care eu nu le vedeam, după un zgomot asemănător cretei zgâriind tabla, s-au ivit felurite ghirlande de artificii care au încropit, după cum a afirmat Frau Else, drapelul Cataloniei. În curând n-au mai rămas decât tentaculele de fum şi lumea s-a întors la maşini şi a început să coboare în sat, unde noaptea târzie de sfârşit de vară ne aştepta pe toţi.

Toamna lui 41. Lupte în Anglia. Nici Armata germană nu ia Londra, nici Armata britanică nu izbuteşte să mă împingă în mare. Pierderi considerabile. Creşte capacitatea de recuperare britanică. În URSS, Opţiune de Uzură. Arsul aşteaptă anul 42. Între timp, îndură.

Generalii mei:

— În Marea Britanie, Reichenau, Salmuth şi Hoth.

— În URSS: Guderian, Kleist, Busch, Kluge, Von Weichs, Küchler, Manstein, Model, Rommel, Heinrici şi Geyr.

— În Africa: Reinhardt şi Hoeppner.

BRP-urile mele: scăzute, motiv din care este imposibil să aleg Opţiuni Ofensive în Est, Vest sau în Mediterana. Suficiente ca să reconstruiesc unităţi. (Arsul nu şi-a dat seama? Ce aşteaptă?)

12 SEPTEMBRIE

Ziua e înnorată. Plouă de la patru dimineaţa şi buletinul meteo vorbeşte de înrăutăţire. Totuşi, nu e frig şi de pe balcon pot vedea copii în costume de baie, chiar dacă nu pentru mult timp, sărind pe plajă odată cu valurile. Atmosfera din sala de mese, ocupată de clienţi care îşi omoară timpul jucând cărţi şi contemplând melancolici ferestrele aburite, e încărcată de electricitate şi de suspiciune. Când mă aşez şi cer un mic dejun, sunt observat de chipuri dezaprobatoare, care nu prea pot să înţeleagă faptul că există persoane care se trezesc după douăsprezece ziua. Un autocar, la uşile hotelului, aşteaptă de câteva ore bune (şoferul nu mai este) un grup de turişti ca să-i ducă la Barcelona. Autobuzul e gri perlă, la fel ca văzduhul unde se desluşesc, abia conturate (dar asta trebuie să fie o iluzie optică) vârtejuri lăptoase, ca nişte explozii sau ca nişte crăpături de lumină sub plafonul furtunii. După ce îmi iau micul dejun, ies pe terasă: picăturile reci îmi izbesc faţa numaidecât şi dau înapoi. O vreme pe care să nu scoţi nici câinele afară, spune un bătrân german în pantaloni scurţi, care fumează o havană aşezat în sala cu televizorul. Autocarul îl aşteaptă pe el, printre alţii, dar nu pare să se grăbească. De pe balcon am putut constata că singurele hidrobiciclete rămase pe plajă, neadăpostite, prefăcute în colibă mai mult decât oricând, erau ale Arsului; pentru celelalte sezonul de vară era mort. Am închis balconul şi am ieşit iarăşi; la recepţie mi s-a spus că Frau Else părăsise hotelul la prima oră şi nu avea să revină decât seara târziu. Am întrebat dacă plecase singură. Nu. Cu soţul ei. Am parcurs în maşină distanţa dintre hotelurile Costa Brava şi Del Mar. Când am coborât, transpiram. La Costa Brava l-am găsit pe domnul Pere citind ziarul. „Prietene Udo, de o veşnicie nu te-am văzut!” M-am gândit că era fericit cu adevărat şi asta îl făcuse să-

mi vorbească familiar. Câteva momente am schimbat banalităţi despre vreme. Apoi domnul Pere mi-a spus că îmi pune medicul lui la dispoziţie. Alarmat, am refuzat. „Luaţi nişte pastile, măcar!” Am cerut un coniac, pe care l-am băut dintr-o înghiţitură. După aceea altul. Când am vrut să plătesc, domnul Pere mi-a spus că e din partea hotelului. „Acum plătiţi angoasa aşteptării şi vă ajunge.” I-am mulţumit şi puţin după aceea m-am ridicat. Domnul Pere m-a urmat până la uşă. Înainte de a ne lua rămas-bun, i-am spus că scriu un jurnal. Un jurnal? Un jurnal de vacanţă, un jurnal despre viaţa mea, cum se spunea odinioară. Ah, înţeleg, a zis domnul Pere. Pe vremea mea, ăsta era obicei de fete… şi de poeţi. Am băgat de seamă batjocura: fină, consumată, profund răutăcioasă. În faţa noastră, marea părea gata să năvălească pe Paseo Marítimo în orice clipă. Nu sunt poet, am zâmbit. Mă interesez de lucrurile cotidiene, chiar şi de cele dezagreabile, de exemplu mi-ar plăcea să consemnez în jurnalul meu ceva cu privire la viol. Domnul Pere a pălit. Ce viol? Cel care a avut loc puţin înainte să se înece prietenul meu. (În momentul acela, poate pentru că m-am referit la Charly ca prieten, m-a invadat un acces de greaţă, care mi-a provocat furnicături pe şira spinării.) Vă înşelaţi, a murmurat domnul Pere. Aici n-a avut loc niciun viol, cu toate că, bineînţeles, în trecut n-am putut evita un fapt atât de jenant, cauzat în general de elemente străine de colectivitatea noastră, ştiţi dumneavoastră, astăzi problema cea mai gravă este calitatea îndoielnică a turiştilor care ne vizitează etcetera. Atunci pesemne că greşesc, am admis. Fără îndoială, fără îndoială. Ne-am strâns mâinile şi am alergat până la maşină ca să nu mă ude ploaia.

Iarna lui 41. Doream să stau de vorbă cu Frau Else sau măcar s-o văd câteva clipe, dar Arsul apare înaintea ei. Un

moment, de pe balcon, mă gândesc la posibilitatea de a nu-l primi. Ar fi de-ajuns să nu mă duc la uşa principală a hotelului, începând de atunci, şi, dacă nu mă duc să-l iau, Arsul n-are să treacă mai departe. Dar el trebuie să mă fi văzut de pe plajă, când eram pe balcon, iar acum mă întreb dacă nu cumva m-am arătat în locul acela tocmai pentru ca Arsul să mă vadă sau ca să-mi demonstrez mie însumi că nu mă tem să fiu văzut.

O ţintă uşoară: mă expun în spatele geamurilor umede ca să mă vadă Arsul, Lupul şi Mielul.

Plouă în continuare; toată după-amiaza, treptat, hotelul s-a golit de turişti, pe care veneau să-i ia autocare olandeze. Ce-o face Frau Else? Acum, când hotelul i se goleşte, ea aşteaptă la cabinetul unui medic? Merge, la braţul soţului ei, pe străzile centrale din Barcelona? Se îndreaptă spre un mic cinematograf aproape ascuns de copaci? Contrar aşteptărilor, Arsul lansează o ofensivă în Anglia. Dă greş. Lipsa mea de BRP face ca răspunsul să-mi fie limitat, în restul fronturilor nu sunt schimbări, cu toate că linia sovietică se consolidează. Adevărul este că neglijez jocul (nu la fel face Arsul, care îşi petrece seara dând târcoale în jurul mesei şi făcând calcule pe un carnet pe care îl începe astăzi!), ploaia, amintirea de fier a lui Frau Else, o nostalgie vagă şi lâncedă m-au determinat să rămân culcat în pat, fumând şi răsfoind copiile xerox pe care le-am adus cu mine de la Stuttgart şi care bănuiesc că vor rămâne aici, în vreun coş de gunoi. Câţi dintre autorii aceştia de articole gândesc cu adevărat ce scriu? Câţi o simt? Eu *aş putea* să lucrez la *The General* chiar şi adormit – somnambul, cum spune supraveghetorul lui Frau Else – pot să-i combat. Câţi s-au uitat în prăpastie? Doar Rex Douglas ştie ceva despre chestia asta! (Beyma, poate, e riguros din punct de vedere istoric şi Michael Anchors, original şi debordând de entuziasm, un fel de Conrad american.) Restul: plictisitori şi superficiali. Când îi spun

Arsului că hârtiile pe care le citesc sunt planuri ca să-l înving, toate manevrele şi contramanevrele prevăzute, toate cheltuielile prevăzute, toate strategiile inevitabil adnotate, un zâmbet crud îi brăzdează chipul (presupun că fără să vrea) şi acolo i se încheie răspunsul. Îl pecetluieşte făcând câţiva paşi, spatele i se arcuieşte, mâinile i se prefac în cleşte şi duce la capăt mişcări de trupe. Nu-l supraveghez. Ştiu că n-are să trişeze. Şi BRP-urile lui coboară până ating niveluri minime, exact cât e nevoie pentru ca Armatele lui să continue să respire. Ploaia i-a lichidat afacerea? În mod surprinzător, Arsul zice că nu. Că are să iasă soarele din nou. Şi între timp, ce? Vei locui tot între hidrobiciclete? Cu spatele, mutând piese, răspunde mecanic că asta nu e o problemă pentru el. Nu e o problemă să dormi pe nisipul umed? Arsul fluieră o melodie.

PRIMĂVARA LUI 42

Arsul soseşte astăzi mai devreme decât de obicei. Şi urcă singur, nu aşteaptă să mă duc să-l iau. Când deschid uşa, se iveşte ca o figură ştearsă cu guma. (Apare ca un logodnic care în loc de flori ar ţine, strânse la piept, copii xerox.) Curând înţeleg motivul acestei schimbări. Iniţiativa acum e a lui. Ofensiva Armatei sovietice se desfăşoară în zona cuprinsă între lacul Onega şi Iaroslavl; blindatele lui îmi rup frontul în hexagonul E48 şi exploatează succesul spre nord, în direcţia Karelia, lăsând izolate patru corpuri de infanterie şi un corp blindat german la porţile oraşului Vologda. Prin acţiunea aceasta, flancul stâng al Armatelor care fac presiuni spre Kuibîşev şi Kazan rămâne expus în totalitate. Singura soluţie imediată este să duc acolo, în faza de SR, unităţi ale Grupului de Armate din sud întinse pe liniile Volgăi şi ale Caucazului, slăbind prin compensaţie presiunea spre Batumi şi Astrahan. Arsul ştie asta şi profită. Cu toate că expresia îi este ca întotdeauna, pare cufundat în cine ştie ce infern, pot să observ (în zbârciturile de pe obrajii lui!) desfătarea cu care îşi schiţează mişcările din ce în ce mai elastice. Ofensiva, calculată în cele mai mici detalii, a fost *pregătită* cu anticipaţie de o rundă. (De exemplu, în zona ofensivei nu putea folosi ca aerodrom decât oraşul Vologda; Kirov, cel mai apropiat, era prea departe; ca să îndrepte lucrurile şi dat fiind că era necesară o mare concentrare de sprijin aerian, în runda din iarna lui 41 a dus o piesă de Bază Aeriană în hexagonul C51…) Nu improvizează; deloc. La Vest singura schimbare substanţială este intrarea în război a Statelor Unite; o intrare blândă, din cauza insuficienţei de ID[8], motiv din care Armata britanică rămâne în expectativă până va ajunge la condiţiile preliminare unui război de material (cheltuielile de BRP ale aliaţilor

[8] *Initial Deployment*, desfăşurare iniţială de trupe (n. tr.).

occidentali se canalizează în cea mai mare parte în sprijinul URSS). Situaţia finală a Armatei americane transportate în Marea Britanie este următoarea: al 5-lea şi al 10-lea corp de infanterie la Rosyth, cinci factori aerieni la Liverpool şi nouă navali la Belfast. Opţiunea pe care o alege pentru Vest este de uzură şi nu are noroc cu zarurile. Opţiunea mea e tot de uzură şi reuşesc să ocup un hexagon în sud-vestul Angliei, vital pentru proiectele mele în următoarea rundă, în vara lui 42 am să iau Londra, am să-i supun pe britanici, iar americanii îşi vor avea propriul Dunkerque[9]. Între timp mă distrez cu copiile xerox ale Arsului. Copii despre care abia după câteva momente recunoaşte că sunt pentru mine. Un cadou. Lectura e surprinzătoare. Dar n-am chef să mă arăt susceptibil, astfel încât optez pentru a vedea latura comică şi îl întreb de unde le-a scos. Răspunsurile Arsului sunt lente, neliniştite, de parcă ar fi gata să se ridice şi să plece, iar întrebările mele se adaptează încetul cu încetul acestui ritm. Sunt pentru tine, spune. Le-a scos dintr-o carte. O carte a lui, o carte pe care o ţine sub hidrobiciclete? Nu. O carte împrumutată de Biblioteca de la Casa de Pensii din Catalonia. Îmi arată carnetul de membru. Asta lipsea. A scormonit în biblioteca unei bănc*i şi* a scos rahatul ăsta ca să mi-l trântească în faţă, nici mai mult nici mai puţin. Arsul acum mă priveşte cu coada ochiului aşteptând ca frica să se infiltreze în cameră; umbra lui se proiectează pe peretele de la uşă, vagă şi cutremurată. N-am să-i fac plăcerea asta. Cu indiferenţă, dar şi cu grijă, pun copiile pe noptieră. Mai târziu, când îl însoţesc până la uşa hotelului, îi cer să ne oprim un moment la recepţie. Supraveghetorul

[9] Episod din al Doilea Război Mondial (26 mai – 4 iunie 1940), constând în apărarea şi evacuarea trupelor aliate, care fuseseră prinse ca într-o „pungă” de cele germane şi izolate de grosul trupelor franceze. Este un exemplu de solidaritate britanică, întrucât la evacuare au participat mai ales vase mici, private, de pescuit, croazieră etc. (n. tr.).

citeşte o revistă. Iruperea noastră pe domeniile lui îl irită, dar prevalează teama. Cer piuneze. Piuneze? Privirea lui, bănuitoare, sare de la Ars la mine de parcă ar aştepta o glumă proastă şi nu ar dori să-l prindă nepregătit. Da, prostule, caută în sertare şi dă-mi câteva, strig. (Am descoperit că supraveghetorul e un tip laş şi timid, pe care trebuie să-l tratezi cu duritate.) În sertarele biroului, în timp ce scotoceşte prin ele, izbutesc să văd vreo două reviste pornografice. În cele din urmă, deopotrivă victorios şi nehotărât, ridică o cănuţă de plastic transparent plină de piuneze. Le vreţi pe toate? şopteşte de parcă ar pune capăt unui coşmar. Ridicând din umeri, îl întreb pe Ars câte copii xerox sunt. Patru, spune, stânjenit, uitându-se în jos. Nu-i plac lecţiile mele de forţă. Patru piuneze, repet şi întind mâna, unde supraveghetorul, cu băgare de seamă, depune două cu cap verde şi două cu cap roşu. Apoi, fără să mă uit în urmă, îl însoţesc pe Ars până la uşă şi ne despărţim. Paseo Marítimo e pustiu şi prost luminat (au spart becul unui felinar), dar eu rămân în spatele geamurilor până mă asigur că Arsul sare spre plajă şi dispare în direcţia hidrobicicletelor; abia atunci mă întorc în camera mea. Acolo aleg relaxat un perete (cel de la căpătâiul patului meu) şi înfig copiile. După aceea mă spăl pe mâini şi examinez cu grijă jocul. Deşi Arsul învaţă repede, următoarea rundă va fi a mea.

14 SEPTEMBRIE

M-am sculat la două după-amiaza. Mă durea tot corpul şi o voce interioară îmi spunea că trebuie să încerc să stau cât mai puţin în hotel. Am ieşit fără măcar să fac duş. După ce am băut o cafea cu lapte într-un bar apropiat şi am citit ceva din presa germană, am revenit la Del Mar şi am întrebat de Frau Else. Nu s-a întors de la Barcelona. Evident, nici soţul ei. Atmosfera la recepţie e de ostilitate. La fel în bar. Priviri fioroase de ospătari şi lucruri de felul acesta, nimic serios. Soarele strălucea, cu toate că în văzduh încă atârnau nişte nori încărcaţi de ploaie, încât mi-am pus costumul de baie şi m-am dus să-i ţin companie Arsului. Hidrobicicletele erau dezasamblate, dar Arsul nu se vedea pe nicăieri. Am hotărât să-l aştept şi m-am întins pe nisip. Nu adusesem nicio carte, astfel că singurul lucru pe care puteam să-l fac era să contemplu cerul, de un albastru intens, şi să-mi aduc aminte de lucruri plăcute, pentru ca timpul să treacă repede. La un moment dat, fireşte, am adormit; plaja îmbia la somn, era călduţă şi cu puţini turişti, vacarmul din august era departe. L-am visat atunci pe Florian Linden. Eu şi Ingeborg eram în hotel, într-o cameră asemănătoare cu a noastră, şi cineva bătea la uşă. Ingeborg nu voia să deschid. Nu o face, spunea, dacă mă iubeşti, nu o face. Când vorbea, îi tremurau buzele. Poate să fie ceva urgent, îi spuneam eu cu fermitate, dar, când încercam să mă duc spre uşă, Ingeborg se agăţa de mine cu mâinile amândouă, împiedicându-mă să fac vreo mişcare. Dă-mi drumul, strigam eu, dă-mi drumul, în vreme ce bătăile în uşă deveneau din ce în ce mai puternice, încât îmi ziceam că poate are dreptate Ingeborg şi e mai bine să stau liniştit. Luptându-ne, Ingeborg cădea pe podea. Eu o priveam de sus, era ca leşinată şi cu picioarele larg desfăcute. Oricine ar putea să te violeze acum, îi spuneam şi atunci ea

deschidea un ochi, doar unul, cel stâng, cred, enorm şi foarte albastru, şi mă ţintuia cu el, urmându-mă oriunde m-aş fi dus; avea o expresie, nu ştiu, nu de ochi care stă de veghe sau acuzator, ci mai degrabă de ochi atent, atent la o noutate şi înspăimântat, în momentul acela, eu nu mai puteam şi îmi lipeam urechea de uşă. Nu bătea cineva, ci *răzuia* uşa de pe partea cealaltă! Cine e? întrebam. Sunt Florian Linden, detectiv particular, răspundea un firicel de voce. Vreţi să intraţi? întrebam. Nu, nu deschideţi uşa pentru nimic în lume! insista vocea lui Florian Linden, cu mai multă energie, deşi nu prea multă, se simţea că e rănit. O clipă am stat amândoi în tăcere, încercând să ascultăm, dar adevărul e că nu se auzea nimic. Hotelul părea scufundat pe fundul mării. Până şi temperatura era diferită, acum era frig şi, cum purtam haine de vară, îl simţeam şi mai mult. Curând a devenit insuportabil şi a trebuit să mă ridic şi să scot pături din dulap, ca să ne învelim, în orice caz, asta n-a fost de niciun folos. Ingeborg a început să suspine; spunea că nu-şi mai simte picioarele şi că o să murim congelaţi. Doar dacă adormi ai să mori, o asiguram, evitând s-o privesc. Dincolo de uşă se auzea, în sfârşit, ceva. Paşi: cineva se apropia ca în vârful picioarelor, apoi pleca. Aceeaşi operaţie de vreo trei ori. Sunteţi acolo, domnule Florian Linden? Da, sunt aici, dar acum trebuie să plec, răspundea Florian Linden. Ce s-a întâmplat? Chestii tulburi, n-am timp să vă explic, deocamdată sunteţi în siguranţă, deşi, dacă sunteţi inteligenţi şi practici, mâine dimineaţă vă întoarceţi acasă. Acasă? Vocea detectivului se desluşea plină de scârţâieli şi de trosnete. Îl dezintegrează! gândeam. Apoi încercam să deschid uşa şi nu puteam să mă ridic. Picioarele şi mâinile îmi erau lipsite de sensibilitate. Eram îngheţat, în toiul groazei, ghiceam că nu vom putea pleca şi că vom muri în hotel. Ingeborg nu se mai mişca; se tolănise la picioarele mele, iar pătura nu mai lăsa să i se vadă decât părul lung

şi blond pe dalele negre. Aş fi vrut s-o îmbrăţişez şi să plâng de cât de neajutorat mă simţeam, însă chiar în momentul acela, fără ca eu să intervin, uşa s-a deschis, în locul unde trebuia să fie Florian Linden nu era nimeni, doar o umbră, enormă, în capătul coridorului. Atunci am deschis ochii, tremurând, şi am văzut norul, gigantic, întunecat, acoperind satul şi deplasându-se ca un portavion greu spre coline. Îmi era frig; lumea plecase de pe plajă şi Arsul n-avea să vină. Nu ştiu cât timp am zăbovit neclintit, întins, privind cerul. Nu mă grăbeam deloc. Aş fi putut să stau acolo ore întregi. Când, în cele din urmă, am hotărât să mă ridic, nu m-am îndreptat spre hotel, ci spre mare. Apa era călduţă şi murdară. Am înotat puţin. Norul întunecat continua să se plimbe pe deasupra mea. Atunci n-am mai dat din mâini şi m-am scufundat până am ajuns la fund. Habar n-am dacă am reuşit să ajung; cred că în timp ce mă scufundam îmi ţineam ochii larg deschişi, dar n-am văzut nimic. Marea mă târa înăuntru. Când am ieşit, am văzut că mă îndepărtasem de mal mai puţin decât credeam. M-am întors lângă hidrobiciclete, mi-am luat prosopul de jos şi am început să mă şterg cu grijă. Era prima oară când Arsul nu venea să lucreze. Deodată, nişte frisoane mi-au străbătut corpul. Am făcut câteva exerciţii: flexiuni, abdominale, am alergat puţin. Când m-am uscat, mi-am legat prosopul la mijloc şi m-am îndreptat spre Colţul Andaluzilor. Acolo am cerut un păhărel de coniac şi l-am anunţat pe patron că am să trec mai târziu să plătesc. Apoi am întrebat de Ars. Nu-l văzuse nimeni.

După-amiaza a fost lungă. Nici Frau Else n-a apărut prin hotel, nici Arsul nu s-a arătat pe plajă, cu toate că pe la şase a ieşit soarele şi în capătul campingurilor am desluşit o hidrobicicletă, umbrele de soare deschise şi oameni jucându-se cu valurile. În sectorul meu de plajă era mai

puţină animaţie.

Clienţii hotelului plecaseră în grup într-o excursie, cred că îmi amintesc că la nişte pivniţe de vin sau la o mănăstire celebră, iar pe terasă nu erau decât câţiva bătrâni şi ospătarii. Când a început să se întunece, aveam ideile destul de clare şi puţin după aceea am cerut la recepţie să mi se facă legătura cu Germania. Înainte îmi numărasem banii şi în total aveam doar ca să achit cazarea, să dorm încă o noapte la Del Mar şi să pun puţină benzină în rezervorul maşinii. La a cincea sau a şasea încercare am reuşit să stabilesc contactul cu Conrad. Vocea lui îmi ajungea de parcă ar fi fost adormit. Se auzeau şi alte voci. Am vorbit scurt şi la obiect. I-am spus că am nevoie de bani. I-am spus că intenţionez să mai stau câteva zile.

— Câte zile?

— Nu ştiu, depinde.

— Din ce motiv?

— Asta e problema mea. Îţi dau banii înapoi imediat ce mă întorc.

— Din atitudinea ta, s-ar zice că n-ai de gând să te întorci niciodată.

— Ce idee absurdă. Ce aş putea să fac aici toată viaţa?

— Nimic, eu ştiu asta. Dar tu o ştii?

— Bine, nu chiar nimic; aş putea să lucrez ca ghid turistic; să-mi deschid propria afacere. Aici e plin de turişti şi cineva care se descurcă în mai mult de trei limbi nu e niciodată de prisos.

— Locul tău e aici. Cariera ta e aici.

— Despre ce carieră vorbeşti? Cea de la birou?

— Scrisul, Udo, articolele pentru Rex Douglas, romanele, da, dă-mi voie să-ţi spun, romanele pe care ai putea să le scrii dacă nu ai fi atât de nesăbuit. La planurile pe care le-am făcut împreună… Catedralele… îţi aduci aminte?

— Mulţumesc, Conrad, da, cred că aş putea…

— Atunci întoarce-te cât mai curând posibil. Îţi trimit banii chiar mâine. Cadavrul prietenului tău trebuie să fie deja în Germania. Sfârşitul poveştii. Ce mai vrei să faci acolo?

— Cine ţi-a spus că l-au găsit pe Charly?… Ingeborg?

— Bineînţeles. E îngrijorată din cauza ta. Ne vedem aproape în fiecare zi. Şi vorbim, îi povestesc despre tine. Lucruri de dinainte să vă cunoaşteţi. Alaltăieri am dus-o la apartamentul tău, voia să-l vadă.

— Acasă la mine? La naiba! A intrat?

— Evident. Avea cheia ei, dar nu voia să se ducă singură. Am făcut împreună curat. Apartamentul avea nevoie de asta. A luat câteva lucruri ale ei, un pulover, nişte discuri… Nu cred că are să-i placă să afle că ai cerut bani ca să mai stai. E fată bună, dar răbdarea ei are o limită.

— Ce a mai făcut acasă la mine?

— Nimic. Ţi-am spus: a măturat, a aruncat chestii putrezite din frigider…

— Nu s-a uitat pe hârtiile mele?

— Bineînţeles că nu.

— Şi tu, ce-ai făcut?

— Pentru Dumnezeu, Udo, aceleaşi lucruri ca ea.

— Bine… Mulţumesc… Vasăzică vă vedeţi des?

— În fiecare zi. Cred că din cauză că n-are pe nimeni cu care să vorbească despre tine. Voia să-i sune pe părinţii tăi, dar am reuşit s-o conving să renunţe. Cred că nu e o idee bună să-i îngrijorăm pe ei.

— Părinţii mei nu s-ar îngrijora. Ei ştiu satul… Şi hotelul.

— Habar n-am. Abia îi cunosc pe părinţii tăi, nu ştiu cum ar reacţiona.

— Abia o cunoşti şi pe Ingeborg.

— E adevărat. Tu eşti legătura. Deşi se pare că între noi s-a născut un soi de prietenie. În ultimele zile am cunoscut-o mai bine şi îmi e foarte simpatică; e inteligentă şi cu simţ

practic, pe lângă faptul că e frumoasă.

— Ştiu. Aşa se întâmplă întotdeauna. Te-a…

— Sedus?

— Nu, nu sedus, ea e ca de gheaţă. Te linişteşte. Pe tine şi pe oricare altul. E ca şi cum ai fi singur, ocupându-te doar de lucrurile tale, liniştit.

— Nu vorbi aşa. Ingeborg te iubeşte. Îţi trimit banii chiar mâine. Ai să te întorci?

— Încă nu.

— Nu înţeleg ce te împiedică să pleci de acolo. Mi-ai povestit totul aşa cum e? Sunt prietenul tău cel mai bun…

— Vreau să mai rămân câteva zile, asta e totul. Nu e niciun mister. Vreau să gândesc şi să scriu şi să mă bucur de locul ăsta acum, când e puţină lume.

— Nimic altceva? Nimic legat de Ingeborg?

— Ce prostie, bineînţeles că nu.

— Mă bucur să aud asta. Cum merge partida?

— Vara lui 42. Câştig.

— Presupuneam. Îţi aminteşti partida cu Mathias Müller? Cea pe care am jucat-o acum un an la Clubul de Şah?

— Ce partidă?

— Un Al Treilea Reich. Franz, eu şi cu tine împotriva grupului *Marşuri forţate.*

— Da, şi ce s-a întâmplat?

— Nu-ţi aminteşti? Am câştigat şi Mathias, de supărat ce era, nu ştie să piardă, asta e clar, a dat cu scaunul în micul Bernd Rahn şi l-a rupt.

— Scaunul?

— Evident. Membrii Clubului de Şah l-au scos în şuturi şi n-a mai dat niciodată pe-acolo. Îţi aminteşti cât am râs în seara aia?

— Da, am încă memorie bună. Doar că unele lucruri mie nu mi se par atât de amuzante. Dar îmi amintesc totul.

— Ştiu, ştiu…

— Pune-mi o întrebare, orice întrebare vrei şi ai să vezi…

— Te cred, te cred…

— Pune-mi-o. Întreabă-mă dacă îmi amintesc de Diviziile de paraşutişti din Anzio.

— Sigur că da…

— Întreabă-mă.

— Bine, care erau…

— Prima Divizie, compusă din primul, al 3-lea şi al 4-lea regiment, A Doua Divizie, compusă din al 2-lea, al 5-lea şi al 6-lea regiment şi A Patra Divizie, compusă din al 10-lea, al 11-lea şi al 12-lea regiment.

— Foarte bine…

— Acum întreabă-mă de Diviziile Panzer SS în Fortress Europa.

— De acord, spune-mi-le.

— Prima. Leibstandarte Adolf Hitler, a doua Das Reich, a noua Hohenstaufen, a zecea Frundsberg şi a douăsprezecea Hitler Jugend.

— Perfect. Memoria îţi funcţionează perfect.

— Şi a ta? Tu îţi aminteşti cine o conducea pe a 352-a, Divizia de Infanterie a lui Heimito Gerhardt?

— Ajunge.

— Spune, îţi aminteşti sau nu?

— Nu…

— E foarte simplu, poţi să cauţi în seara asta în Omaha Beachhead sau în orice carte de istorie militară. Generalul Dietrich Kraiss era comandantul Diviziei şi colonelul Meyer era şeful regimentului lui Heimito, al 915-lea.

— De acord, o să mă uit. Asta e totul?

— Mă gândeam la Heimito, el chiar că ştie lucrurile astea. Poate să recite pe dinafară formaţia completă din The Longest Day la nivel de batalion.

— Bineînţeles, de parcă acolo a fost făcut prizonier.

— Nu-ţi bate joc. Heimito e un caz aparte. Ce-o face

acum?

— Bine, de ce să facă rău?

— Păi pentru că e bătrân şi totul se învârte, pentru că începe să rămână singur, Conrad, e incredibil că nu-ţi dai seama.

— E un bătrân dur şi fericit. Şi nu e singur, în iulie s-a dus în Spania, cu nevastă-sa, în vacanţă. Mi-a trimis o vedere de la Sevilla.

— Da, şi mie. Adevărul e că nu i-am înţeles scrisul. Eu ar fi trebuit să cer concediu în iulie.

— Ca să călătoreşti cu Heimito?

— Poate.

— Încă putem s-o facem în decembrie. Pentru Congresul de la Paris. De curând am primit programul, o să fie de pomină.

— Nu-i acelaşi lucru. Nu mă refeream la asta…

— O să avem ocazia să ne citim comunicarea. Ai să-l poţi cunoaşte *personal* pe Rex Douglas. O să jucăm un World in Flames cu nativi. Ar trebui să fii mai entuziasmat, are să fie fantastic…

— Ce e aia World in Flames cu nativi?

— Adică o echipă de germani o să reprezinte Germania, una de britanici Marea Britanie, una de francezi Franţa, fiecare grup sub propriul batalion.

— Habar n-aveam. Cine va reprezenta Uniunea Sovietică?

— Presupun că în privinţa asta va fi o problemă. Cred că francezii, dar nu se ştie niciodată, pot apărea surprize.

— Şi Japonia? Vin japonezi?

— Nu ştiu, se poate. Dacă vine Rex Douglas, de ce n-ar veni japonezii… Deşi poate că va trebui s-o luăm noi, sau delegaţia belgiană. Comitetul de organizare francez sigur are totul hotărât.

— Ca japonezi, belgienii vor fi ridicoli.

— Prefer să nu anticipez evenimente.

— Toate astea miros a farsă, nu mi se pare serios. Jocul vedetă al Congresului va fi, aşadar, World in Flames? Cui i-a venit ideea?

— Nu chiar jocul vedetă; e în program şi oamenilor le-a plăcut.

— Credeam că se va acorda un loc preferenţial celui de-al Treilea Reich.

— I se va acorda, Udo, în comunicări.

— Desigur, în vreme ce eu am să perorez despre multiplele strategii, toată lumea are să vadă partida de World in Flames.

— Te înşeli. Comunicarea noastră e pe 21 după-amiaza, iar partida începe pe 20 şi se termină pe 23, mereu după comunicări. Şi jocul a fost ales pentru că puteau participa mai multe echipe, nu din alt motiv.

— Mi-a pierit cheful de a mă duce… Fireşte, francezii vor să reprezinte ei Uniunea Sovietică pentru că ştiu că în prima după-amiază îi scoatem din luptă… De ce nu reprezintă ei Japonia?… Din fidelitate faţă de vechile blocuri, e natural… Nu încape îndoială că îl vor acapara pe Rex Douglas cum aterizează…

— N-ar trebui să faci astfel de presupuneri, sunt contraproductive.

— Şi cei de la Köln, bineînţeles, nu vor lipsi la întâlnire…

— Da.

— Bine. Punct final. Salut-o pe Ingeborg din partea mea.

— Întoarce-te curând.

— Da, am să mă întorc curând.

— Nu te lăsa cuprins de deprimare.

— Nu mă las cuprins de deprimare. Aici sunt bine. Fericit.

— Sună-mă. Aminteşte-ţi că prietenul tău cel mai bun e Conrad.

— Ştiu. Conrad e cel mai bun prieten al meu. La revedere…

Vara lui 42. Arsul apare la unsprezece noaptea, îi aud strigătele când sunt întins în pat, citind romanul cu Florian Linden. Udo, Udo Berger, îi răsună vocea pe pustiul Paseo Marítimo. Primul meu impuls e să nu mă clintesc şi să las să treacă timpul. Chemarea Arsului e răguşită şi sfâşiată, de parcă focul i-ar fi afectat gâtul şi pe dinăuntru. Când deschid balconul, îl văd pe trotuarul opus, aşezat pe contrafortul de pe Paseo Marítimo, aşteptându-mă de parcă ar fi avut tot timpul din lume, cu o pungă mare de plastic la picioare. Salutul nostru, modul de a ne recunoaşte au un aer familiar de teroare, vădit mai ales în felul deodată tăcut şi absolut de a ne ridica mâinile. Se stabileşte între noi doi o cunoaştere mută şi rapidă, care ne electrizează. Dar impresia aceasta e scurtă şi durează până când Arsul, ajuns în cameră, dezvăluie conţinutul pungii şi în ea abundă berile şi sandvişurile. Corn al abundenţei mizerabil, dar sincer! (Înainte, trecând pe la recepţie, întrebasem din nou de Frau Else. Încă nu s-a întors, îmi răspunsese supraveghetorul fără să mă privească în ochi. Lângă el, aşezat pe un fotoliu alb şi enorm, un bătrân cu un ziar german pe genunchi mă privea cu un zâmbet abia disimulat pe buzele descărnate. După cum arăta, nu i-ai fi dat mai mult de un an de viaţă. Totuşi, dincolo de slăbiciunea aceea extremă, care îi evidenţia mai ales pometii şi tâmplele, bătrânul mă privea cu o intensitate neobişnuită, de parcă m-ar fi cunoscut. Cum merge războiul? a făcut supraveghetorul şi atunci zâmbetul bătrânului s-a accentuat. Dacă aş fi putut să întind mâna pe deasupra tejghelei şi să-l apuc pe supraveghetor de cămaşă ca să-l scutur, dar acesta a intuit ceva şi s-a îndepărtat încă puţin. Sunt un admirator al lui Rommel, a explicat. Bătrânul a clătinat din cap, încuviinţând. Nu, tu eşti un amărât, l-am contrazis. Bătrânul a conturat un *o* minuscul cu buzele şi a

încuviinţat iarăşi. Poate, a zis supraveghetorul. Privirile de ură pe care ni le-am adresat erau vădite şi constituiau o adevărată provocare. Pe deasupra, eşti un păduchios, am adăugat, vrând să-l scot din sărite sau măcar să-l fac să se apropie cu câţiva centimetri de tejghea. Bine, e totul rezolvat, a murmurat în germană bătrânul şi s-a ridicat. Era foarte înalt şi braţele îi atârnau până aproape că îi atingeau genunchii, ca la un cavernicol. În realitate, era o impresie falsă, produsă de faptul că bătrânul avea spatele arcuit. În orice caz, avea o înălţime remarcabilă: drept, probabil că măsura sau măsurase mai bine de doi metri. Dar autoritatea îi consta în voce, o voce de muribund îndărătnic. Aproape imediat, de parcă n-ar fi vrut altceva decât să-l văd în toată măreţia lui, s-a lăsat să cadă la loc pe fotoliu şi a întrebat: mai e vreo problemă? Nu, bineînţeles că nu, s-a grăbit să răspundă supraveghetorul. Nu, niciuna, am spus şi eu. Perfect, a rostit bătrânul impregnând cuvântul cu răutate şi virulenţă: per-fect şi a închis ochii.)

Eu şi Arsul am mâncat aşezaţi pe pat, uitându-ne la peretele în care am înfipt copiile xerox. Fără a fi nevoie să o spun, înţelegea câtă provocare era în atitudinea mea. Câtă acceptare. În orice caz, am mâncat învăluiţi într-o tăcere întreruptă doar de observaţii banale, care în realitate erau tăceri pe care le adăugam marii tăceri care de o oră sau cam aşa dădea târcoale hotelului şi satului.

În cele din urmă ne-am spălat pe mâini, ca să nu murdărim de grăsime piesele, şi am început să jucăm.

Apoi aveam să iau Londra şi s-o pierd imediat. Aveam să contracarez la Est şi avea să trebuiască să dau înapoi.

ANZIO. FORTRESS EUROPA. OMAHA BEACHHEAD. VARA LUI 42

Am străbătut plaja, când totul era întunecat, recitând nume uitate, închise în arhive, până când a ieşit iar soarele. Dar sunt nume uitate sau doar nume care aşteaptă? Mi-am adus aminte de jucătorul pe care cineva îl vede de sus, doar cap, umeri şi dosuri de palme, iar tabla şi piesele ca un decor unde se desfăşoară mii de începuturi şi de sfârşituri, veşnic, un teatru caleidoscopic, singur pod între jucător şi memoria lui, memoria lui care este dorinţă şi este privire. Câte au fost Diviziile de Infanterie, cele decimate, lipsite de experienţă, care au susţinut Frontul Occidental? Care au fost cele care, în ciuda trădării, au frânat înaintarea în Italia? Ce Divizii Blindate au străpuns apărarea franceză în 40 şi cea rusă în 41 şi 42? Şi care cele decisive, cu care mareşalul Manstein a recucerit Harkovul şi a exorcizat dezastrul? Ce Divizii de Infanterie au luptat ca să deschidă drum carelor în 1944 în Ardeni? Şi câte, nenumărate, Grupuri de Luptă s-au jertfit ca să întârzie duşmanul pe toate fronturile? Nimeni nu cade de acord. Doar memoria care joacă o ştie. Rătăcind pe plajă sau ghemuit în camera mea, eu invoc numele, iar ele sosesc în puhoaie şi mă liniştesc. Piesele mele preferate: 1 de Paraşutişti în Anzio, Panzer Lehr şi 1 SS LAH în Fortress Europa, cele 11 piese din a 3-a de Paraşutişti în Omaha Beachhead, a 7-a Divizie Blindată în France 40, a 3-a Divizie Blindată în Panzerkrieg, Primul Corp Blindat SS în Russian Campaign, al 40-lea Corp Blindat în Russian Front, 1 SS LAH în Battle of the Bulge, Panzer Lehr şi 1 SS Lah în Cobra, Corpul Blindat Gross Deutschland în Al Treilea Reich, a 21-a Divizie Blindată în The Longest Day, al 104-lea Regiment de Infanterie în Panzer Armee Afrika… Nici să-l citesc strigând în gura mare pe Sven Hassel n-ar putea să mă însufleţească mai bine… (Vai, cine

era ăla care nu-l citea decât pe Sven Hassel? Toţi ar spune că M.M., sună a el, se potriveşte cu caracterul lui, dar era altul, unul care părea umbra lui şi de care eu şi Conrad râdeam cu poftă. Băiatul ăla a organizat nişte Zile de Rol, la Stuttgart, în 85. Cu tot oraşul ca decor, a montat un macrojoc, cu regulile corectate de Judge Dredd, despre ultimele zile ale Berlinului. Povestind, acum pot să observ interesul pe care i-l trezeşte Arsului, interes care poate fi prefăcut, ca să nu mă concentrez asupra partidei, stratagemă legitimă, dar vană, căci sunt capabil să-mi mişc Corpurile cu ochii închişi. În ce consta jocul, numit Berlin Bunker, care îi erau obiectivele, cum se obţinea victoria şi cine o obţinea, n-a fost niciodată clar. Erau doisprezece jucători care interpretau cercul de soldaţi în jurul Berlinului. Şase jucători interpretau Poporul şi Partidul şi nu puteau să joace decât înăuntrul cercului protector. Trei jucători interpretau Direcţiunea şi trebuiau să fie în stare să-i pună în legătură pe cei optsprezece rămaşi ca să nu rămână în afara perimetrului când acesta se reducea, ceea ce se întâmpla în mod obişnuit, şi mai ales pentru ca perimetrul să nu se rupă, ceea ce era inevitabil. Exista un ultim jucător, a cărui funcţie era obscură şi clandestină; acesta putea şi trebuia să se deplaseze prin oraşul asediat, dar era singurul care nu ştia niciodată unde se sfârşeşte cercul protector, putea şi trebuia să străbată oraşul, dar era singurul care nu cunoştea niciun alt jucător, era autorizat să destituie pe cineva din Direcţiune şi să promoveze unul din Popor, de exemplu, dar asta o făcea orbeşte, lăsând ordine scrise şi primind rapoarte într-un loc dinainte stabilit. Puterea îi era la fel de mare ca orbirea – inocenţa, după Sven Hassel –, libertatea îi era la fel de mare ca permanenta expunere la pericole. Asupra lui se exercita un fel de tutelă invizibilă şi meticuloasă, căci soarta finală a tuturor depindea de soarta lui. Jocul, cum era de prevăzut, s-a încheiat într-un mod dezastruos, cu

jucătorii pierduţi prin suburbii, curse, comploturi, proteste, sectoare ale cercului abandonate la lăsarea serii, jucători care toată partida nu l-au văzut decât pe arbitru etcetera. Se înţelege de la sine că n-am participat nici eu, nici Conrad, deşi Conrad s-a deranjat să urmărească evenimentele din sala de sport a Şcolii de Tehnicieni Industriali care găzduia manifestarea şi a putut să-mi explice mai târziu descumpănirea, mai întâi, apoi prăbuşirea morală a lui Sven Hassel în faţa eşecului. Peste câteva luni a plecat de la Stuttgart şi acum, după cum spune Conrad, care le ştie pe toate, locuieşte la Paris şi pictează. Nu m-ar surprinde să-l revăd la Congres…)

După douăsprezece noaptea copiile xerox lipite pe perete dobândesc un aer funebru, de uşiţe spre neant.

— Începe să se răcorească, spun.

Arsul poartă o haină de catifea reiată, prea mică, fără îndoială cadou de la un suflet caritabil. Haina e veche, dar de bună calitate; când se apropie de tablă, după ce mâncăm, şi-o dă jos şi o depune pe pat, împăturind-o cu grijă. Dispoziţia lui, absentă şi corectă, este impresionantă. Carnetul unde îşi notează schimbările strategice şi economice ale alianţei (sau poate un jurnal, ca al meu?) nu-l părăseşte niciodată… De parcă în Al Treilea Reich ar fi găsit un mod de comunicare satisfăcător. Aici, lângă hartă şi *force pool* nu e un monstru, ci un cap care gândeşte, care se structurează în sute de piese… E un dictator şi un creator… În plus, se distrează… Dacă n-ar fi copiile xerox, aş zice că i-am făcut o favoare. Dar acelea sunt o avertizare clară, prima avertizare că trebuie să fiu cu băgare de seamă.

— Arsule, îi zic, îţi place jocul?

— Da, îmi place.

— Şi crezi că, pentru că m-ai oprit, ai să câştigi?

— Nu ştiu, e încă devreme.

Când deschid larg balconul pentru ca noaptea să cureţe fumul din cameră, Arsul, ca un câine, cu capul înclinat, pare să scurme anevoie şi zice:

— Spune-mi care sunt celelalte piese favorite ale tale. Care ţi se par Diviziile cele mai frumoase (da, literal!) şi bătăliile cele mai grele. Povesteşte-mi despre jocuri…

CU LUPUL ŞI CU MIELUL

Lupul şi Mielul apar în camera mea. Absenţa lui Frau Else a îmblânzit normele aparent stricte ale hotelului, iar acum intră şi iese cine vrea. Anarhia se instalează încet în toate straturile serviciilor în progresie inversă la sfârşitul zilelor călduroase. E ca şi cum oamenii ar şti să muncească doar când se văd îmbibaţi, sau ne văd pe noi, turiştii, îmbibaţi în sudoare. Ar putea fi o bună ocazie de a pleca fără să plătesc, acţiune mârşavă pe care aş duce-o la capăt doar în cazul în care un spiriduş mi-ar garanta că am să pot vedea după aceea chipul lui Frau Else, surprinderea ei, uimirea ei. Poate că la sfârşitul verii, când expiră termenul din contractul multor lucrători sezonieri, disciplina decade şi se întâmplă inevitabilul: furturi, servicii proaste, murdărie. Astăzi, de exemplu, n-a urcat nimeni să facă patul. A trebuit să mi-l fac eu singur. Am nevoie şi de cearşafuri curate. Nimeni, când am telefonat la recepţie, n-a putut să-mi dea o explicaţie convingătoare. Vizita Lupului şi a Mielului are loc când aştept să mi se aducă de la spălătorie nişte cearşafuri curate.

— Avem doar un moment liber şi am profitat ca să venim să te vedem. Nu voiam să pleci fără să ne luăm rămas-bun.

Îi liniştesc. Încă n-am hotărât în ce zi am să plec.

— Atunci ar trebui să sărbătorim cu un păhărel.

— Poate te stabileşti în sat, zice Mielul.

— Poate a găsit ceva important pentru care merită să rămână, replică Lupul, făcându-i cu ochiul. Are legătură cu Frau Else sau cu altceva?

— Ce a găsit Arsul?

— De lucru, răspund amândoi, de parcă ar fi cât se poate de normal.

S-au angajat amândoi ca ucenici de zidar şi sunt îmbrăcaţi în haine adecvate, de doc, pătate de vopsea şi de ciment.

— S-a dus viaţa de huzur, spune Mielul.

Între timp, mişcările nervoase ale Lupului îl conduc până în celălalt capăt al încăperii, unde observă cu curiozitate tabla şi *force pool*-urile, la acest nivel al războiului un haos de piese greu de înţeles pentru un neofit.

— Ăsta e faimosul joc?

Dau din cap în semn de încuviinţare. Mi-ar plăcea să ştiu *cine* l-a făcut faimos. Probabil că vina e doar a mea.

— Şi e foarte dificil?

— Arsul a învăţat, răspund.

— Dar Arsul e un caz special, zice Mielul fără să adulmece în jurul jocului; adevărul e că nici măcar nu-l priveşte cu coada ochiului, de parcă s-ar teme să-şi lase amprentele digitale aproape de corpul delict. Florian Linden?

— Dacă Arsul a învăţat, şi eu aş putea, spune Lupul.

— Vorbeşti cumva engleza? Ai putea să citeşti regulile în engleză?

Mielul i se adresează Lupului, dar mă priveşte pe mine cu un zâmbet complice şi milos.

— Puţin, de când eram ospătar, nu ca să citesc, dar…

— Dar nimic, dacă nu eşti în stare să citeşti *El Mundo Deportivo* în spaniolă, cum ai să fii în stare să înghiţi un regulament în engleză, nu spune prostii.

Pentru prima oară, micul Miel, cel puţin din perspectiva mea, dobândeşte un aer de superioritate în faţa Lupului. Acesta, vrăjit încă de joc, arată hexagoanele unde se desfăşoară Bătălia pentru Anglia (dar fără să atingă nicio clipă harta sau grămezile de piese!) şi spune că, după cum înţelege el, „de exemplu”, acolo, se referă la sud-vestul Londrei, „a avut sau va avea loc o înfruntare” Dându-i dreptate, Lupul schiţează un gest cu mâna adresat Mielului, pe care îl presupun obscen, dar pe care nu-l văzusem niciodată, şi spune vezi că nu e atât de greu.

— Nu fi ridicol, omule, răspunde Mielul, încăpăţânându-se să nu se uite spre masă.

— De acord, am nimerit-o pentru că am norocul prostului, eşti mulţumit?

Atenţia Lupului se deplasează acum, cu prudenţă, de la hartă la copiile xerox. Cu mâinile în şold, le examinează, sărind de la una la alta fără a avea timp să le citească. S-ar spune că le contemplă ca pe tablouri.

Parte din regulament? Nu, fireşte că nu.

— Proces-verbal încheiat astăzi 12 noiembrie 1938 cu ocazia Şedinţei Consiliului de Miniştri, citeşte Lupul. Ăsta e începutul războiului, pe toţi dracii!

— Nu, războiul începe mai târziu, în toamna anului următor. Copiile xerox ne ajută pur şi simplu… la punerea noastră în scenă. Tipul ăsta de jocuri inspiră o pornire ciudată de a studia documentele. E ca şi cum am vrea să ştim tot ce s-a făcut, ca să schimbăm ce s-a făcut rău.

— Înţeleg, zice Lupul, evident că fără să înţeleagă nimic.

— Dacă aţi repeta totul, n-ar mai avea niciun farmec. N-ar mai fi un joc, murmură Mielul lăsându-se să cadă pe mochetă, blocând trecerea spre baie.

— Ceva de felul ăsta… Deşi depinde de motiv… de punctul de vedere…

— Câte cărţi e nevoie să citeşti ca să joci bine?

— Pe toate şi niciuna. Ca să joci o partidă fără prea multe pretenţii, e de ajuns să cunoşti regulile.

— Regulile, regulile, unde sunt regulile?

Lupul, aşezat pe patul meu, ridică de pe podea cutia cu Al Treilea Reich şi scoate regulile în engleză. Le cântăreşte într-o mână şi dă admirativ din cap.

— Nu-mi explic…

— Ce?

— Cum a putut Arsul să citească asemenea cărămidă, când avea atâta de lucru.

— Nu exagera, cu hidrobicicletele nu mai faci lovele, a

zis Mielul.

— Lovele nu, dar de muncă e destul. Eu am stat cu el, l-am ajutat, în soare, şi ştiu ce înseamnă.

— Tu voiai să vezi dacă agăţi vreo străină, nu-mi vinde mie gogoşi…

— Omule, şi asta…

Superioritatea, autoritatea Mielului asupra Lupului erau neîndoielnice. Am presupus că i se întâmplase ceva extraordinar celui din urmă de se inversa, deşi momentan, ierarhia între ei.

— N-a citit nimic. Arsului i-am explicat eu regulile, încetul cu încetul şi cu multă răbdare! am explicat.

— Dar după aceea le-a citit. A tras la xerox regulile şi seara, la bar, le repeta subliniind părţile care îl interesau cel mai mult. Eu am crezut că învaţă ca să-şi ia carnet de conducere; mi-a spus că nu, că erau regulile jocului tău.

— Xerox?

Lupul şi Mielul au încuviinţat.

Am rămas surprins, fiindcă ştiam că nu împrumutasem regulile nimănui. Existau două posibilităţi: să se înşele, să-l fi înţeles greşit pe Ars, sau acesta, pentru a scăpa de ei, să le fi spus primul lucru care-i trecuse prin cap, ori să aibă dreptate şi Arsul, fără aprobarea mea, să fi sustras originalul ca să-l xeroxeze şi să-l fi pus la loc în ziua următoare. În timp ce Lupul şi Mielul se întindeau la vorbă făcând tot felul de consideraţii (calitatea şi confortul camerei, preţul, *lucrurile* pe care le-ar face ei într-o încăpere ca aceasta, în loc să piardă timpul cu un „puzzle” etcetera), am reflectat asupra posibilităţilor reale pe care le-a avut Arsul să scoată regulamentul şi în ziua următoare, odată xeroxat, să-l pună la loc în cutie. Niciuna. În afară de ultima seară, era mereu îmbrăcat într-un tricou, pe deasupra destrămat, şi pantaloni scurţi sau lungi, care nu permiteau câtuşi de puţin să vâri în ei un carnet pe jumătate de voluminos cât Al Treilea Reich; pe

de altă parte, de obicei intra şi ieşea escortat de mine, iar dacă îmi era greu să-mi imaginez că Arsul ar fi putut avea intenţii ascunse, îmi era şi mai greu să admit că aş fi putut să nu observ o schimbare, o protuberanţă ce l-ar fi dat de gol, oricât de neînsemnată ar fi fost, între imaginea Arsului de când intra şi de când ieşea. Concluzia logică îl absolvea de vină: practic era imposibil. Exact în punctul acesta se insinua o a treia explicaţie, deopotrivă simplă şi îngrijorătoare; altcineva, o persoană din hotel, folosindu-şi cheia universală, intrase în camera mea. Doar una îmi venea în minte: soţul lui Frau Else.

(Era suficient să mi-l imaginez, în vârful picioarelor, între lucrurile mele, ca să mi se întoarcă stomacul pe dos. Mi-l închipuiam înalt şi scheletic, fără chip, sau cu chipul învăluit într-un fel de nor întunecat şi schimbător; examinându-mi hârtiile şi hainele, atent la paşii de pe coridor, la zgomotul liftului, nenorocitul, de parcă m-ar fi aşteptat zece ani, m-ar fi aşteptat şi ar fi îndurat, atâta tot, pentru ca atunci când venea timpul să-şi asmută asupra mea câinele ars, ca să mă distrugă…)

Un zgomot care la început mi s-a părut bizar şi care mai târziu avea să mi se pară premonitoriu a izbutit să mă readucă la realitate.

Bătea cineva la uşa mea.

Am deschis. Era camerista cu cearşafurile curate. Cu o oarecare asprime, căci sosirea nu putea să-i fie mai inoportună, am invitat-o să intre. În momentul acela nu doream decât să-şi termine mai repede treaba, să-i dau un bacşiş şi să rămân încă puţin cu spaniolii, ca să-i supun unui interogatoriu, pe care îl consideram urgent.

— Pune-le acum, am spus. Pe celelalte le-am predat azi-dimineaţă.

— Hei, Clarita, ce mai zici?

Lupul s-a tolănit pe pat ca să-şi sublinieze condiţia de invitat şi a salutat cu un gest leneş şi familiar.

Camerista, aceeaşi care, după cum spunea Frau Else, dorea să plec din hotel, a ezitat câteva secunde de parcă ar fi greşit camera, clipă de care au profitat ochii ei înşelător stinşi ca să-l descopere pe Miel, aflat încă pe mochetă şi salutând-o, iar numaidecât timiditatea sau neîncrederea (dacă nu cumva groaza!) care o invada îndată ce trecea pragul camerei mele a dispărut. A răspuns la saluturi cu un zâmbet şi s-a pregătit, adică a pus stăpânire pe un loc strategic de lângă pat, să întindă cearşafurile curate.

— Dă-te la o parte de acolo, i-a ordonat Lupului.

Acesta s-a sprijinit de perete şi a început să se sclifosească şi să se strâmbe ca un bufon. L-am privit cu curiozitate. Mutrele lui, la început doar tâmpite, dobândeau o *culoare*, se întunecau, din ce în ce mai mult, până încropeau pe faţa Lupului o mască neagră, abia îmblânzită de câteva şănţuleţe roşii şi galbene.

Clarita a aşternut cearşafurile cu un gest brusc. Deşi nu părea, mi-am dat seama că e agitată.

— Ai grijă, să nu dobori piesele, am avertizat-o.

— Ce piese?

— Cele de pe masă, ale jocului, a zis Mielul. Poţi să provoci un cutremur, Clarita.

Şovăind dacă să-şi vadă de treabă sau să plece, s-a hotărât să rămână nemişcată. Era greu de crezut că fata asta era aceeaşi cameristă care avea o părere atât de proastă despre mine, cea care nu o dată îmi primise bacşişurile în tăcere, cea care nu deschidea niciodată gura în prezenţa mea. Acum râdea, gustând în sfârşit glumele şi spunând lucruri de genul „n-o să învăţaţi niciodată”, „uite cum ţineţi asta”, „ce dezordonaţi sunteţi”, ca şi cum camera ar fi fost închiriată de Lup şi de Miel, nu de mine.

— Eu n-aş locui nicicând într-o cameră ca asta, a zis Clarita.

— Eu nu locuiesc aici, sunt doar în trecere, am lămurit-o.

— E totuna, a zis Clarita. E un puţ fără fund.

Mai târziu am înţeles că se referea la muncă, la faptul că a face ordine într-o cameră de hotel e o trudă nesfârşită; dar atunci am gândit că e o apreciere personală şi m-a întristat faptul că până şi o adolescentă credea că are dreptul de a emite o judecată critică la adresa situaţiei mele.

— Trebuie să vorbesc cu tine, e important.

Lupul a înconjurat patul şi, fără să se mai strâmbe, a luat-o pe cameristă de un braţ. Ea s-a înfiorat de parcă tocmai ar fi fost muşcată de o viperă.

— Mai târziu, a spus, privindu-mă pe mine, şi nu pe el, cu un surâs crispat ivindu-i-se pe buze, căutându-mi încuviinţarea, dar încuviinţare pentru ce?

— Acum, Clarita, trebuie să vorbim acum.

— Aşa, acum.

Mielul s-a ridicat de jos şi a observat aprobator degetele care încleştaseră braţul cameristei.

Micul sadic, am gândit, n-ar îndrăzni s-o scuture, dar îi plăcea să contemple şi să pună lemne pe foc. Apoi mi-a acaparat din nou toată atenţia privirea Claritei, o privire care îmi trezise interesul în timpul nefericitului incident cu masa, dar atunci, poate pentru că am confruntat-o cu altă privire, a lui Frau Else, aceasta a rămas pe planul al doilea, în limbul privirilor, ca să reînvie acum, densă şi încremenită ca un peisaj (meditreraneean? african?).

— Fetiţo, Clarita, jignita pari tu, ce distractiv.

— Ne datorezi o explicaţie, măcar.

— Ce ai făcut n-a fost bine, nu-i aşa?

— Javi e făcut praf şi pe tine te doare-n cot.

— De tine nu mai vor să audă.

— Nici în ruptul capului.

Cu o mişcare bruscă, fata s-a eliberat de Lup (lasă-mă să-mi fac treaba!) şi a aranjat cearşaful, i-a vârât marginile sub saltea, a schimbat faţa de pernă, a întins şi a netezit

uşoara cuvertură crem; odată terminate toate acestea, în loc să plece, căci activitatea desfăşurată îi lăsase pe Lup şi pe Miel fără argumente şi fără chef de a continua, a rămas în celălalt capăt al camerei, cu mâinile în sân, despărţită de noi de patul imaculat, şi a întrebat ce mai trebuie să asculte. O clipă am crezut că mi se adresează mie. Atitudinea provocatoare, contrastând peste măsură cu propria-i statură, părea încărcată de simboluri pe care doar eu puteam să le descifrez.

— Cu tine n-am nimic. Javi e un neisprăvit…

Lupul s-a aşezat pe o latură a patului şi a început să răsucească o ţigară de haşiş, în vreme ce o cută se lăţea pe cuvertură, clară, până ajungea în celălalt capăt, atingând marginea prăpastiei.

— Un prost de dă în gropi, a spus Mielul.

Eu am zâmbit şi am clătinat de câteva ori din cap, ca dându-i de înţeles Claritei că mă ocup de situaţie. N-am vrut să spun nimic, cu toate că mă deranja că îşi luaseră libertatea de a fuma în camera mea, fără să-mi ceară voie. Ce ar crede Frau Else dacă ar apărea dintr-odată? Ce părere şi-ar face despre mine clienţii şi angajaţii hotelului, dacă le-ar ajunge la urechi chestia asta? În ultimă instanţă, cine putea să mă asigure că fata n-avea să-şi dea drumul la gură?

— Vrei?

Lupul a tras de vreo două ori din ţigară şi mi-a dat-o mie. Ca să nu fac impresie proastă, din timiditate, am aspirat profund o singură dată, bucuros că filtrul nu era ud, şi i-am dat-o Claritei. Inevitabil, degetele ni s-au atins, poate mai mult timp decât s-ar fi cuvenit, şi am avut impresia că obrajii i s-au înroşit. Cu un gest de resemnare, în realitate un mod implicit de a tranşa misterioasa discuţie cu spaniolii, camerista s-a aşezat lângă masă, cu spatele spre balcon, şi a lăsat în mod conştiincios ca fumul ţigării să acopere harta. Ce joc complicat! a zis cu voce

tare şi a adăugat într-o şoaptă: doar pentru minţi!

Lupul şi Mielul s-au privit, nu pot să spun dacă nehotărâţi sau consternaţi, şi apoi mi-au căutat încuviinţarea, şi ei, însă eu nu puteam s-o privesc decât pe Clarita şi mai degrabă decât pe Clarita fumul, imensul nor de fum suspendat deasupra Europei, albastru şi sticlos, reînnoit de buzele întunecate ale fetei împrăştiind cu minuţiozitate de constructor finele şi lungile tuburi de fum, care apoi se turteau, la nivelul Franţei, Germaniei şi ale vastelor spaţii din Est.

— Fetiţo, Clarita, mai dă şi altora, s-a plâns Mielul.

Ca şi cum am fi smuls-o dintr-un vis frumos şi eroic, camerista ne-a privit şi, fără să se ridice, şi-a întins braţul cu jointul între degete; avea braţele slabe, presărate cu mici cercuri mai deschise la culoare decât restul pielii. Am sugerat că poate se simte rău, că nu e obişnuită să fumeze, că cel mai bine ar fi să se întoarcă fiecare la treaba lui, incluzându-i în aceasta din urmă pe Lup şi pe Miel.

— Da’ de unde, îi place, a zis Lupul, dându-mi ţigara, care de data aceasta era plină de salivă şi din care am tras cu buzele întoarse înăuntru.

— Ce-mi place?

— Jointurile, neruşinato, a trântit Mielul.

— Nu-i adevărat, a zis Clarita, sculându-se în picioare cu un gest mai degrabă teatral decât spontan.

— Stai liniştită, Clarita, stai liniştită, a spus Lupul cu o voce dintr-odată mieroasă, catifelată, ba chiar efeminată, în timp ce o ţinea de un umăr şi cu mâna liberă îi dădea palme uşoare pe coaste, să nu dobori piesele, ce ar crede prietenul nostru german, că eşti o proastă, iar tu proastă nu eşti deloc.

Mielul mi-a făcut cu ochiul şi s-a aşezat pe pat, în spatele cameristei, schiţând o pantomimă sexuală de două ori tăcută, căci până şi râsul cu gura până la urechi îi era îndreptat nu spre mine sau spre spatele Claritei, ci spre…

un fel de regat de piatră… o zonă mută (cu ochii deschişi în carne vie) care se instalase pe nesimţite în camera mea, să zicem… de la pat până la peretele decorat cu copii xerox.

Lupul, care abia atunci am observat că îşi ţinea pumnul strâns, încât loviturile *puteau* să doară, şi-a deschis mâna şi a cuprins un sân al cameristei. Corpul Claritei a părut să se lase biruit, înmuiat de siguranţa cu care o explora Lupul. Fără să se ridice de pe pat, cu trunchiul anormal de rigid şi mişcându-şi braţele ca o păpuşă articulată, Mielul a pus stăpânire cu ambele mâini pe fesele fetei şi a murmurat o obscenitate. A zis târfă, sau paraşută, sau împuţită. M-am gândit că am să asist la un viol şi mi-am amintit cuvintele domnului Pere în Costa Brava despre statisticile violurilor în sat. Indiferent dacă le erau sau nu le erau acestea intenţiile, nu se grăbeau: o clipă toţi trei au întruchipat un tablou viu, în care singurul lucru discordant era vocea Claritei, rostind „nu”, de fiecare dată cu altă sonoritate, de parcă n-ar fi ştiut şi ar fi căutat tonul cel mai potrivit ca să refuze.

— O aşezăm mai comod?

Întrebarea era pentru mine.

— Omule, bineînţeles, aşa o să stea mai bine, a zis Mielul.

Am aprobat din cap, dar niciunul dintre ei trei nu s-a clintit: Lupul, în picioare, ţinea de mijloc o Clarita care părea să aibă lână în loc de muşchi şi de oase, iar Mielul la marginea patului, mângâind fesele fetei cu mişcări circulare şi ritmice, de parcă ar fi amestecat piese de domino. O asemenea lipsă de dinamism m-a împins la un gest nesocotit. M-am întrebat dacă nu cumva totul era un montaj, o cursă ca să mă facă de râs, vreo glumă ciudată, ce putea fi gustată doar de ei. Am dedus că, dacă am dreptate, coridorul în momentul acela pesemne că nu era gol întrucât eu eram cel mai aproape de uşă, nu-mi era

deloc greu să întind mâna şi s-o deschid, ca să scap de îndoieli. Cu o mişcare rapidă, deşi nu era nevoie de rapiditate, am făcut-o. Nu era nimeni. Totuşi, am ţinut uşa deschisă. De parcă ar fi fost stropiţi cu o găleată cu apă rece, Lupul şi Mielul şi-au întrerupt pipăitul cu o tresărire, iar camerista, dimpotrivă, mi-a dăruit o privire de simpatie pe care am ştiut s-o apreciez şi s-o înţeleg. I-am ordonat să plece. Imediat şi fără să crâcneşti! Supusă, Clarita şi-a luat rămas-bun de la spanioli şi s-a îndepărtat pe coridor cu un pas istovit, familiar tuturor cameristelor de hotel; văzută din spate, părea lipsită de apărare şi deloc atrăgătoare. Probabil aşa era.

Când am rămas singuri şi înainte ca spaniolii să-şi revină din uimire, am întrebat pe un ton care nu admitea replică şi nici subterfugii dacă Charly *violase* pe cineva. În momentul acela aveam certitudinea că un zeu îmi inspiră cuvintele. Lupul şi Mielul au schimbat o privire în care se amestecau în egală măsură neînţelegerea şi suspiciunea. Nu bănuiau ce-i aşteaptă!

— Să violeze o fată? Bietul Charly, odihnească-se în pace?

— Perversul de Charly! am aprobat.

Cred că eram dispus să scot adevărul de la ei chiar şi prin lovituri. Singurul care putea deveni un rival demn de luat în seamă era Lupul; Mielul abia măsura un metru şaizeci şi era tipul plăpând pe care prima palmă îl scoate din luptă. Deşi nu trebuia să fiu prea încrezător, nu existau motive să fiu atât de prudent. Situaţia mea strategică era optimă pentru o luptă: dominam singura ieşire, pe care puteam s-o blochez când credeam că e de dorit ori s-o utilizez ca să fug dacă lucrurile ieşeau rău. Şi contam pe factorul surpriză. Pe groaza provocată de mărturisirile neprevăzute. Pe probabila lipsă de agilitate mintală a Lupului şi a Mielului. Acum, dacă trebuie să fiu sincer, nimic din toate acestea nu fusese plănuit; pur şi simplu s-a

întâmplat, ca în filmele de mister în care se vede o imagine, iar şi iar, până îţi dai seama că e cheia crimei.

— Omule, să respectăm morţii, mai ales dacă ne-au fost prieteni, a zis Mielul.

— Pe naiba, am strigat.

Amândoi erau palizi şi am înţeles că nu aveau să se bată, ci că nu voiau decât să iasă din cameră cât mai repede.

— Pe cine vrei să fi violat?

— Asta vreau să ştiu. Pe Hanna? am zis.

Lupul m-a privit cum priveşti un nebun sau un copil:

— Hanna era nevastă-sa, cum vrei s-o violeze?

— A făcut-o sau n-a făcut-o?

— Nu, omule, bineînţeles că nu, ce-ţi mai trece şi ţie prin cap, a spus Mielul.

— Charly n-a violat pe nimeni, a întărit Lupul. Era bun ca pâinea caldă.

— Charly era bun ca pâinea caldă?

— E incredibil că, fiind prieten cu el, nu ştii asta.

— Nu era prietenul meu.

Lupul a râs cu un râs profund şi scurt, fără reţineri, zămislit din oase, şi a zis că îşi dăduse seama, să nu mă amăgesc, că el nu e atât de prost. Apoi a afirmat din nou că Charly era om cumsecade, incapabil să forţeze pe cineva, iar dacă a fost cât pe ce să fie siluit cineva, acela a fost el, în noaptea când le-a lăsat pe Ingeborg şi pe Hanna pe şosea. Revenind în sat, s-a îmbătat cu nişte străini; după părerea Lupului, trebuie să fi fost un grup de străini, posibil germani. De la bar au plecat toţi, un număr nedesluşit, doar bărbaţi, pe plajă. Charly îşi amintea înjurăturile, nu toate adresate lui, ghionturile, poate glume proaste şi încercarea de a-i da pantalonii jos.

— L-au violat pe el, atunci?

— Nu. Pe ăla care se năpustise asupra lui l-a pus pe fugă dintr-un şut şi a şters-o. Nu erau mulţi şi Charly era puternic. Dar era furios şi voia să se răzbune. A venit la

mine acasă. Când ne-am dus pe plajă, nu mai era nimeni.

I-am crezut; liniştea din cameră, zgomotul înăbuşit de pe Paseo Marítimo, chiar şi soarele care se ascundea şi marea estompată de perdelele din balcon, totul era în favoarea celor doi mizerabili.

— Crezi că Charly s-a sinucis, nu-i aşa? Păi nu s-a sinucis, Charly nu s-ar fi sinucis niciodată. A fost un accident.

Am abandonat toţi trei poziţiile defensive şi am lăsat la o parte întrebările, ca să adoptăm fără tranziţie o atitudine tristă (deşi cuvântul e exagerat şi vag), care ne-a făcut să ne aşezăm pe pat sau pe jos, toţi trei sub mantia călduţă a solidarităţii, de parcă am fi fost cu adevărat prieteni sau tocmai ne tăvăliserăm cu camerista, ţinând discursuri scurte, pe care ceilalţi le ascultau chicotind şi vorbind monosilabic, tolerând cealaltă prezenţă, care palpita arătându-ne spatele robust în celălalt capăt al camerei.

Din fericire, Mielul a aprins din nou ţigara cu haşiş şi am împărţit-o până când s-a terminat. Nu mai era. Lupul a avut grijă să împrăştie suflând scrumul aşternut pe mochetă.

Am ieşit împreună să bem bere la Colţul Andaluzilor.

Barul era gol şi am cântat un cântec.

Peste o oră nu mai puteam să-i suport şi mi-am luat rămas-bun.

GENERALII MEI PREFERAŢI

Nu caut în ei perfecţiunea. Perfecţiunea, pe o tablă, ce înseamnă, dacă nu moartea, neantul? În numele lor, în carierele lor fulgerătoare, în ceea ce va configura amintirea, caut imaginea mâinilor lor în ceaţă, albe şi sigure, le caut ochii scrutând bătălii (chiar dacă sunt puţine fotografiile care-i arată în această postură), imperfecţi şi singulari, delicaţi, distanţi, ursuzi, cutezători, prudenţi, la toţi e posibil să găseşti curaj şi dragoste. La Manstein, la Guderian, la Rommel. Generalii Mei Preferaţi. Şi la Rundstedt, la Von Bock, la Von Leeb. Nici lor, nici altora nu le cer perfecţiune; mă opresc la chipurile deschise şi impenetrabile, la depeşe, uneori doar la un nume şi un gest minuscul. Ba chiar uit dacă la începutul războiului Cutare comanda o Divizie sau un Corp, dacă era mai eficient în fruntea tancurilor de război sau a infanteriei, confund locurile şi operaţiunile. Nu strălucesc mai puţin din motivul acesta. Totalitatea îi estompează, în funcţie de perspectivă, dar întotdeauna îi conţine. Nicio ispravă de vitejie, nicio slăbiciune, nicio rezistenţă scurtă sau îndelungată nu se pierde. Dacă Arsul ar cunoaşte şi ar aprecia puţin literatura germană din secolul acesta (şi e probabil să o cunoască şi să o aprecieze!), i-aş spune că Manstein este comparabil cu Günter Grass şi că Rommel e comparabil cu… Celan. În acelaşi fel, Paulus e comparabil cu Trakl, iar predecesorul său, Reichenau, cu Heinrich Mann. Guderian e perechea lui Jünger şi Kluge a lui Böll. N-ar înţelege. Cel puţin n-ar înţelege încă. Dimpotrivă, mie îmi e uşor să le caut ocupaţii, porecle, hobbyuri, tipuri de casă, anotimpuri ale anului etcetera. Sau să-mi petrec ore în şir comparând şi făcând statistici cu dosarele lor personale. Ordonându-le şi reordonându-le: după jocuri, după decoraţii, după victorii, după înfrângeri, după ani de viaţă, după cărţi publicate. Nu sunt şi nici nu par sfinţi, dar

uneori i-am văzut în cer, ca într-un film, cu chipurile supraimprimate pe nori, zâmbindu-ne, privind spre orizont, exersând saluturi, unii încuviinţând, ca şi cum ar clarifica îndoieli nerostite. Împart norii şi cerul cu generalii lui Frederic cel Mare, de parcă ambele epoci şi toate jocurile s-ar contopi într-un singur şuvoi de abur. (Câteodată îmi imaginez că prietenul meu Conrad e bolnav, internat într-un spital, fără vizite, cu toate că eu aş sta în picioare lângă uşă, iar în agonia lui descoperă, reflectate pe perete, hărţile şi piesele pe care n-are să le mai atingă! Vremea lui Frederic şi a tuturor generalilor scăpaţi de legile de pe lumea cealaltă! Golul pe care îl loveşte pumnul bietului meu Conrad!) Figuri simpatice, în ciuda tuturor lucrurilor. Ca Model Titanicul, Schörner Căpcăunul, Rendulic Bastardul, Arnim Supusul, Witzleben Veveriţa, Blaskowitz cel Drept, Knobelsdorff cel Bun la Toate, Balck Pumnul, Manteuffel cel Neînfricat, Student Caninul, Hausser cel Negru, Dietrich Autodidactul, Heinrici Stânca, Busch Agitatul, Hoth Slăbănogul, Kleist Astronomul, Paulus cel Trist, Breith cel Tăcut, Viettinghoff cel Încăpăţânat, Bayerlein cel Studios, Hoeppner cel Orb, Salmuth Academicianul, Geyr cel Nestatornic, List cel Luminos, Reinhardt Mutulică, Meindl Porcul mistreţ, Dietl Patinatorul, Whöler Căposul, Chevallerie cel Distrat, Bittrich Coşmarul, Falkenhorst Săritorul, Wenck Tâmplarul, Nebring Entuziastul, Weichs cel Deştept, Eberbach Depresivul, Dollman Cardiacul, Halder Majordomul, Sodenstern cel Rapid, Kesselring Muntele, Küchler Introvertitul, Hube cel Inepuizabil, Zangen întunecatul, Weiss cel Transparent, Friessner cel Şchiop, Stumme Ghinionistul, Mackensen Invizibilul, Lindemann Inginerul, Westphal Caligraful, Marcks cel Duşmănos, Stulpnagel cel Elegant, Von Thoma Flecarul… Zidiţi în Cer… În acelaşi nor ca Ferdinand, Brunswick, Schwerin, Lehwaldt, Ziethen, Dohna, Kleist, Wedell, generalii lui

Frederic… În acelaşi nor ca Armata lui Blücher, învingătorul de la Waterloo: Bulow, Ziethen, Pirch, Thielman, Hiller, Losthin, Schwerin, Schulenberg, Watzdorf, Jagow, Tippeiskirchen etcetera. Figuri emblematice, capabile să intre cu grămada în toate visurile, la strigătul de Evrika!, Evrika!, Trezeşte-te!, ca să deschizi ochii, dacă ai putut să le asculţi chemarea fără teamă şi să găseşti la picioarele patului Situaţiile Favorite care au fost şi Situaţiile Favorite care ar fi putut să fie. Între primele aş sublinia incursiunea lui Rommel cu a 7-a Blindată în 1940, Student căzând asupra Cretei, înaintarea lui Kleist cu întâia Armată Blindată prin Caucaz, ofensiva celei de-a 5-a Armate Blindate a lui Manteuffel în Ardeni, campania Armatei a 11-a a lui Manstein în Crimeea, tunul Dora în sine, Steagul pe Elbrus în sine, rezistenţa lui Hube în Rusia şi în Sicilia, Armata a 10-a a lui Reichenau rupându-le gâtul polonezilor. Dintre Situaţiile Favorite care nu au fost, am o predilecţie specială pentru luarea Moscovei de către trupele lui Kluge, pentru cucerirea Stalingradului de către trupele lui Reichenau, şi nu de Paulus, pentru debarcarea celei de-a 9-a şi celei de-a 16-a Armate în Marea Britanie cu tot cu lansarea paraşutiştilor, pentru obţinerea liniei Astrahan-Arhanghelsk, pentru succesul în Kuesk şi Mortain, pentru retragerea în ordine până în celălalt capăt al Senei, pentru recucerirea Budapestei, pentru recucerirea oraşului Anvers, pentru rezistenţa indefinită în Curlanda şi Konigsberg, pentru fermitatea liniei de pe Oder, pentru Reduta alpină, pentru moartea Ţarinei şi schimbarea alianţelor… Neghiobii, prostii, fast inutil, cum spune Conrad, ca să nu vedem ultimul adio al generalilor satisfăcuţi la victorie sau care ştiu să piardă când sunt înfrânţi. Chiar şi la înfrângerea absolută. Fac cu ochiul, exersează saluturi militare, contemplă orizontul sau dau din cap încuviinţând. Ce legătură au ei cu hotelul acesta care se dărâmă? Niciuna,

dar ajută; ridică moralul. Prelungesc momentul în care îşi iau adio până în eternitate şi mă fac să-mi amintesc vechi partide, după-amiezi, seri, din care mai rămân nu doar triumful, nici eşecul, ci o mişcare, o fentă, o ciocnire şi palmele prietenilor pe spate.

— Am crezut că ai plecat, zice Arsul.
— Unde?
— În oraşul tău, în Germania.
— De ce-aş fi plecat, Arsule? Crezi că mi-e frică?

Arsul spune nu, nu, nu, nu, foarte domol, aproape fără să-şi mişte buzele, evitând ca privirea mea s-o întâlnească pe a lui; se uită fix doar la tablă, restul abia îi atrage atenţia câteva secunde. Agitat, se plimbă de la un perete la altul, ca un deţinut, însă ocoleşte zona balconului, de parcă ar vrea să nu fie descoperit de pe stradă; poartă un tricou cu mânecă scurtă şi pe braţ, peste arsuri, se desluşeşte un strat subţire de muşchi verde, abia perceptibil, probabil resturile unei creme. Astăzi, totuşi, n-a fost soare şi, după câte îmi amintesc, nici în zilele cele mai fierbinţi nu l-am văzut dându-şi cu cremă. Trebuie să deduc că i se descuamează pielea? Ceea ce eu iau drept muşchi este piele nouă, refăcută? Astfel îşi reînnoieşte organismul pielea moartă? Oricum ar fi, e repugnant. Din gesturile lui s-ar spune că îl preocupă ceva, deşi cu indivizii de felul acesta nu ştii niciodată la ce să te aştepţi. Deocamdată are un zdrobitor noroc la zaruri. Totul îi iese bine, chiar şi atacurile cele mai dezavantajoase. Habar n-am dacă mişcările lui fac parte dintr-o strategie globală sau sunt produsul întâmplării, al loviturilor date ici şi colo, dar nu se poate tăgădui că are norocul începătorului. În Rusia, după atacuri şi contraatacuri succesive, trebuie să dau înapoi până la linia Leningrad – Kalinin – Tula – Stalingrad – Elista, în timp ce o nouă ameninţare roşie pluteşte din marginea sudică, în Caucaz, cu dublă direcţie: spre Maikop, oraş aproape lipsit de apărare, şi spre Elista. În Anglia reuşesc să păstrez măcar un hexagon, Portsmouth, după o ofensivă în masă a unităţilor anglo-americane, care în ciuda tuturor lucrurilor nu-şi ating scopul de a mă

expulza de pe insulă. Menţinând Portsmouth, rămâne în picioare ameninţarea la Londra. În Maroc, Arsul debarchează două corpuri de infanterie americană, singura mutare simplă care nu văd să aibă alt obiectiv în afară de agasare şi îndepărtarea forţelor germane de pe alte fronturi. Grosul armatei mele e în Rusia şi acum nu cred că pot să scot de acolo nici măcar o piesă de rezervă.

— Şi dacă credeai că nu mai sunt aici, de ce-ai venit?

— Pentru că avem o înţelegere.

— Avem noi doi o înţelegere, Arsule?

— Da. Lucrăm seara, asta e înţelegerea; eu vin chiar dacă tu nu eşti, până când se termină jocul.

— Într-o zi n-o să te lase să intri sau o să te dea afară în şuturi.

— Se prea poate.

— Pe de altă parte, într-o zi am să mă hotărăsc să plec şi, cum nu e întotdeauna uşor să dau de tine, poate n-am să reuşesc să-mi iau rămas-bun. Pot să-ţi las un bilet pe hidrobiciclete, desigur, dacă au să mai fie pe plajă. Dar într-o zi am să plec nitam-nisam şi totul are să se termine înainte de 45.

Arsul zâmbeşte cu cruzime (iar în cruzimea lui se pot ghici urmele unei geometrii precise şi alienate), ferm convins că hidrobicicletele lui vor fi în continuare pe plajă, deşi toate hidrobicicletele din sat se vor retrage în depozite de iarnă; castelul are să fie mai departe pe plajă, iar el are să mă aştepte pe mine sau umbra, deşi nu vor mai fi turişti şi vor veni ploile. Încăpăţânarea lui e un fel de închisoare.

— Adevărul e că nu avem nimic, Arsule. Tu iei înţelegerea ca pe o obligaţie?

— Nu, pentru mine e un pact.

Păi n-am încheiat niciun fel de pact, doar jucăm un joc, atâta tot.

Arsul zâmbeşte, spune că da, că pricepe, atâta tot, şi în

toiul luptei, în timp ce zarurile îl favorizează, scoate din buzunarul pantalonului, împăturite în patru, noi copii xerox pe care mi le oferă. Câteva paragrafe sunt subliniate şi pe hârtie se disting pete de grăsime şi de bere, de la o probabilă recitire la masa unui bar. La fel ca la primele copii, o voce interioară îmi dictează reacţiile; astfel, în loc să-i reproşez cadoul în spatele căruia poate foarte bine să se ascundă o insultă sau o provocare, cu toate că poate fi şi inocenta mecanică prin care Arsul se alătură reflecţiilor mele – politică, şi nu istorie militară! –, încep liniştit să le înfig lângă cele dintâi, încât la sfârşitul operaţiei peretele de la capătul patului are un aer complet diferit de cel obişnuit. O clipă am impresia că sunt în camera altcuiva, a unui corespondent străin într-o ţară fierbinte şi violentă? De asemenea: camera pare mai mică. De unde sunt copiile? Din *două* cărţi, una de Cutare şi cealaltă de Cutare. Nu-i cunosc. Ce fel de lecţii strategice se pot extrage din ele? Arsul îşi fereşte privirea, apoi zâmbeşte deschis şi zice că nu e oportun să-şi dezvăluie planurile; intenţionează să mă facă să râd; din politeţe, asta fac.

În ziua următoare Arsul revine cu şi mai multă forţă, dacă e cu putinţă. Atacă Estul şi eu trebuie să dau iar înapoi, acumulează efective în Marea Britanie şi începe să se mişte, deşi deocamdată lent, din Maroc şi Egipt. Pata de pe braţ i-a dispărut. Mai e doar arsura, netedă şi întinsă. Plimbările prin cameră îi sunt sigure, chiar graţioase şi nu mai trădează agitaţia din ziua anterioară. Dar e adevărat că vorbeşte puţin. Subiectul lui preferat e jocul, lumea jocurilor, cluburile, revistele, campionatele, partidele prin corespondenţă, congresele etcetera şi toate încercările mele de a îndrepta discuţia spre alte teme, ca de exemplu cine i-a dat copiile regulamentului celui de-Al Treilea Reich, sunt zadarnice. La ce nu vrea să audă adoptă o atitudine de piatră sau de bou. Pur şi simplu nu vrea să se simtă cu musca pe căciulă. E posibil ca tactica mea în

privinţa aceasta să păcătuiască prin delicateţe. Sunt prudent şi mă străduiesc să nu-i rănesc sentimentele. Poate că Arsul îmi e duşman, dar e un bun duşman şi nu prea am de ales. Ce s-ar întâmpla dacă i-aş vorbi pe şleau, dacă i-aş spune ce mi-au povestit Lupul şi Mielul, cerându-i o explicaţie? Pesemne că la sfârşit ar trebui să aleg între cuvântul lui şi al spaniolilor. Prefer să n-o fac. Astfel că vorbim despre jocuri şi jucători, un subiect fără sfârşit, care pe Ars pare să-l intereseze. Cred că, dacă l-aş lua cu mine la Stuttgart, ba nu, la Paris, ar deveni o vedetă a partidelor; senzaţia de ridicol, stupidă, ştiu, dar reală, pe care am avut-o uneori când intram într-un club şi vedeam de departe oameni în vârstă trudindu-se să rezolve probleme militare care pentru restul lumii sunt fumate, ar dispărea la simpla lui prezenţă. Chipul său ars conferă autoritate acţiunii de a juca. Îl întreb dacă i-ar plăcea să vină cu mine la Paris şi îi strălucesc ochii, abia după aceea clatină din cap, negând. Cunoşti Parisul, Arsule? Nu, n-am fost niciodată acolo. Ţi-ar plăcea să mergi? I-ar plăcea, dar nu poate. I-ar plăcea să joace cu alţii, multe partide, „una după alta”, dar nu poate. Mă are doar pe mine şi se mulţumeşte. Bine, nu e puţin, eu sunt campionul. Asta îl însufleţeşte. Dar i-ar plăcea, în orice caz, să joace cu alţii, chiar dacă n-are de gând să cumpere jocul (sau cel puţin nu zice nimic despre asta), ba chiar la un moment dat din discursul său am impresia că vorbim despre lucruri diferite. Mă documentez, zice. După un efort înţeleg că se referă la copiile xerox. Nu-mi pot stăpâni râsul.

— Te mai duci la bibliotecă, Arsule?

— Da.

— Şi împrumuţi doar cărţi de război?

— Acum da, înainte nu.

— Înainte de ce?

— De a începe să joc cu tine.

— Şi ce fel de cărţi împrumutai înainte, Arsule?

— Poezii.

— Cărţi de poezii? Ce frumos. Şi ce fel de cărţi erau acelea?

Arsul mă priveşte de parcă s-ar afla în faţa unui bădăran:

— Vallejo, Neruda, Lorca… Îi ştii?

— Nu. Şi învăţai versurile pe dinafară?

— N-am memorie bună.

— Dar îţi aduci aminte ceva? Poţi să-mi reciţi ceva, ca să-mi foc o idee?

— Nu, îmi amintesc doar senzaţii.

— Ce fel de senzaţii? Spune-mi una.

— Disperarea…

— Gata? Asta-i tot?

— Disperarea, înălţimea, marea, lucruri care nu sunt închise, ci larg deschise, de parcă ţi-ar exploda pieptul.

— Da, înţeleg. Şi de când ai lăsat poeziile, Arsule? De când am început Al Treilea Reich? Dacă aş fi ştiut, n-aş fi jucat. Şi mie îmi place mult poezia.

— Ce poeţi îţi plac?

— Mie îmi place Goethe, Arsule.

Şi tot aşa, până vine timpul să plece.

17 SEPTEMBRIE

Am ieşit din hotel la cinci după-amiaza, după ce am vorbit la telefon cu Conrad, l-am visat pe Ars şi am făcut dragoste cu Clarita. Îmi vâjâia capul, lucru pe care l-am pus pe seama lipsei de mâncare, şi mi-am îndreptat paşii spre zona veche a satului, dispus să mănânc într-un restaurant pe care pusesem ochii. Din păcate, l-am găsit închis şi m-am trezit deodată rătăcind pe străduţe pe care nu călcasem niciodată, într-un cartier cu străzi înguste, dar curate, cu spatele spre zona comercială şi spre portul de pescari, din ce în ce mai absorbit de gândurile mele, bucurându-mă din plin de ambianţă, încât mi-a trecut foamea şi mi-a venit chef să-mi prelungesc plimbarea până la asfinţit. Aici ajunsesem când am auzit că mă strigă cineva pe nume. Domnule Berger. M-am întors şi am văzut că era vorba de un băiat al cărui chip, deşi îmi era oarecum familiar, nu l-am recunoscut. Salutul i-a fost efuziv. M-am gândit că putea fi vreunul dintre prietenii pe care eu şi fratele meu ni i-am făcut în sat acum zece ani. O asemenea posibilitate m-a făcut dinainte fericit. O rază de soare îi cădea chiar pe faţă, motiv din care băiatul clipea fără încetare. Vorbea mâncând cuvintele şi cu greu înţelegeam un sfert din ce spunea. A întins mâinile amândouă şi m-a apucat de coate, de parcă s-ar fi temut să nu fug. Situaţia dădea semne să se prelungească la nesfârşit. În cele din urmă, exasperat, i-am mărturisit că nu reuşeam să-mi aduc aminte de el. Sunt de la Crucea Roşie, cel care a ajutat cu hârţogăria în cazul prietenului dumneavoastră. Ne-am cunoscut în acele triste împrejurări!

Cu un gest hotărât, a scos din buzunar un fel de carnet şifonat, care-l recomanda drept membru al Crucii Roşii a Mării. Odată rezolvat totul, am oftat amândoi şi apoi am râs. Imediat am fost invitat să beau o bere, pe care am

acceptat-o fără să mă jenez. Nu mică mi-a fost surpriza când mi-am dat seama că nu aveam să mergem la un bar, ci acasă la salvamar, la câţiva paşi de acolo, pe aceeaşi stradă, la etajul al treilea dintr-o clădire întunecată şi prăfuită.

Camera mea de la Del Mar era mai vastă decât tot apartamentul acela, dar bunăvoinţa amfitrionului meu suplinea lipsurile materiale. Se numea Alfons şi, după cum mi-a spus, îşi făcea studiile la seral: trambulina pentru a se instala apoi la Barcelona. Scopul său: să devină designer sau pictor, misiune imposibilă, oricum ai fi privit, judecând după hainele lui, după afişele care tapetau până la ultimul colţişor de perete, după amestecul de mobile, totul de un prost gust îngrozitor. De fapt, caracterul salvamarului avea ceva particular. Nu schimbaserăm mai mult de două cuvinte, eu aşezat pe un fotoliu vechi, acoperit cu o pătură cu motive indiene şi el pe un scaun probabil creat de el, când m-a întrebat pe nepusă masă dacă „şi" eu sunt artist. Am răspuns vag că scriu articole. Unde? La Stuttgart, la Köln, uneori la Milano, la New York… Ştiam, a zis salvamarul. De unde ştiai? După faţă. Citesc feţele de parcă ar fi cărţi. Ceva în tonul lui sau poate în cuvintele pe care le-a folosit m-a pus în gardă. Am încercat să schimb subiectul, dar el voia să vorbească doar despre artă şi l-am lăsat.

Alfons era plicticos, dar în cele din urmă am descoperit că nu era rău acolo, bând în tăcere, apărat de ce se întâmpla în sat, adică de ce se ticluia în minţile Arsului, Lupului, Mielului, soţului lui Frau Else, de aura de frăţie pe care salvamarul o desfigurase implicit în jurul nostru. Sub piele, eram colegi şi, cum spune poetul, ne recunoscuserăm în întuneric – în cazul acesta, el mă recunoscuse cu harul lui special – şi ne îmbrăţişaserăm.

În melodia poveştilor lui de vorbitor înrăit, cărora nu le acordam câtuşi de puţin atenţie, mi-am adus aminte

faptele cele mai însemnate din ziua aceea. În primul rând, în ordine cronologică, convorbirea la telefon cu Conrad, scurtă, căci mă sunase el, şi care se referise în special la măsurile disciplinare pe care aveau de gând să le ia la mine la birou dacă nu apăream în următoarele 48 de ore. În al doilea rând, Clarita, care după ce a făcut ordine în cameră a acceptat fără prea multe mofturi să facă dragoste cu mine, e atât de mică încât, dacă aş fi putut într-un fel de proiecţie astrală să privesc patul din tavan, aş fi văzut cu siguranţă doar spatele meu şi poate vârfurile picioarelor ei. Şi în final coşmarul, de care era vinovată în parte camerista, fiindcă, odată terminată partida de sex, chiar înainte să se îmbrace şi să se întoarcă la treaba ei, am căzut într-o somnolenţă stranie, de parcă aş fi fost narcotizat, şi am avut următorul vis. Mergeam pe Paseo Marítimo la douăsprezece noaptea, ştiind că în cameră mă aşteaptă Ingeborg. Strada, clădirile, plaja, marea însăşi dacă e posibil, erau mult mai mari decât în realitate, ca şi cum satul ar fi fost transformat ca să primească giganţi. Dimpotrivă, stelele, deşi numeroase, cum e normal în nopţile de vară, erau vizibil mai mici, vârfuri de ac care nu făceau decât să dea un aer de boală bolţii cereşti. Mergeam repede, însă Del Mar tot nu apărea la orizont. Atunci, când mă cuprindea disperarea, de pe plajă se ivea cu pas istovit Arsul, cu o cutie de carton sub braţ. Se aşeza pe parapet fără să mă salute şi arăta spre mare, spre negură. Cu toate că păstram o distanţă prudentă de vreo zece metri, vedeam bine literele şi culorile portocalii ale cutiei şi îmi erau familiare: era Al Treilea Reich, Al Treilea Reich al meu. Ce făcea Arsul, la ora aceea, cu jocul meu? Poate se dusese la hotel şi Ingeborg, de ciudă, i-l făcuse cadou. Îl furase? Am preferat să aştept fără să pun nicio întrebare, intuind că în întuneric, între mare şi Paseo, mai e cineva, şi m-am gândit că vom avea timp, eu şi Arsul, să ne rezolvăm problemele între patru ochi. Astfel că am

tăcut şi am aşteptat. Arsul a deschis cutia şi a început să desfăşoare jocul pe parapet. Are să strice piesele, mi-am zis, dar tot n-am spus nimic. Briza nocturnă a clătinat de vreo două ori tabla. Nu-mi amintesc în ce moment a aranjat Arsul unităţile în nişte poziţii pe care nu le mai văzusem niciodată până atunci. Germania are necazuri. Tu joci cu Germania, a spus Arsul. Am luat loc pe parapet, în faţa lui, şi am studiat situaţia. Da, necazuri, toate fronturile gata să se spargă şi economic prăbuşită, fără Forţă Aeriană, fără Marină de Război şi cu o Armată de Uscat insuficientă pentru inamici atât de puternici. O luminiţă roşie mi s-a aprins în cap. Ce jucăm? am întrebat. Jucăm campionatul Germaniei sau campionatul Spaniei? Arsul a dat din cap în semn că nu şi a arătat din nou spre locul unde se prăvăleau valurile, unde se înălţa, enorm şi sumbru, castelul de hidrobiciclete. Ce jucăm? am insistat cu ochii plini de lacrimi. Aveam impresia cumplită că marea se apropie de Paseo, fără grabă şi fără pauze, inevitabil. Singurul lucru care contează, a răspuns Arsul, evitând să mă privească. Situaţia Armatelor mele nu lăsa prea multe speranţe, dar am făcut un efort ca să joc cu precizie maximă şi am refăcut fronturile. N-aveam de gând să mă predau fără să lupt.

— Care e singurul lucru care contează? am zis, supraveghind mişcarea mării.

— Viaţa.

Armatele Arsului au început să-mi zdrobească metodic liniile.

Cel care pierde îşi pierde viaţa? Pesemne că e nebun, m-am gândit, în vreme ce mareea urca, nemăsurată, cum n-o mai văzusem niciodată în Spania şi nicăieri altundeva.

— Câştigătorul dispune de viaţa învinsului.

Arsul mi-a spart frontul în patru puncte diferite şi a intrat în Germania prin Budapesta.

— Eu nu vreau viaţa ta, Arsule, să nu exagerăm, am zis,

transferându-mi în regiunea Vienei singura rezervă.

Marea scălda marginea parapetului. Frisoanele mi-au cuprins tot corpul. Umbrele clădirilor înghiţeau puţina lumină de pe Paseo Marítimo.

— În plus, scenariul ăsta e făcut special pentru ca Germania să piardă!

Apa a urcat pe treptele de pe plajă şi s-a revărsat de-a lungul trotuarului. Gândeşte-ţi bine următoarea mutare, m-a avertizat Arsul şi a plecat, plescăind, spre Del Mar; acela era singurul sunet care se auzea. Ca o vijelie mi-au trecut prin cap imaginile lui Ingeborg singură în cameră, a lui Frau Else singură pe un coridor între spălătorie şi bucătărie, a bietei Clarita plecând la sfârşitul zilei de muncă pe uşa de serviciu, obosită şi slabă ca o coadă de mătură. Apa era neagră şi acum îmi ajungea până la genunchi. Un soi de paralizie mă împiedica să-mi mişc braţele şi picioarele, încât nu puteam să-mi reorganizez piesele pe hartă şi nici s-o iau la fugă după Ars. Zarul, alb ca luna, era cu 1 în sus. Puteam să-mi mişc gâtul şi puteam să vorbesc (măcar să murmur), dar cam atât. Curând, apa a smuls tabla de pe parapet şi acesta, împreună cu *force pool*-urile şi cu piesele, a început să plutească, îndepărtându-se de mine. Unde aveau să se ducă, oare? Spre hotel sau spre zona veche a satului? Avea să le găsească vreodată cineva? Şi, dacă le găseau, aveau să fie în stare să recunoască în harta aceea harta bătăliilor din Al Treilea Reich şi în piesele acelea corpurile blindate şi de infanterie, aviaţia, marina din Al Treilea Reich? Bineînţeles că nu. Piesele, care erau peste cinci sute, aveau să plutească împreună în primele minute, apoi aveau să se despartă în mod inevitabil, până se pierdeau pe fundul mării; harta şi *force pool*-urile, mai mari, aveau să reziste mai mult, ba chiar exista posibilitatea ca valurile să le scoată pe uscat în vreo stâncărie, unde aveau să putrezească alene. Cu apa până la gât, mi-am zis că la

urma urmelor erau doar bucăţi de carton. Nu pot să spun că eram cuprins de angoasă. Liniştit şi fără speranţa de a scăpa, aşteptam clipa în care apa avea să mă acopere. Atunci s-au ivit în zona luminată de felinare hidrobicicletele Arsului. Adoptând una dintre multiplele formaţiuni în săgeată (o hidrobicicletă în frunte, şase venind în urma ei câte două şi ultimele trei împreună, închizând marşul), alunecau fără zgomot, sincronizate şi graţioase în felul lor, de parcă potopul ar fi fost momentul cel mai potrivit pentru o defilare militară. S-au rotit iar şi iar pe ceea ce cândva fusese plaja, fără ca privirea mea stupefiată să se poată dezlipi de ele o secundă; dacă pedala cineva şi le conducea, nu încape îndoială că erau spirite, căci eu n-am văzut pe nimeni. În cele din urmă s-au îndepărtat, nu mult, în largul mării şi au schimbat formaţia. Acum erau aliniate în şir indian şi, ca prin minune, nu înaintau, nu dădeau înapoi, nici măcar nu se clinteau în marea aceea de nebuni luminată de o furtună de fulgere în depărtări. De unde mă aflam puteam să desluşesc doar botul primei hidrobiciclete, atât de desăvârşită era noua formaţie adoptată. Fără să bănuiesc nimic, am observat cum hidrobicicletele despicau apa şi începea din nou mişcarea. Veneau drept spre mine! Nu foarte rapide, însă neabătute şi grele ca vechile cuirasate Dreadnought de pe vremea bătăliei din Iutlanda. Chiar înainte ca flotorul primei, după care ar fi urmat celelalte nouă, să-mi sfărâme capul, m-am trezit.

Conrad avea dreptate, nu când stăruia să mă întorc, ci când îmi zugrăvea situaţia ca produsul unei perturbări nervoase. Dar să nu exagerăm, coşmarurile nicicând nu mi-au fost străine; singurul vinovat eram eu şi poate tâmpitul de Charly, pentru că murise înecat. Deşi Conrad vedea perturbarea în faptul că pentru prima oară pierdeam un Al Treilea Reich. Pierd, e adevărat, dar fără să renunţ la jocul curat. Ca exemplu, am izbucnit în hohote. (Germania,

după cum spune Conrad, a pierdut cu fairplay; dovada e că n-a folosit gaze toxice nici măcar împotriva ruşilor, ha, ha, ha.)

Înainte să plec, salvamarul m-a întrebat unde e înmormântat Charly. I-am spus că habar n-am. Putem să mergem la mormântul lui într-o seară, a propus. Pot să aflu la Comandamentul Naval. Bănuiala că Charly putea să fie înmormântat în sat mi s-a instalat în cap ca o bombă cu ceas. N-o face, am zis. Salvamarul, am băgat de seamă atunci, era beat şi agitat.

Trebuie, a subliniat cuvântul acesta, să-i aducem un ultim omagiu prietenului nostru. Nu era prietenul tău, am mormăit. E acelaşi lucru, ca şi cum ar fi fost, noi, artiştii, suntem fraţi oriunde ne-am întâlni, vii sau morţi, fără limită de vârstă sau de timp. Cel mai probabil e că l-au trimis în Germania, am zis. Chipul salvamarului s-a congestionat şi apoi a izbucnit în hohote atât de profunde, că a fost cât pe ce să cadă pe spate. Minciună sfruntată! Trimit cartofi, dar nu pe morţi, şi cu atât mai puţin *vara.* Prietenul nostru e aici, degetul arătător a indicat pământul cu un gest care nu admitea replică. A fost nevoie să-l ţin de umeri şi să-i ordon să se culce. Insista să mă însoţească până în stradă cu pretextul că pot să găsesc uşa principală închisă. Şi mâine am să cercetez unde l-au înmormântat pe fratele nostru. Nu era fratele nostru, am repetat obosit, deşi înţelegeam că în clipa aceea, din cauza cine ştie cărei deformări monstruoase, lumea lui era compusă aproape exclusiv din noi trei, singurii oameni într-un ocean imens şi necunoscut. În lumina aceasta nouă, salvamarul dobândea caracteristicile unui erou şi unui nebun. În picioare amândoi în mijlocul palierului, l-am privit în ochi şi privirea lui sticloasă a mulţumit pentru privirea mea fără s-o înţeleagă deloc. Păream doi copaci, dar salvamarul a început să dea din mâini în direcţia mea. Precum Charly.

Atunci am hotărât să-l împing, să văd ce se întâmplă şi s-a întâmplat lucrul cel mai logic: salvamarul a căzut şi nu s-a mai ridicat, avea picioarele strânse şi faţa pe jumătate acoperită de un braţ, un braţ alb, neatins de soare, ca al meu. Apoi am coborât liniştit treptele şi m-am întors la hotel la timp ca să fac un duş şi să cinez.

Primăvara lui 43. Arsul îşi face intrarea puţin mai târziu decât de obicei. Adevărul este că soseşte în fiecare zi ceva mai târziu decât în ziua anterioară. Dacă o ţine tot aşa, vom ajunge să jucăm runda finală la şase dimineaţa. Are oare asta vreo semnificaţie? La Vest îmi pierd ultimul hexagon în Anglia. Datele continuă să-l favorizeze. La est linia frontului mergea de-a lungul localităţilor Tallinn – Vitebsk – Smolensk – Breansk – Harkov – Rostov şi Maikop. În Mediterana împiedic un atac american asupra Oranului, dar nu pot să trec la ofensivă; în Egipt totul rămâne la fel, frontul se menţine în hexagoanele LL26 şi MM26, lângă Depresiunea Qattara.

18 SEPTEMBRIE

Ca o rază de lumină apare Frau Else în capătul coridorului. Doar ce m-am trezit şi mă duc să iau micul dejun, dar surpriza mă lasă cu gura căscată.

— Te-am căutat, spune, venindu-mi în întâmpinare.

— Unde dracu te duseseşi?

— La Barcelona, cu familia, soţul meu nu se simte bine, asta ştiai, dar nici tu nu te simţi bine şi ai să mă asculţi.

O duc în camera mea. Miroase urât, a tutun şi a aer închis. Când trag perdelele, soarele mă face să clipesc dureros. Frau Else observă copiile xerox ale Arsului pe perete; presupun că are să mă certe pentru că asta încalcă regulile hotelului.

— E obscen, zice şi nu ştiu dacă se referă la conţinutul paginilor sau la dorinţa mea de a le expune.

— E gazeta de perete în stil chinezesc a Arsului.

Frau Else se întoarce cu spatele. A revenit, dacă e cu putinţă, şi mai frumoasă decât acum o săptămână.

— El le-a pus aici?

— Nu, eu. Arsul mi le-a făcut cadou şi… am hotărât că e mai bine să nu le ascund. Pentru el copiile xerox sunt ca decorul jocului nostru.

— Ce fel de joc monstruos e ăsta? Jocul ispăşirii? Ce lipsă de tact.

Pometii lui Frau Else poate s-au ascuţit uşor cât a fost plecată.

— Ai dreptate, e o lipsă de tact, cu toate că vina e a mea, eu am fost primul care a folosit copii xerox; fireşte că ale mele erau articole despre joc; în sfârşit, venind de la Ars e previzibil, fiecare se orientează cum poate.

— Proces-verbal de la Şedinţa Consiliului de Miniştri din 12 noiemvrie 1938, a citit cu voce dulce şi bine timbrată. Ţie, Udo, nu ţi se întoarce stomacul pe dos?

— Câteodată, am spus, nevrând să tranşez.

Frau Else părea din ce în ce mai agitată.

— Istoria, în general, e sângeroasă, trebuie să admitem.

— Nu vorbeam despre istorie, ci despre plecările şi venirile tale. Mie nu-mi pasă de istorie. În schimb, îmi pasă de hotel şi tu, aici, eşti un element perturbator.

A început să desprindă cu multă grijă copiile.

Am presupus că nu doar supraveghetorul se dusese cu bârfe la ea. Oare şi Clarita?

— Le iau, a rostit cu spatele la mine, ridicând copiile. Nu vreau să suferi.

Am întrebat dacă asta era tot ce avea să-mi spună. Frau Else n-a răspuns, a dat din cap, s-a apropiat şi mi-a dat un sărut pe frunte.

— Îmi aduci aminte de mama, am zis.

Cu ochii deschişi, Frau Else mi-a ştanţat un sărut pe gură. Şi acum? Fără să ştiu prea bine ce fac, am luat-o în braţe şi am depus-o pe pat. Frau Else a început să râdă. Ai avut coşmaruri, a spus, inspirată fără îndoială de dezordinea totală care domnea în cameră. Râsul ei, deşi poate că era la limita isteriei, părea al unei copile. Cu o mână îmi mângâia părul, murmurând cuvinte ininteligibile, şi, când m-am întins lângă ea, am simţit pe obraz contrastul între inul rece al bluzei şi pielea ei călduţă, delicată la atingere. O clipă am crezut că are să mi se dăruiască, în sfârşit, însă când mi-am vârât mâna sub fusta ei încercând să-i dau jos chiloţii, totul s-a terminat.

— E devreme, a zis, sculându-se în capul oaselor pe pat ca împinsă de un resort cu o forţă imprevizibilă.

— Da, am admis, tocmai m-am trezit, dar ce contează?

Frau Else s-a ridicat de-a binelea şi a schimbat subiectul, în vreme ce desăvârşitele – şi rapidele! – ei mâini îi aranjau hainele de parcă ar fi fost fiinţe separate de restul corpului. Izbuteşte cu viclenie să facă propriile-mi cuvinte să se întoarcă împotriva mea. Tocmai mă trezisem? Ştiam cât e ceasul? Mi se părea normal să mă

scol atât de târziu? Nu-mi dădeam seama de deranjul pe care asta îl crea în serviciul camerelor? Ţinându-şi discursul a călcat în picioare rufele aruncate pe jos şi şi-a pus copiile în poşetă.

În sfârşit, era limpede că n-o să facem dragoste şi singura mea consolare a fost să constat că încă nu era la curent cu aventura cu Clarita.

Când ne-am luat rămas-bun, în lift, ne dăduserăm întâlnire pentru seara aceea în piaţa de la biserică.

Cu Frau Else la restaurantul Playamar, pe o şosea, la vreo cinci kilometri de mare, la nouă seara.

— Soţul meu are cancer.

— E grav? am zis cu certitudinea absolută că pun o întrebare ridicolă.

— Mortal.

Frau Else m-a privit de parcă am fi fost despărţiţi de un geam antiglonţ.

— Cât timp mai are?

— Puţin. Se poate să nu treacă de vara asta.

— Nu mai e mult până să se termine vara… Deşi se pare că vremea bună are să se menţină până în octombrie, am îngăimat.

Mâna lui Frau Else pe sub masă o strângea pe a mea. Privirea, dimpotrivă, i se pierdea în depărtare. Abia acum vestea începea să prindă formă în capul meu; soţul agoniza; iată explicaţia, sau detonatorul multor lucruri care se întâmplau în hotel sau în afara lui. Strania atitudine de atracţie şi de respingere a lui Frau Else. Misteriosul sfătuitor al Arsului. Intruziunile în camera mea şi supravegherea pe care o intuiam în hotel. Prin prisma aceasta, visul cu Florian Linden era o avertizare a subconştientului meu ca să am grijă cu soţul lui Frau Else? Adevărul e că ar fi o mare dezamăgire ca totul să se reducă la o nenorocită poveste de gelozie.

— Ce au în comun soţul tău şi Arsul? am întrebat după un moment ocupat doar de degetele care ni se împleteau în secret.

Restaurantul Playamar e un local frecventat de multă lume şi în puţin timp Frau Else a salutat câteva persoane.

— Nimic.

Atunci am încercat să-i spun că se înşela, că amândoi plănuiau să mă facă praf, că soţul ei a furat regulile din camera mea pentru ca Arsul să înveţe să joace bine, că strategia pe care o utilizau aliaţii nu putea fi rodul unei singure minţi, că soţul ei a petrecut ore întregi în camera mea studiind jocul. N-am putut. În loc de asta i-am promis că n-am să plec până când situaţia ei (adică dispariţia soţului) n-avea să se clarifice şi că am să rămân lângă ea, că putea să se bazeze pe mine pentru orice ar fi avut nevoie, că înţelegeam că nu voia să facă dragoste, că am s-o ajut să fie tare.

Felul lui Frau Else de a-mi mulţumi pentru aceste cuvinte a fost să-mi strângă mâna până aproape că mi-a zdrobit-o.

— Ce se întâmplă? am întrebat, disimulând cât am putut ca să-mi eliberez mâna.

— Trebuie să pleci în Germania. Trebuie să ai grijă de tine, nu de mine.

Spunând asta, ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Tu eşti Germania, am spus.

Frau Else a izbucnit în hohote irezistibile, sonore, puternice, care au atras spre masa noastră toate privirile din restaurant. Am râs şi eu cu poftă: sunt un romantic incurabil. Un caraghios incurabil, a corectat ea. De acord.

La întoarcere am oprit maşina într-un soi de popas. Pe un drum de pietriş se ajungea la o pădure de pini, unde, distribuite anarhic, sunt mese de piatră, bănci şi cutii de gunoi. Când am deschis geamul am auzit o muzică îndepărtată despre care Frau Else a spus că provenea de

la o discotecă din sat. Cum era posibil, fiind atât de departe de sat? Am coborât din maşini şi Frau Else, de mână, m-a condus spre o balustradă de ciment. Popasul se afla pe culmea unei coline şi de acolo se vedeau luminile hotelurilor şi firmele fluorescente ale străzilor comerciale. Am încercat s-o sărut, dar Frau Else mi-a refuzat buzele ei. În mod paradoxal, când am urcat iar în maşină, a luat ea iniţiativa. Timp de o oră ne-am sărutat şi am ascultat muzica de la radio. Briza răcoroasă care intra prin ferestrele pe jumătate deschise mirosea a flori şi a ierburi aromatice, iar locul era potrivit ca să facem dragoste, însă am preferat să nu întreprind nimic în sensul acesta.

Când mi-am dat seama, trecuse de douăsprezece noaptea, deşi Frau Else, cu obrajii înroşiţi de atâta sărutat, nu dădea semne că s-ar grăbi să se întoarcă.

Pe treptele de la intrarea în hotel l-am găsit pe Ars. Am lăsat maşina pe Paseo Marítimo şi am coborât împreună. Arsul nu ne-a văzut până aproape că am ajuns în dreptul lui. Capul îi era înfundat între umeri şi se uita în pământ cu un aer absorbit; în ciuda spatelui său mare, de la distanţă părea un copil rătăcit fără speranţă. Salut, am zis încercând să transmit bucurie, deşi, din momentul când coborâsem cu Frau Else din maşină, mă invadase o tristeţe vagă şi persistentă. Arsul a înălţat nişte ochi ca de oaie şi ne-a dat bună seara. Pentru prima oară, deşi pentru scurt timp, Frau Else a stat lângă mine şi am zăbovit amândoi în picioare, de parcă am fi fost iubiţi şi ceea ce trezea interesul unuia îl trezea şi pe al celuilalt. De mult eşti aici? Arsul ne-a privit şi a ridicat din umeri. Cum merge treaba? a întrebat Frau Else. Normal. Frau Else a râs cu râsul ei cel mai sincer, cel cristalin, cel care îndulcea noaptea:

— Eşti ultimul care abandonează sezonul. Ai de lucru pentru iarnă?

— Încă nu.

— Dacă zugrăvim barul, te chem.

— De acord.

Am simţit o oarecare invidie: Frau Else ştia cum să-i vorbească Arsului, nu încăpea îndoială.

— E târziu şi mâine trebuie să mă scol devreme. Noapte bună.

De pe scări am văzut cum Frau Else se opreşte o clipă la recepţie, unde probabil că a vorbit cu cineva, apoi şi-a continuat drumul pe coridorul învăluit în penumbră, a aşteptat liftul, a dispărut…

— Ce facem acum?

Vocea Arsului m-a făcut să tresar.

— Nimic. Dormim. Jucăm în altă zi, am spus cu asprime.

Arsul a avut nevoie de un răgaz ca să-mi digere cuvintele.

Am să vin mâine, a spus pe un ton în care am desluşit resentimentul. S-a ridicat dintr-un salt, ca un gimnast. Un moment ne-am privit de parcă am fi fost duşmani de moarte.

— Mâine, poate, am rostit, străduindu-mă să-mi stăpânesc tremurul brusc al picioarelor şi dorinţa de a-l strânge de gât.

Într-o luptă dreaptă, forţele ar fi aproape egale. El e mai greu şi mai scund, eu sunt mai suplu şi mai înalt; amândoi avem braţe lungi; el e obişnuit cu efortul fizic, iar arma mea cea mai bună e voinţa. Poate că factorul decisiv ar fi locul înfruntării. Pe plajă? Pare locul cel mai potrivit, pe plajă şi noaptea, dar acolo mă tem că Arsul ar fi avantajat. Unde, atunci?

— Dacă nu sunt ocupat, am adăugat cu dispreţ.

Arsul a păstrat tăcere drept răspuns şi a plecat. Când a traversat Paseo Marítimo, a întors privirea, de parcă ar fi vrut să se asigure că eu sunt încă pe scări. Dacă în clipa aceea s-ar fi ivit din întuneric o maşină cu o sută cincizeci la oră!

De pe balcon nu se zărea nici cea mai slabă luminiţă în castelul de hidrobiciclete. Bineînţeles că şi eu mi-am stins luminile, cu excepţia celei de la baie. Becul, deasupra oglinzii, răspândea o claritate acvatică şi abia lumina o bucată de mochetă prin uşa întredeschisă.

Mai târziu, după ce am tras perdelele, am aprins din nou luminile şi am analizat unul câte unul aspectele situaţiei mele. Pierdeam războiul. Nu încăpea îndoială că îmi pierdusem slujba. Fiecare zi care trecea o îndepărta şi mai mult pe Ingeborg de o posibilă împăcare. În agonia lui, soţul lui Frau Else îşi omora timpul urându-mă, hărţuindu-mă cu subtilitatea unui bolnav fără scăpare. Conrad mi-a trimis bani puţini. Articolul pe care la început aveam de gând să-l scriu la Del Mar era dat la o parte şi uitat. Panorama nu era încurajatoare.

La trei dimineaţa m-am culcat fără să mă dezbrac şi am reluat lectura cărţii cu Florian Linden.

M-am trezit cu o apăsare în piept, puţin înainte de cinci. Nu ştiam unde mă aflu şi mi-au trebuit câteva secunde ca să-mi dau seama că eram încă în sat.

Pe măsură ce vara se ducea (vreau să spun pe măsură ce manifestările ei se duceau), la Del Mar începeau să se audă zgomote pe care înainte nici măcar nu le bănuisem: conductele păreau acum *goale* şi mai *mari.* Zgomotul regulat şi surd al liftului fusese înlocuit de râcâituri şi de curse impuse de tencuirea pereţilor. Vântul care legăna tocul şi balamalele ferestrei în fiecare noapte era mai puternic. Robinetele de la chiuvetă scârţâiau şi se zguduiau înainte să curgă apa. Până şi mirosul de pe coridoare, parfumate cu lavandă artificială, se degrada mai repede şi căpăta o miasmă neplăcută, care provoca o tuse îngrozitoare la primele ore ale dimineţii.

Atrăgea atenţia tusea aceea! Atrăgeau atenţia paşii nocturni pe care covoarele nu reuşeau să-i amortizeze pe de-a-ntregul!

Dar dacă ieşeai pe coridor, biruit de curiozitate, ce vedeai? Nimic.

19 SEPTEMBRIE

Când mă trezesc, o văd pe Clarita în cameră, e la picioarele patului în uniforma ei de cameristă şi mă priveşte. Nu ştiu de ce, prezenţa ei mă face fericit. Zâmbesc şi îi cer să se vâre în pat cu mine, deşi, fără să-mi dau seama, o fac în germană. Cum mă înţelege Clarita e un mister, cert e că mai întâi închide uşa pe dinăuntru cu prudenţă şi apoi se ghemuieşte lângă mine, fără să-şi scoată nimic, în afară de pantofi. La fel ca la întâlnirea noastră anterioară, gura îi miroase a tutun negru, ceea ce e foarte atrăgător la o fetişcană ca ea. Conform tradiţiei, pe buze ar trebui să aibă un gust de cârnaţi şi de usturoi, sau de gumă de mestecat cu mentă. Mă bucur că nu e aşa. Când o posed, fusta i se ridică până la mijloc şi, dacă genunchii ei nu mi-ar strânge şoldurile cu disperare, aş zice că nu simte nimic. Niciun geamăt, nicio şoaptă. Clarita face dragoste în modul cel mai discret din lume. Când terminăm, la fel ca prima oară, o întreb dacă i-a plăcut. Răspunde din cap, afirmativ, şi imediat sare din pat, îşi netezeşte fusta, îşi pune chiloţii şi pantofii şi, în timp ce eu mă duc în baie să mă spăl, ea, eficientă, face curat în cameră, cu mare grijă să nu doboare vreo piesă.

— Eşti nazist?

Îi aud vocea în timp ce îmi şterg penisul cu hârtie igienică.

— Ce-ai zis?

— Te-am întrebat dacă eşti nazist.

— Nu, nu sunt. Sunt mai degrabă antinazist. Ce te face să presupui asta, jocul?

În cutia celui de-Al Treilea Reich sunt desenate câteva zvastici.

— Lupul mi-a spus că eşti nazist.

— Lupul se înşală.

O pun să intre în baie, ca să pot vorbi cu ea în timp ce

fac duş. Clarita mi se pare că e atât de ignorantă, încât, dacă i-aş spune că naziştii guvernează, de exemplu, în Elveţia, ar crede.

— Nu se miră nimeni că îţi trebuie atâta timp ca să faci o cameră? Nu-ţi simte nimeni lipsa?

Clarita e aşezată pe WC, cu spatele arcuit, ca şi cum faptul că s-a ridicat din pat i-ar fi favorizat recidiva unei boli neştiute. O boală contagioasă? Camerele se fac dimineaţa, mă informează. (Eu sunt un caz special.) Ei nu-i simte nimeni lipsa şi n-o controlează nimeni, îi ajunge cât are de muncă pentru un salariu atât de mic, ca să mai suporte şi supervizări. Nici măcar Frau Else?

— Frau Else e diferită, zice Clarita.

— De ce e diferită? Te lasă să faci ce vrei? Închide ochii la treburile tale? Te protejează?

— Treburile mele sunt treburile *mele*, nu? Ce legătură are Frau Else cu treburile mele?

— Voiam să întreb dacă închide ochii la şustele tale, la aventurile amoroase.

— Frau Else înţelege oamenii.

Vocea ei bosumflată abia se face auzită peste apa de la duş.

— Asta o face diferită?

Clarita nu răspunde. Nici nu are intenţia de a pleca. Despărţiţi de oribila perdea de plastic alb cu buline galbene, amândoi neclintiţi, amândoi în expectativă, mi se face teribil de milă de ea şi mă năpădeşte dorinţa de a o ajuta. Dar cum aş putea s-o ajut, dacă sunt incapabil să mă ajut pe mine însumi?

— Te hărţuiesc, iartă-mă, spun când ies de la duş.

Trupul meu parţial reflectat în oglindă, suprapunându-se peste trupul Claritei, care se ghemuieşte imperceptibil pe WC, de parcă n-ar fi trupul unei fetiţe (ce vârstă are, şaisprezece?), ci trupul din ce în ce mai rece al unei bătrâne, mă emoţionează până la lacrimi.

— Plângi.

Clarita zâmbeşte prosteşte. Îmi trec prosopul peste faţă şi peste păr şi ies din baie, ca să mă îmbrac. Clarita rămâne în urmă, frecând cu mopul dalele ude.

În vreun buzunar al blugilor aveam o bancnotă de cinci mii de *pesetas*, dar n-o găsesc. Adun cum pot trei mii în monede mărunte şi i le dau Claritei. Ea acceptă banii fără să spună nimic.

— Tu, care le ştii pe toate, Clarita, o iau de mijloc de parcă aş reîncepe tăvăleala, ştii în ce cameră doarme soţul lui Frau Else?

— În camera cea mai mare din hotel. Camera întunecată.

— Întunecată, de ce? Nu intră soarele?

— Ferestrele sunt întotdeauna acoperite cu draperii. Domnul e foarte bolnav.

— Are să moară, Clarita?

— Da… Dacă nu-l omori tu înainte.

Din vreun motiv misterios, Clarita trezeşte în mine instincte animalice. Până acum m-am purtat frumos cu ea, nu i-am făcut niciodată rău. Însă are însuşirea de a răscoli, prin simpla ei prezenţă, imaginile adormite în mintea mea. Imagini fugare şi îngrozitoare ca fulgerele, de care mă tem şi fug. Cum să alung puterea aceasta pe care e capabilă dintr-odată s-o dezlănţuie înlăuntrul meu? Îngenunchind-o cu forţa şi obligând-o să-mi sugă scula şi fundul?

— Glumeşti, desigur.

— Da, e o glumă, spune, uitându-se în podea, în timp ce o picătură de sudoare în echilibru perfect îi alunecă până în vârful nasului.

— Atunci spune-mi unde doarme domnul tău.

— La etajul întâi, în capătul coridorului, deasupra bucătăriilor… E imposibil să te rătăceşti…

După ce mănânc îi telefonez lui Conrad. Azi n-am ieşit

din hotel. Nu vreau să mă întâlnesc din întâmplare (până unde e din întâmplare?) cu Lupul şi cu Mielul, cu salvamarul, cu domnul Pere… Conrad nu se arată ca în dăţile anterioare surprins de telefonul meu. Detectez în vocea lui o nuanţă de istovire, de parcă s-ar teme să audă exact ceea ce am să-i cer. Se înţelege de la sine că nu-mi refuză nimic. Am nevoie să-mi trimită bani şi aşa are să facă. Cer veşti de la Stuttgart, de la Köln, despre pregătiri şi el mi le dă sumar, fără să adauge comentariile picante şi glumeţe care îmi plăceau atât de mult. Nu ştiu de ce, mă jenez să întreb de Ingeborg. Când îmi fac, în sfârşit, curaj şi pun întrebarea, răspunsul nu face decât să mă deprime. Am neagra bănuială că de data asta Conrad minte. Lipsa lui de curiozitate e un simptom nou; nici nu mă roagă să mă întorc, nici nu întreabă de partida mea. Linişteşte-te, îmi spune la un moment dat, de unde deduc că, în ceea ce mă priveşte, convorbirea n-a fost lipsită de oscilaţii dramatice, chiar mâine îţi trimit banii. Îi mulţumesc. Ne luăm rămas-bun aproape într-un murmur.

O reîntâlnesc pe Frau Else pe un coridor al hotelului. Ne oprim cuprinşi de tulburare sinceră sau prefăcută, ce mai contează, la vreo cinci metri unul de celălalt, cu braţele în şolduri, palizi, trişti, comunicându-ne din priviri deznădejdea pe care o simţim în adâncul plecărilor şi venirilor noastre. Ce mai face soţul tău? Cu mâna, Frau Else îmi indică raza de lumină de sub o uşă, sau poate liftul, nu ştiu. Ştiu doar că, împins de un impuls irezistibil şi dureros (un impuls ce ia naştere în stomacul făcut praf), scurtez distanţa şi o îmbrăţişez fără teama de a fi descoperiţi, dorind doar să mă contopesc cu ea, care aproape că nu se mai împotriveşte, câteva secunde sau toată viaţa. Udo, eşti nebun? A fost cât pe ce să-mi rupi coasta, îmi plec capul şi cer iertare. Ce-ai păţit la buze? Habar n-am. Temperatura degetelor lui Frau Else care se

depun pe buzele mele este sub zero şi tresar, îţi sângerează, zice. După ce îi promit că am să-mi dau cu ceva în cameră, ne înţelegem să ne vedem peste zece minute la restaurantul hotelului. Fac eu cinste, spune Frau Else, la curent cu problemele mele financiare. Dacă nu eşti acolo peste zece minute, am să trimit doi ospătari, cei mai duri, să te aducă. Am să fiu acolo.

Vara lui 43. Debarcarea americană la Dieppe şi Calais. Nu mă aşteptam ca Arsul să treacă la ofensivă. Este remarcabil faptul că niciun cap de pod obţinut nu e prea puternic; a pus un picior în Franţa, dar are să-i fie greu să-şi consolideze poziţia şi să pătrundă. La Est situaţia se înrăutăţeşte; după o nouă retragere strategică, frontul rămâne stabilit între Riga, Minsk, Kiev şi hexagoanele Q39, R39 şi S39. Dnipropetrovsk trece sub controlul Armatei Roşii. Arsul deţine superioritate aeriană atât în Rusia, cât şi în Occident. În Africa şi în zona Mediteranei situaţia rămâne neschimbată, deşi presupun că la următoarea rundă va fi exact pe dos. Un amănunt ciudat: în timp ce jucam, am adormit. Pentru cât timp? Nu ştiu. Arsul m-a atins pe umăr de vreo două ori şi mi-a zis trezeşte-te. Atunci m-am trezit şi n-am mai reuşit să adorm.

20 SEPTEMBRIE

Am părăsit camera la şapte dimineaţa. Ore întregi stătusem aşezat pe balcon aşteptând să se facă ziuă. Când a ieşit soarele, am închis balconul, am tras draperiile şi, în picioare, pe întuneric, am căutat cu disperare o ocupaţie cu care să-mi omor timpul. Să fac un duş. Să mă schimb. Păreau exerciţii excelente ca să-mi încep ziua, dar am rămas aşa, imobilizat în toiul respiraţiei mele întretăiate. Printre perdele se strecura lumina diurnă. Am deschis din nou balconul şi am privit îndelung plaja şi conturul încă nedesluşit al castelului de hidrobiciclete. Fericiţi cei ce nu au nimic. Fericiţi cei ce cu viaţa aceea îşi câştigă un viitor reumatism, au noroc la zaruri şi s-au resemnat să nu aibă femei. Pe plajă nu era nici ţipenie la ora aceea, deşi am auzit voci de pe alt balcon, o ceartă în franceză. Doar francezii sunt capabili să ţipe înainte de şapte! Am tras la loc draperiile şi am încercat să mă dezbrac ca să intru la duş. N-am putut. Lumina din baie părea cea a unei săli de tortură. Cu efort am deschis robinetul şi m-am spălat pe mâini. Când am vrut să mă ud pe faţă, am descoperit că aveam braţele înţepenite şi am hotărât că e mai bine s-o las pe mai târziu. Am stins lumina şi am ieşit. Coridorul era pustiu şi luminat de nişte becuri pe jumătate ascunse, din care izvora o slabă licărire ocru. Am coborât treptele fără să fac zgomot, până am ajuns la primul palier de la parter. De acolo, reflectat în enorma oglindă din sală, am putut să văd ceafa supraveghetorului nocturn, care ieşea în evidenţă pe marginea tejghelei. Fără putinţă de tăgadă, dormea. Am făcut cale întoarsă până la etajul întâi, unde m-am învârtit până în capăt, spre nord-vest, cu urechea ciulită să aud zgomotele caracteristice bucătăriei, presupunând că ar fi sosit bucătarii, lucru foarte improbabil. Tăcerea, la începutul incursiunii mele pe coridor, era absolută, dar pe măsură ce înaintam am

început să desluşesc un şuierat astmatic care spărgea, la intervale scurte, monotonia de uşi şi pereţi. Când am ajuns în capăt m-am oprit, în faţa mea era o uşă de lemn cu o placă de marmură în mijloc, care etala cu litere negre un poem (sau asta am crezut) de patru versuri, scris în catalană şi al cărui înţeles nu l-am priceput. Epuizat, mi-am sprijinit mâna pe montant şi am împins înainte. Uşa s-a deschis fără să opună nici cea mai mică rezistenţă. Aceea era camera, mare şi în penumbră, cum o descrisese Clarita. Putea să se ghicească doar conturul unei ferestre şi aerul era încărcat, cu toate că n-am simţit miros de medicamente. Mă pregăteam să închid uşa pe care o deschisesem cu atâta temeritate, când am auzit o voce care ieşea din toate colţurile şi din niciunul. O voce care rezuma virtuţi contradictorii – glacială şi caldă, ameninţătoare şi afectuoasă:

— Intră.

Vorbea în germană.

Am făcut câţiva paşi orbeşte, pipăind cu mâna hârtia de pe pereţi, după ce am depăşit clipa de ezitare în care am fost tentat să închid brusc şi să fug.

— Cine e? Intraţi. Vă simţiţi bine?

Vocea părea să iasă dintr-un casetofon, deşi eu ştiam că acela care vorbea era soţul lui Frau Else, stând regeşte pe patul lui uriaş şi ascuns.

— Sunt Udo Berger, am spus în picioare, în întuneric.

M-am temut că, dacă mai înaintez, am să mă lovesc de pat sau de altă mobilă.

— Ah, tânărul german, Udo Berger, Udo Berger. Vă simţiţi bine?

— Da. Cum nu se poate mai bine.

Din vreun cotlon inimaginabil al camerei s-au făcut auzite nişte mormăieli de încuviinţare. Apoi:

— Puteţi să mă vedeţi? Ce doriţi? Cărui fapt îi datorez onoarea vizitei dumneavoastră?

— Am crezut că trebuie să vorbim. Sau, cel puţin, să ne cunoaştem, să schimbăm în mod civilizat câteva idei, am spus într-o şoaptă.

— Foarte bine v-aţi gândit!

— Dar nu pot să vă văd. Nu pot să văd nimic… şi aşa e greu să avem un dialog…

Atunci am auzit zgomotul unui corp care se târa între cearşafuri apretate, urmat de un geamăt şi de o înjurătură, apoi s-a aprins o veioză la vreo trei metri de locul unde mă aflam. Aplecat pe o parte, cu o pijama bleumarin încheiată până la gât, soţul lui Frau Else zâmbea: vă treziţi devreme, sau încă nu v-aţi culcat? Am dormit vreo două ore, am spus. Nimic pe chipul acela nu putea evoca vechea imagine din urmă cu zece ani. Îmbătrânise în grabă şi rău.

— Voiaţi să-mi vorbiţi despre joc?

— Nu, despre soţia dumneavoastră.

— Soţia mea, soţia mea, după cum puteţi vedea, ea nu e aici.

Deodată am văzut că Frau Else, într-adevăr, lipsea. Soţul ei s-a îngropat până la bărbie sub cearşafuri, în timp ce eu, într-un gest reflex, examinam cu privirea restul camerei, temându-mă de o glumă de prost gust sau de o cursă.

— Unde e?

— Asta, stimate tinere, e un lucru care nici pe dumneavoastră şi nici pe mine nu trebuie să ne intereseze. Ce face sau ce nu face nevastă-mea o priveşte doar pe ea.

Se afla oare Frau Else în braţele altuia? Un amant secret, despre care nu spusese nimic? Poate cineva din sat, alt proprietar de hotel, patronul vreunui restaurant specializat în fructe de mare? Un tip mai tânăr decât bărbatul ei, dar mai în vârstă decât mine? Sau poate la ora aceea Frau Else conducea pe şosele secundare ca terapie, ca să-şi uite problemele?

— Aţi comis câteva greşeli, a zis soţul lui Frau Else. Cea mai gravă a fost să atacaţi atât de repede Uniunea

Sovietică.

Privirea mea plină de ură a părut să-l descumpănească un moment, dar şi-a revenit numaidecât.

— Dacă în jocul acesta ar fi posibil să se evite războiul împotriva URSS, a continuat, eu nu l-aş începe niciodată; vorbesc, bineînţeles, din perspectiva germană. Cealaltă mare greşeală a fost să subestimaţi rezistenţa pe care o putea opune Anglia, acolo aţi pierdut timp şi bani. Ar fi meritat osteneala să vă angajaţi în această tentativă măcar cincizeci la sută din forţe, dar asta nu puteaţi să v-o permiteţi, dat fiind că aveaţi efectivele prinse în Est.

— De câte ori aţi fost în camera mea fără ca eu să ştiu?

— Nu de prea multe…

— Şi nu vă e ruşine să recunoaşteţi? Vi se pare etic ca proprietarul unui hotel să-şi bage nasul prin camerele oaspeţilor săi?

— Depinde. Totul e relativ. Dumneavoastră vi se pare etic să încercaţi s-o agăţaţi pe soţia mea?

Un surâs complice şi răutăcios a ieşit de sub cearşafuri şi i s-a instalat pe obraji.

— Pe deasupra, de mai multe ori, şi fără succes.

— E cu totul altceva. Eu nu încerc să ascund nimic. Mă îngrijorează soţia dumneavoastră. Mă îngrijorează sănătatea ei. O iubesc. Sunt gata să înfrunt orice ar fi…

Mi-am dat seama că mă înroşisem.

— Lăsaţi vrăjeala. Şi pe mine mă îngrijorează băiatul cu care jucaţi dumneavoastră.

— Arsul?

— Arsul, da, Arsul, Arsul, habar n-aveţi în ce încurcătură v-aţi băgat. Un băiat periculos ca un piton!

— Arsul? O spuneţi din cauza ofensivelor sovietice? Cred că meritul cel mai mare trebuie să vi-l atribui dumneavoastră. În fond, cine i-a trasat strategia? Cine l-a sfătuit unde trebuia să apere şi unde trebuia să atace?

— Eu, eu, eu, dar nu pe de-a-ntregul. Băiatul e

inteligent. Păziţi-vă! Supravegheaţi Turcia! Retrageţi-vă din Africa! Scurtaţi fronturile, omule!

— O fac. Credeţi că are de gând să invadeze Turcia?

— Armata sovietică tinde să devină din ce în ce mai puternică şi poate să-şi permită luxul acesta. Diversificare operativă! Personal, nu cred că este necesar, dar avantajul de a avea Turcia este evident: controlul strâmtorilor şi ieşirea Flotei din Marea Neagră în Marea Mediterană. O debarcare sovietică în Grecia urmată de debarcări anglo-americane în Italia şi Spania, şi v-aţi vedea silit să vă închideţi în graniţele dumneavoastră. Capitulare.

A apucat de pe noptieră copiile xerox pe care Frau Else le luase din camera mea şi le-a vânturat în aer. Nişte pete roşii i s-au ivit pe obraji. Am avut impresia că mă ameninţa.

— Uitaţi că şi eu pot să trec la ofensivă.

— Îmi sunteţi simpatic! Nu vă daţi niciodată bătut?

— Niciodată.

— Bănuiam. Din cauza insistenţei cu soţia mea. Eu, pe vremea mea, dacă mă refuza, aş fi lăsat-o cu ochii în soare până şi pe Rita Hayworth. Ştiţi dumneavoastră ce înseamnă hârtiile acestea? Da, copii xerox din cărţi de război, mai mult sau mai puţin, dar eu nu i-am sugerat nimic din toate astea Arsului. (I-aş fi recomandat *Istoria celui de-al Doilea Război Mondial* de Lidell Hart, o carte simplă şi corectă, sau *Războiul Rusiei* de Alexander Werth.) Dimpotrivă, a fost din proprie iniţiativă. Şi cred că semnificaţia e clară, atât eu cât şi soţia mea ne-am dat seama imediat. Dumneavoastră nu? Trebuia să-mi imaginez. Păi să ştiţi că întotdeauna am avut o mare influenţă asupra tinerilor. Printre ei Arsul ocupă un loc special şi de aceea soţia mea acum dă vina pe mine – pe mine, care sunt bolnav! – pentru ce vi se poate întâmpla dumneavoastră.

— Nu înţeleg nimic. Dacă vorbim despre Al Treilea

Reich, trebuie să vă informez că în Germania sunt campionul naţional la acest sport.

— Sport! Astăzi orice se numeşte sport. Chestia aia nu e sport. Şi fireşte că nu vorbesc despre Al Treilea Reich, ci despre ce vă pregăteşte bietul băiat dumneavoastră. Nu la joc (jocul este ceea ce este), ci în viaţa reală!

Am ridicat din umeri, nu eram dispus să contrazic un bolnav. Neîncrederea mi-am exprimat-o râzând prieteneşte; apoi m-am simţit mai bine.

— Se înţelege că i-am spus soţiei mele că nu pot să fac mare lucru. La nivelul ăsta, băiatul aude doar ce îl interesează, e băgat până în gât şi nu cred că are să dea înapoi.

— Frau Else se preocupă prea mult pentru mine. E foarte bună, în orice caz.

Chipul soţului a dobândit un aer visător şi absent.

— Este, da, domnule, foarte bună. Prea bună… Nu regret decât că nu i-am făcut vreo doi copii.

Observaţia mi s-a părut de prost gust. Am mulţumit cerului pentru probabila sterilitate a amărâtului. O sarcină poate că ar fi distrus armonia clasică a corpului lui Frau Else, autoritatea suverană care se menţinea în camere, chiar dacă ea fizic nu era acolo.

— Şi, în fond, ca orice femeie, ea doreşte să fie mamă. În sfârşit, sper să aibă mai mult noroc cu următorul.

Mi-a făcut cu ochiul şi aş jura că pe sub cearşaf, cu degetele, a schiţat un gest obscen.

— Nu vă faceţi iluzii, nu veţi fi dumneavoastră, cu cât mai repede vă daţi seama, cu atât mai bine, aşa nu veţi suferi şi nici nu o veţi face pe ea să sufere. Cu toate că vă apreciază, nu încape îndoială. Mi-a povestit că acum mulţi ani obişnuiaţi să veniţi cu părinţii la Del Mar. Cum se numeşte tatăl dumneavoastră?

— Heinz Berger. Veneam cu părinţii şi cu fratele meu mai mare. În fiecare vară.

— Nu-mi amintesc.

Am spus că n-are importanţă. Soţul lui Frau Else a părut să se concentreze cu toate puterile asupra trecutului. M-am gândit că se simte rău. M-am alarmat.

— Dar dumneavoastră, vă amintiţi de mine?

— Da.

— Cum eram, ce imagine păstraţi?

— Eraţi înalt şi foarte slab. Purtaţi cămăşi albe şi Frau Else părea fericită lângă dumneavoastră. Nu e prea mult.

— E suficient.

A oftat şi chipul i s-a relaxat. De atâta stat acolo, începeau să mă doară picioarele. Am considerat că trebuie să plec, să dorm puţin sau să iau maşina şi să rătăcesc în căutarea vreunui golf solitar unde să mă arunc în apă şi apoi să mă odihnesc pe nisipul curat.

— Aşteptaţi, trebuie să vă mai pun în gardă în privinţa unui lucru. Îndepărtaţi-vă de Ars! Imediat!

— Am s-o fac, am spus obosit, când am să plec de aici.

— Şi ce aşteptaţi ca să vă întoarceţi în ţara dumneavoastră? Nu vă daţi seama că… nefericirea şi nenorocul dau târcoale acestui hotel?

Am presupus că o spunea din cauza morţii lui Charly. Totuşi, dacă dezastrele pândeau vreun hotel, acela trebuia să fie Costa Brava, unde stătuse Charly, şi nu Del Mar. Zâmbetul meu de amabilitate l-a deranjat pe soţul lui Frau Else.

— Aveţi idee ce se va întâmpla în noaptea când va cădea Berlinul?

Deodată am înţeles că nenorocirea la care se referea era războiul.

— Nu mă subestimaţi, am spus, încercând să ghicesc peisajul cu curţi interioare care se desfăşură cu siguranţă dincolo de draperii. De ce nu aţi ales o cameră cu vedere spre mare?

Soţul lui Frau Else şi-a întins gâtul ca un vierme. Era

palid şi cu pielea lucindu-i de febră.

— Nu fiţi naiv, încă mai credeţi că puteţi câştiga?

— Pot să fac efortul. Îmi revin uşor. Pot să declanşez ofensive care să-i ţină pe ruşi la distanţă. Mai am încă un mare potenţial de luptă…

Am tot vorbit, despre Italia, despre România, despre forţele mele blindate, despre reorganizarea forţei mele aeriene, despre cum aveam de gând şi puteam să fac să dispară capetele de pod în Franţa, chiar şi despre apărarea Spaniei, şi încetul cu încetul simţeam că îmi îngheaţă capul pe dinăuntru şi că frigul coboară în cerul gurii, până la limbă, până în gâtlej, şi că până şi cuvintele care-mi ieşeau din gură scoteau aburi în drum spre patul bolnavului. L-am auzit spunând: predaţi-vă, faceţi-vă bagajul, achitaţi nota de plată, eh?, şi plecaţi. Am înţeles cu groază că nu voia decât să mă ajute. Că, în felul său şi pentru că i se ceruse, veghea asupra mea.

— La ce oră se întoarce soţia dumneavoastră?

Involuntar, vocea mi-a sunat disperată. De afară se auzeau cântece de păsări şi zgomote în surdină de motoare şi de portiere. Soţul lui Frau Else s-a făcut că nu pricepe şi a zis că îi e somn. Ca şi cum ar fi vrut să-şi întărească afirmaţia, a închis cu greutate pleoapele.

M-am temut că va adormi cu adevărat.

— Ce are să se întâmple după căderea Berlinului?

— După cum văd situaţia, a spus fără să deschidă ochii şi rostind cuvintele apăsat, el n-are să se mulţumească primind felicitări.

— Ce credeţi că are să facă?

— Cel mai logic lucru, Herr Udo Berger, cel mai logic. Gândiţi-vă, ce face învingătorul? Care îi sunt atributele?

Mi-am recunoscut ignoranţa. Soţul lui Frau Else s-a aşezat pe o parte în pat, încât îi puteam vedea doar profilul tras la faţă şi colţuros. Am băgat de seamă că astfel semăna cu Don Quijote. Un Don Quijote doborât, banal şi

teribil ca Destinul. Descoperirea m-a tulburat. Poate că asta o atrăsese pe Frau Else.

— E în toate cărţile de istorie, vocea îi era slabă şi istovită, chiar şi în cele germane. Începe judecarea criminalilor de război.

I-am râs în nas:

— Jocul se încheie cu Victorie Decisivă, Victorie Tactică, Victorie Parţială sau Remiză, nu cu judecăţi şi prostii de felul ăsta, am recitat.

— Vai, prietene, în coşmarurile bietului băiat judecata aceea poate că este actul cel mai important al jocului, singurul pentru care merită osteneala să petreci atâtea ore jucând. Să spânzuri naziştii!

Mi-am întins degetele de la mâna dreaptă până am auzit sunetul fiecărui os.

— E un joc de strategie, am şoptit, de înaltă strategie, ce absurdităţi spuneţi acolo?

— Eu doar vă sfătuiesc să vă faceţi valizele şi să dispăreţi. La urma urmelor, Berlinul, singurul şi adevăratul Berlin, a căzut cu mult timp în urmă, nu?

Am încuviinţat amândoi cu tristeţe dând din cap. Senzaţia că vorbeam despre subiecte diferite şi chiar opuse era din ce în ce mai vădită.

— Pe cine are de gând să judece? Piesele Corpurilor SS?

Pe soţul lui Frau Else a părut să-l amuze ieşirea mea şi a zâmbit cu mârşăvie, ridicându-se în capul oaselor în pat.

— Mă tem că dumneavoastră îi inspiraţi ura.

Corpul bolnavului s-a prefăcut deodată într-o singură bătaie de inimă, neregulată, puternică, limpede.

— Pe mine are să mă aşeze pe banca acuzaţilor?

Cu toate că încercam să nu-mi pierd cumpătul, vocea îmi tremura de indignare.

— Da.

— Şi cum are de gând s-o facă?

— Pe plajă, ca bărbaţii, cu curaj. Ca doi tauri comunali.

Zâmbetul mârşav s-a lărgit şi s-a adâncit.

— Are să mă violeze?

— Lăsaţi prostiile. Dacă asta căutaţi, aţi greşit filmul.

Mărturisesc că mă înşelasem.

— Ce-o să-mi facă, atunci?

— Ce li se face de obicei porcilor nazişti, sunt bătuţi până crapă. Sunt lăsaţi să sângereze în mare! Vă trimite în Walhalla cu prietenul dumneavoastră, cel cu windsurful!

— Charly nu era nazist, după câte ştiu eu.

— Nici dumneavoastră, dar Arsului, la nivelul ăsta al războiului, îi e indiferent. Dumneavoastră aţi pustiit riviera engleză şi lanurile de grâu din Ucraina, ca s-o spun poetic, astfel că nu vă aşteptaţi la delicateţe din partea lui.

— Dumneavoastră aţi sugerat planul acesta diabolic?

— Nu, câtuşi de puţin. Dar mi se pare distractiv!

— O parte din vină vă aparţine; fără sfaturile dumneavoastră, Arsul n-ar fi avut nicio şansă.

— Vă înşelaţi! Arsul mi-a depăşit sfaturile. Într-un fel, îmi aduce aminte de incaşul Atahualpa, un prizonier al spaniolilor care a învăţat să joace şah într-o singură după-amiază, uitându-se cum mută piesele gardienii lui.

— Arsul e sud-american?

— Fierbinte, fierbinte…

— Şi arsurile de pe corpul lui?

— Premiu!

Imense picături de sudoare scăldau chipul bolnavului când mi-am luat rămas-bun. Aş fi vrut să mă arunc în braţele lui Frau Else şi să aud doar cuvinte de mângâiere tot restul zilei. În loc de asta, când am întâlnit-o, mult mai târziu şi mult mai demoralizat, m-am limitat să-i şoptesc insulte şi reproşuri. Unde ţi-ai petrecut noaptea? Cu cine? etcetera. Frau Else m-a fulgerat cu privirea (pe de altă parte, deloc surprinsă că vorbisem cu soţul ei), dar eu devenisem insensibil la orice.

Toamna lui 43 şi o nouă ofensivă a Arsului. Pierd

Varşovia şi Basarabia. Vestul şi sudul Franţei cad în mâna anglo-americanilor. Poate că oboseala îmi inhibă capacitatea de răspuns.

— Ai să câştigi, Arsule, spun încetişor.

— Da, aşa se pare.

— Şi ce facem după aia?

Dar teama mă obligă să prelungesc întrebarea ca să nu aud un răspuns concret.

— Unde îţi sărbătorim iniţierea ca jucător de război? Curând am să primesc bani din Germania şi putem să mergem să ne distrăm în vreo discotecă, cu fete, şampanie, ceva de genul ăsta…

Arsul, străin de tot ce nu este mişcarea celor două compresoare uriaşe, răspunde până la urmă cu o frază căreia după aceea îi găsesc proprietăţi simbolice: supraveghează ce ai în Spania.

Se referă la cele trei corpuri de infanterie germane şi la corpul de infanterie italian care au rămas aparent izolate în Spania şi Portugalia, acum când Aliaţii controlează sudul Franţei? Adevărul e că, dacă *aş vrea*, aş putea să le evacuez în SR prin porturile mediteraneene, lucru pe care n-am să-l fac, dimpotrivă, poate am să le întăresc ca să creez o ameninţare sau diversiune în flanc; asta are să întârzie măcar marşul anglo-american spre Rin. Posibilitatea asta strategică Arsul ar trebui s-o cunoască, dacă e atât de bun cum pare. Sau voia să spună altceva? Ceva personal. Ce am eu în Spania? Pe mine însumi!

21 SEPTEMBRIE

— Ai să adormi, Udo.

— Briza mării îmi prieşte.

— Bei mult şi dormi puţin, asta nu e bine.

— Tu nu m-ai văzut niciodată beat.

— Şi mai rău: înseamnă că te îmbeţi singur. Că îţi mănânci şi vomiţi propriii demoni fără nicio statornicie.

— Nu-ţi face griji, am un stomac cum nu se poate mai mare.

— Ai nişte cearcăne îngrozitoare şi eşti din ce în ce mai palid, ca şi cum ai fi pe cale să te prefaci în Omul Invizibil.

— E culoarea naturală a pielii mele.

— Pari bolnav. Nu asculţi nimic, nu vezi pe nimeni, pari resemnat să rămâi în sat pentru totdeauna.

— Fiecare zi pe care o petrec aici mă costă bani. Nimeni nu-mi face cadou nimic.

— Nu e vorba de banii tăi, ci de sănătatea ta. Dacă mi-ai da numărul de telefon al părinţilor tăi, i-aş suna şi le-aş spune să vină să te ia.

— Pot să mă ocup de mine însumi.

— Nu se vede, eşti în stare să treci cu cea mai mare uşurinţă de la furie la o atitudine pasivă. Ieri ai ţipat la mine şi azi te mulţumeşti să zâmbeşti ca un întârziat mintal, fără să poţi să te ridici de la masa aia toată dimineaţa.

— Confund dimineţile cu după-amiezile. Aici respir bine. Vremea s-a schimbat, acum e umedă şi apăsătoare… Doar în colţul ăsta e bine…

— Ţi-ar fi mai bine în pat.

— Dacă moţăi puţin, nu te îngrijora. Soarele e de vină. Vine şi se duce. Pe dinăuntru, voinţa mea e intactă.

— Dar vorbeşti în somn!

— Nu dorm, doar mă prefac.

— Cred că am să fiu obligată să aduc un medic să te

vadă.

— Un medic prieten?

— Un bun medic german.

— Nu vreau să vină nimeni. Adevărul e că stăteam aşezat liniştit, bucurându-mă de briza mării, şi ai venit să-mi ţii predici fără să te invit, spontan, din plăcere.

— Tu nu te simţi bine, Udo.

— În schimb, tu nu faci decât să mă zgândăreşti, pupături, pipăieli şi gata. Abia apari, abia promiţi.

— Nu ridica vocea.

— Acum ridic vocea, foarte bine, vezi că nu dorm.

— Am putea încerca să vorbim ca doi buni prieteni.

— Dă-i înainte, ştii că toleranţa şi curiozitatea mea nu au limite. Nici dragostea mea.

— Vrei să ştii cum te numesc chelnerii? Nebunul. Şi au dreptate, nu întâlneşti prea des pe cineva care stă cât e ziua de lungă pe terasă, înfofolit într-o pătură ca un bătrân cu reumatism, moţăind, şi care noaptea se transformă într-un comandant din război, ca să primească un muncitor de cea mai joasă categorie, ba şi desfigurat. Unii spun că eşti un nebun homosexual şi alţii că eşti un nebun extravagant.

— Nebun extravagant! Ce prostie, toţi nebunii sunt extravaganţi. Asta ai auzit-o sau tocmai ai inventat-o? Chelnerii dispreţuiesc ce nu înţeleg.

— Chelnerii te urăsc. Cred că aduci ghinion hotelului. Când îi aud vorbind, mă gândesc că nu le-ar displăcea să mori înecat, ca prietenul tău Charly.

— Din fericire, aproape că nu intru în mare. Vremea e din ce în ce mai rea. Oricum, delicate sentimente.

— Se întâmplă în fiecare vară. Se găseşte întotdeauna un client care provoacă ura tuturor. Dar de ce tu?

— Pentru că pierd partida şi nimeni nu-l compătimeşte pe învins.

— Poate că n-ai tratat personalul cu prea multă amabilitate… Nu adormi, Udo.

— Armatele din Est se prăbuşesc, i-am spus Arsului. Ca în evenimentul istoric, flancul României se destramă şi nu există rezerve care să oprească valul de piese ruseşti care pătrund prin Carpaţi, prin Balcani, prin câmpia ungară, prin Austria… E sfârşitul Armatei a 17-a, al Armatei 1 blindate, al armatei a 6-a, al armatei a 8-a…

— La runda următoare… şopteşte Arsul, arzând ca o aşchie plină de nervuri.

— La runda următoare am să pierd?

— În adâncul sufletului, foarte în adânc, te iubesc, zice Frau Else.

— Asta e iarna cea mai friguroasă a războiului şi n-ar putea să meargă mai rău. Sunt pe fundul unei genuni din care poate n-am să izbutesc să ies. Încrederea e un sfetnic rău, mă aud spunând cu voce imparţială.

— Unde sunt copiile? întreabă Arsul.

— Frau Else i le-a dat maestrului tău, am răspuns ştiind că Arsul n-are maestru şi nimic asemănător. Poate eu, care l-am învăţat să joace! Dar nici asta.

— N-am maestru, zice Arsul, după cum era de aşteptat.

După-amiaza, înainte de partidă, m-am aruncat în pat, epuizat, şi am visat că sunt un detectiv (Florian Linden?) care, urmând o pistă, intră într-un templu similar cu cel din *Indiana Jones şi templul morţii.* Ce aveam să fac acolo? Habar n-am. Ştiu doar că străbăteam coridoare şi galerii fără niciun fel de rezervă mintală, aproape cu plăcere şi că în cele din urmă frigul dinăuntru îmi aducea aminte de frigul din copilărie şi de o iarnă himerică în care totul, deşi doar pentru o clipă, era alb şi complet încremenit. În mijlocul templului, care pesemne că era săpat în măruntaiele colinei care domină satul, luminat de un con de lumină, am găsit un bărbat care juca şah. Fără să-mi spună nimeni, am ştiut că e Atahualpa. Când m-am apropiat, am văzut peste umărul jucătorului că piesele

negre erau arse. Ce se întâmplase oare? Şeful indian s-a întors să mă scruteze fără prea mult interes şi a spus că cineva aruncase piesele negre în foc. Din ce motiv, din răutate? În loc să răspundă, Atahualpa a mutat regina albă într-un pătrat din câmpul pieselor negre. O s-o mănânce! am gândit. Apoi mi-am zis că nu contează, din moment ce Atahualpa joacă singur. La mutarea următoare, regina albă a fost eliminată de un nebun. La ce foloseşte să joci singur, dacă trişezi? am întrebat. Indianul de data aceasta nici nu s-a întors, doar a arătat cu mâna întinsă spre capătul templului, un spaţiu întunecat suspendat între boltă şi solul de granit. Am făcut câţiva paşi spre locul semnalat şi am văzut un imens şemineu de cărămidă roşie, cu paravan de fier forjat, unde mai era jăratic dintr-un foc care trebuie să fi mistuit sute de buşteni. În cenuşă, ici şi colo, se iveau vârfurile sculptate ale feluritelor figuri de şah. Ce însemna asta? Cu obrajii aprinşi de indignare şi de furie, am făcut cale întoarsă şi i-am strigat lui Atahualpa să joace cu mine. El n-a catadicsit să-şi ridice fruntea de pe tabla de şah. Privindu-l pe îndelete, mi-am dat seama că nu era atât de bătrân cum crezusem la început în mod eronat; degetele lungi şi părul lung şi murdar care aproape că îi acoperea în întregime chipul induceau în eroare. Joacă cu mine dacă eşti bărbat, am strigat, dorind să scap din vis. În spatele meu simţeam prezenţa şemineului ca un organism viu, rece-cald, străin de mine şi străin de indianul îngândurat. De ce să distrugi o frumoasă lucrare de artizanat? am zis. Indianul a râs, însă râsul nu i-a ieşit din gâtlej. Când s-a terminat partida, s-a sculat şi, ducând piesele pe tablă ca pe o tavă, s-a apropiat de şemineu. Am înţeles că are să alimenteze focul şi am hotărât că lucrul cel mai inteligent este să mă uit şi să aştept Din jăratic au apărut din nou flăcări, rapide limbi de foc care n-au întârziat să dispară îndată ce au fost hrănite cu o porţie atât de redusă. Ochii lui Atahualpa acum erau aţintiţi asupra bolţii templului.

Cine eşti? a spus. Mi-am auzit gura rostind un răspuns fantastic: sunt Florian Linden şi îl caut pe ucigaşul lui Karl Schneider, zis şi Charly, turist care îşi petrecea vacanţa în satul acesta. Indianul mi-a aruncat o privire dispreţuitoare şi s-a întors în centrul luminat, unde ca prin miracol îl aşteptau alta tablă şi alte piese. L-am auzit mormăind ceva ininteligibil; l-am rugat să repete; pe ăla l-a omorât marea, l-au omorât duioşia şi prostia lui, au răsunat între pereţii cavernei cuvintele seci în spaniolă. Am înţeles că visul nu mai avea sens, ori se apropia de sfârşit, şi m-am grăbit să pun ultimele întrebări. Piesele de şah erau ofrande aduse unui zeu? Din ce motiv juca singur? Când aveau să se termine toate acestea? (Nici acum nu cunosc semnificaţia acestei întrebări.) Cine mai ştia de existenţa templului şi cum se ieşea din el? Indianul a schiţat prima mişcare şi a oftat. Unde crezi că ne aflăm? a întrebat la rândul lui. Am mărturisit că nu ştiam cu certitudine, dar bănuiam că sub colina templului. Te înşeli, a zis. Unde suntem? Vocea îmi devenea încetul cu încetul isterică. Îmi era teamă, recunosc, şi voiam să ies. Ochii strălucitori ai lui Atahualpa m-au observat prin părul care-i cădea pe faţă ca o cascadă de ape reziduale. Nu ţi-ai dat seama? Cum ai ajuns până aici? Nu ştiu, am spus, mergeam pe plajă… Atahualpa a râs în sinea lui: suntem sub hidrobiciclete, a spus, dacă avem noroc, Arsul are să le închirieze treptat, cu toate că pe vremea asta rea nu e sigur, şi ai să poţi pleca. Ultima mea amintire este că m-am năpustit asupra indianului ţipând… M-am trezit la timp ca să-l primesc pe Ars, dar nu şi la timp ca să fac duş. Zona inghinală şi partea interioară a coapselor îmi ardeau. În Polonia şi pe frontul de Vest am comis două greşeli mari. În Mediterana, Arsul a spulberat rarele corpuri de armată lăsate ca diversiune în partea de vest a Libiei şi în Tunisia. La următoarea rundă am să pierd Italia. Iar în vara lui 44 probabil că voi fi pierdut jocul. Ce se va întâmpla atunci?

22 SEPTEMBRIE

După-amiaza, sau dimineaţa, în momentul acela nu ştiam, când m-am sculat să iau micul dejun, am găsit-o pe Frau Else, pe soţul ei şi pe un tip pe care nu-l mai văzusem niciodată aşezaţi la o masă îndepărtată din restaurant, bând ceai şi mâncând prăjiturele. Necunoscutul, înalt, cu părul blond şi cu tenul foarte bronzat, dădea tonul discuţiei, iar Frau Else şi soţul ei, la anumite intervale, îi elogiau cu râsete frazele spirituale sau glumele, aplecându-se până ce capetele li se uneau şi dând din mâini de parcă ar fi cerut să înceteze avalanşa de poveşti. După ce am şovăit dacă se cuvine să mă alătur grupului, m-am urcat pe un taburet de lângă tejghea şi am comandat cafea cu lapte. Surprinzător, chelnerul s-a străduit să mi-o servească cu o viteză nemaipomenită, ceea ce a produs efecte contrarii: cafeaua s-a vărsat, laptele era prea fierbinte. Aşteptând, mi-am acoperit faţa cu mâinile şi am încercat să scap de coşmar. N-a dat rezultate, astfel că îndată ce am plătit am ieşit ca din puşcă şi m-am închis în camera mea.

Am dormit puţin, iar când m-am trezit aveam ameţeli şi greţuri. Am solicitat o convorbire cu Stuttgart. Aveam nevoie să vorbesc cu cineva şi cine era mai potrivit decât Conrad, încetul cu încetul, m-am simţit ceva mai senin, dar acasă la Conrad n-a răspuns nimeni la telefon. Am anulat convorbirea şi am dat ture prin cameră, fără oprire, contemplând, de fiecare dată când treceam pe lângă masă, dispozitivul defensiv german, ieşind pe balcon, dând lovituri, nu, uşoare lovituri în pereţi şi în uşi, luptându-mă cu caracatiţa de nervi care îşi dezmorţea mădularele în stomacul meu.

Curând după aceea a sunat telefonul. Mă apelaseră de jos, ca să-mi anunţe o vizită. Am spus că nu vreau să văd pe nimeni, dar recepţionera a insistat. Vizitatorul meu nu

avea de gând să plece fără să mă vadă. Era Alfons. Care Alfons? Au rostit un nume de familie de care nu-mi aminteam câtuşi de puţin. Am auzit voci şi certuri. Designerul cu care mă îmbătasem! Am spus răspicat că nu vreau să-l văd, să nu-l lase să urce. În receptor desluşeam acum limpede vocea vizitatorului meu, protestând din pricina lipsei de educaţie, a lipsei de maniere, de prietenie etcetera. Am închis telefonul.

După un minut sau două, nişte urlete sfâşietoare provenind de pe stradă m-au făcut să ies pe balcon. În mijlocul bulevardului Paseo Marítimo, designerul urla spre faţada hotelului. Bietul de el, am dedus, era miop şi nu m-a văzut. Mi-au trebuit câteva secunde ca să înţeleg că nu spunea decât „vierme", de multe ori. Avea părul vâlvoi şi purta o haină muştar cu umeri enormi. O clipă m-am temut că are să-l calce vreo maşină, dar din fericire Paseo Marítimo era aproape pustiu la ora aceea.

Descurajat, m-am întors în pat, dar n-am mai putut să dorm. Insultele încetaseră de ceva timp, cu toate că în capul meu răsunau cuvinte misterioase şi umilitoare. M-am întrebat cine era necunoscutul palavragiu care stătea cu Frau Else. Amantul ei? Un prieten de familie? Medicul? Nu, medicii sunt mai tăcuţi, mai discreţi. Mă întrebam dacă prietenul meu Conrad o mai văzuse pe Ingeborg. Mi-i imaginam pe amândoi plimbându-se de mână pe un bulevard acoperit cu frunze de toamnă. Dacă el n-ar fi atât de timid! Tabloul, după părerea mea destul de probabil, îmi umplea ochii de lacrimi de durere şi de fericire. Cât de mult îi iubeam, în fond, pe amândoi.

Meditând, mi-am dat deodată seama că hotelul e cufundat într-o tăcere invernală. M-a cuprins neliniştea şi am reluat plimbările prin cameră. Fără speranţa de a-mi clarifica ideile, am studiat situaţia strategică: aveam să rezist cel mult trei runde, cu mult noroc patru. Am tuşit, am vorbit cu voce tare, am căutat printre foile caietului

meu o vedere pe care apoi am scris auzind sunetul pixului care aluneca pe suprafaţa cartonată. Am recitat versurile lui Goethe:

Dar cât timp nu-ţi este dată
După vorbă: mori şi-nvie!
Pe pământ eşti jalnic oaspe,
Umbră doar tu-i faci, pustie[10].
(Und solang du das nicht hast, / Dieses: „Stirb und werde!” /
Bist du nur ein trüber Gast lauf der dunklen Erde)

Totul zadarnic. Am încercat să-mi alin singurătatea, vulnerabilitatea, sunându-i pe Conrad, pe Ingeborg, pe Franz Grabowski, dar n-a răspuns nimeni. Un moment m-am gândit că la Stuttgart nu mai e nici ţipenie. Am dat telefoane la întâmplare, deschizând agenda ca pe un evantai. Destinul mi-a format numărul lui Mathias Müller, fraierul de la *Marşuri forţate,* unul dintre duşmanii mei declaraţi. El era acasă. Surpriza presupun că a fost reciprocă.

Vocea lui Müller, căutat masculină, se potriveşte cu străduania lui de a nu exterioriza vreo emoţie. Astfel, cu răceală, mi-a urat bun venit acasă. Fireşte, credea că m-am întors. De asemenea, fireşte, spera că îl căutam ca să-i adresez o invitaţie profesională, ca de exemplu să pregătim împreună comunicările de la Paris. L-am dezamăgit. Eram încă în Spania. Am auzit ceva despre asta, a minţit. A adoptat numaidecât o atitudine defensivă, de parcă a-i telefona din Spania ar fi constituit în sine o cursă sau o insultă. Te-am sunat la întâmplare, i-am spus. Tăcere. Stau închis în camera mea şi dau telefoane la întâmplare, tu eşti câştigătoruL Am râs în hohote şi Müller

[10] Goethe, *Dor ferice*, în *Poezia,* 1, *Divanul occidental oriental,* traducere de Lucian Blaga, Univers, Bucureşti, 1984, p. 212 (n. tr.).

a încercat în van să mă imite. A reuşit să scoată doar un soi de croncănit.

— Eu sunt câştigătorul, a repetat.

— Aşa e. Ar fi putut să fie orice alt locuitor din Stuttgart, dar ai fost tu.

— Am fost eu. Păi, luai numerele dintr-o carte de telefoane sau din agenda ta?

— Din agenda mea.

— Atunci n-am avut *atâta* noroc.

Deodată, vocea lui Müller s-a transformat substanţial. Am avut impresia că vorbeam cu un copil de zece ani care dădea frâu liber ideilor celor mai nesăbuite. Ieri l-am văzut pe Conrad, a zis, la club, e foarte schimbat, ştiai? Conrad? De unde să ştiu, dacă sunt în Spania de o veşnicie? Se pare că în vara asta cineva l-a vânat, în sfârşit. L-a vânat? Da, l-a doborât, l-a nimerit, l-a lichidat, l-a supus, l-a ciuruit. E îndrăgostit, a conchis. Conrad îndrăgostit? La celălalt capăt al firului s-a auzit un aha de încuviinţare şi apoi am păstrat amândoi o tăcere stânjenitoare, de parcă am fi înţeles că spuseserăm prea multe. În final, Müller a zis: Elefantul a murit. Cine dracu era Elefantul? Câinele meu, a zis şi a izbucnit într-un torent de sunete onomatopeice: oink, oink, oink. Aşa face porcul! Câinele lui lătra ca un porc? La revedere, am zis grăbit şi am închis.

Pe înserat am sunat la recepţie şi am întrebat de Clarita. Recepţionera mi-a spus că nu este. Am crezut că simt o urmă de silă în răspuns. Cu cine vorbesc? Bănuiala că e Frau Else, care-şi preface vocea, mi s-a strecurat în inimă ca un film de groază cu piscine pline de sânge. Cu Nuria, recepţionera, a spus vocea. Ce mai faceţi, doamnă Nuria? am salutat în germană. Foarte bine, mulţumesc, dar dumneavoastră? a răspuns, tot în germană. Bine, bine, nemaipomenit. Nu era Frau Else. Corpul meu, cuprins de convulsii de fericire, s-a rostogolit prin pat până a căzut şi s-a lovit. Cu faţa îngropată în mochetă am dat drumul

tuturor lacrimilor acumulate în după-amiaza aceea. Apoi am făcut baie, m-am bărbierit şi am continuat să aştept.

Primăvara lui 44. Pierd Spania şi Portugalia, Italia (în afară de Trieste), ultimul cap de pod pe malul vestic al Rinului, Ungaria, Königsberg, Gdansk, Cracovia, Breslau, Poznan, Lodz (la est de Oder păstrez doar Kolobrzeg), Belgrad, Sarajevo, Ragusa (din Iugoslavia păstrez doar Zagreb), patru corpuri blindate, zece corpuri de infanterie, paisprezece factori aerieni…

23 SEPTEMBRIE

Un zgomot de pe stradă mă trezeşte brusc. Mă ridic în capul oaselor şi nu izbutesc să aud nimic. Totuşi, senzaţia că m-a strigat cineva e puternică şi nedesluşită. Mă duc pe balcon în chiloţi: soarele încă n-a ieşit, sau poate a apus, şi la uşa hotelului e oprită o ambulanţă cu toate luminile aprinse. Între partea din spate a ambulanţei şi scările hotelului sunt trei oameni care vorbesc încet, deşi dau energic din mâini. Vocile lor ajung până la balcon prefăcute într-un murmur de neînţeles. La orizont pluteşte o lumină albastru închis cu striuri fosforescente ca un preludiu de furtună. Paseo Marítimo e pustiu, cu excepţia unei umbre care se pierde pe trotuarul ce mărgineşte marea în direcţia zonei campingurilor, care la ora asta (dar cât e ceasul?) seamănă cu o cupolă cenuşiu lăptos, ca un bulb în curba încropită de plajă. În celălalt capăt, luminile portului s-au estompat sau încă nu s-au aprins în totalitate. Asfaltul de pe Paseo e umed şi se poate ghici uşor că a plouat. Deodată, un ordin îi pune în mişcare pe bărbaţii care aşteaptă. Uşile hotelului şi ale ambulanţei se deschid simultan şi o targă coboară treptele, transportată de doi infirmieri. Lângă ei, puţin rămaşi în urmă, la nivelul capului celui care zace, îndatoritori, apar Frau Else, îmbrăcată într-un pardesiu lung şi roşu, şi insul flecar şi bronzat, urmaţi de recepţioneră, supraveghetor, un chelner, doamna grasă de la bucătărie. Pe targă, acoperit până la gât cu o pătură, se află soţul lui Frau Else. Coborârea treptelor este, sau aşa pare, cât se poate de prudentă. Toată lumea îl contemplă pe bolnav. Acesta, cu faţa în sus şi cu un gest dezolat, murmură instrucţiuni pentru coborâre. Nu-l ia nimeni în seamă. În clipa aceea ni se întâlnesc privirile în spaţiul transparent (şi tremurător) dintre balcon şi stradă.

Aşa:

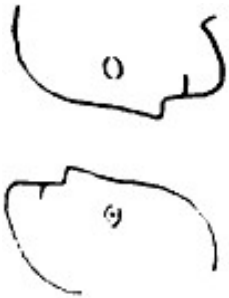

După ce se închid uşile, ambulanţa porneşte cu sirena aprinsă, în ciuda faptului că nu se zăreşte nicio maşină pe Paseo, lumina care străbate ferestrele mari de la etajul întâi descreşte în intensitate şi tăcerea învăluie din nou Del Mar.

Vara lui 44. Aidoma lui Krebs, Freytag-Loringhoven, Gerhard Boldt, caligrafiez părţile războiului, cu toate că îl ştiu pierdut. Furtuna n-a întârziat, s-a dezlănţuit, iar acum ploaia izbeşte balconul deschis cu o mână foarte lungă şi ciolănoasă, în mod nedesluşit maternă, care ar vrea să mă avertizeze în privinţa pericolelor trufiei. Uşile hotelului nu sunt supravegheate şi drept urmare Arsul a urcat fără probleme în camera mea. Marea creşte, murmură în baie, unde l-am dus să-şi usuce părul cu un prosop. E momentul ideal ca să-l lovesc, dar nu-mi clintesc niciun muşchi. Capul Arsului, învelit în prosop, exercită asupra mea o fascinaţie rece şi luminoasă. Sub picioare i se formează o mică baltă de apă. Înainte de a începe să jucăm, îl oblig să se dezbrace de tricoul ud şi să-şi pună unul de-al meu. Îi e cam strâmt, dar măcar e uscat. Arsul, de parcă în acest punct al relaţiei noastre ar fi cât se poate de normal să-i dăruiesc lucruri, şi-l pune fără să spună nimic. E sfârşitul verii şi e sfârşitul jocului. Frontul de pe Oder şi frontul de pe Rin se destramă la primul atac. Arsul se mişcă în jurul

mesei de parcă ar dansa. Poate că tocmai asta face. Ultimul meu cerc defensiv este la Berlin – Szczecin – Bremen – Berlin, iar restul, inclusiv armatele din Bavaria şi nordul Italiei, rămâne neaprovizionat. Unde-ai să dormi în noaptea asta, Arsule? zic. Acasă la mine, răspunde Arsul. Celelalte întrebări, care sunt multe, mi se împotmolesc în gâtlej. După ce ne luăm rămas-bun, mă instalez pe balcon şi contemplu noaptea ploioasă. Destul de mare ca să ne înghită pe toţi. Mâine am să fiu învins, nu încape îndoială.

24 SEPTEMBRIE

M-am trezit târziu şi fără poftă de mâncare. Mai bine aşa, fiindcă nu mai am prea mulţi bani. Ploaia nu s-a domolit. La recepţie, când întreb de Frau Else, mi se spune că e la Barcelona sau la Gerona, „la Spitalul Mare”, lângă soţul ei. Despre gravitatea stării acestuia, comentariile sunt categorice: moare. Micul meu dejun a constat în cafea cu lapte şi un croasant. La restaurant mai era un singur chelner pentru a servi cinci bătrâni din Surinam şi pe mine. Del Mar, deodată, s-a golit.

Pe la cinci după-amiaza, când eram aşezat pe balcon, mi-am dat seama că nu-mi mai funcţiona ceasul. Am încercat să-l întorc, să-l lovesc, dar fără niciun rezultat. De când era oare aşa? O avea vreo semnificaţie? Asta am sperat. Printre vergelele balconului am observat puţinii trecători străbătând în grabă Paseo Marítimo, l-am identificat pe Lup şi pe Miel, îndreptându-se spre port, îmbrăcaţi în jachete identice de doc. Am ridicat o mână ca să-i salut, însă bineînţeles că nu m-au văzut. Păreau doi căţeluşi, sărind peste bălţi, împingându-se şi râzând.

Curând după aceea am coborât în sala de mese. Acolo se aflau iarăşi bătrânii din Surinam, strânşi cu toţii în jurul unei *paellera*[11] debordând de orez galben şi de fructe de mare. M-am aşezat la o masă apropiată şi am cerut un hamburger şi un pahar cu apă. Surinamezii vorbeau foarte repede, habar n-am dacă în olandeză sau în limba lor maternă, iar zumzetul vocilor lor a reuşit să mă liniştească un moment. Când a apărut ospătarul cu hamburgerul, l-am întrebat dacă aceia erau singurii oameni din hotel. Nu, mai sunt şi alţi clienţi, care în timpul zilei fac excursii cu autocarul. Persoane de vârsta a treia, a spus. Vârsta a treia? Ce ciudat. Şi se întorc foarte târziu? Târziu şi făcând

[11] Recipient în formă de tigaie mare, cu două mânere, în care se găteşte *paella,* orezul tradiţional din estul Spaniei (n. tr.).

mare tămbălău, a spus ospătarul. După ce am mâncat, m-am întors în camera mea, am făcut un duş fierbinte şi m-am culcat.

M-am trezit la timp ca să-mi fac valizele şi ca să cer o convorbire cu taxă inversă cu Germania. Romanele pe care le adusesem ca să le citesc pe plajă (şi pe care nici măcar nu le răsfoisem) le-am lăsat pe noptieră, pentru ca Frau Else să le găsească la întoarcere. Am păstrat doar romanul cu Florian Linden. După o clipă, recepţionera m-a anunţat că pot vorbi. Conrad acceptase convorbirea. I-am spus în câteva cuvinte că mă bucur să discut cu el şi, cu puţin noroc, în curând avem să ne vedem. La început Conrad s-a arătat puţin cam ursuz şi distant, dar nu i-a trebuit prea mult ca să înţeleagă gravitatea celor ce se pregăteau. E despărţirea finală? a întrebat într-un mod destul de ridicol. Am spus că nu, cu toate că vocea îmi suna din ce în ce mai şovăitoare. Înainte de a închide ne-am adus aminte de seratele de la club, partidele grandioase şi memorabile şi am râs cu gura până la urechi când i-am povestit de convorbirea mea cu Mathias Müller. Ai grijă de Ingeborg, am rostit înainte de a-mi lua rămas-bun. Aşa am să fac, a promis Conrad solemn.

Am crăpat uşa şi am aşteptat. Zgomotul liftului a precedat sosirea Arsului. Era de ajuns o privire ca să observi că încăperea are un aspect diferit de cel din serile anterioare, valizele erau lângă pat, într-un loc foarte vizibil, însă Arsul nici nu s-a uitat la ele. Ne-am aşezat, eu pe pat şi el lângă masă, iar o clipă nu s-a întâmplat nimic, de parcă am fi dobândit capacitatea de a intra şi de a ieşi după bunul plac dintr-un iceberg. (Acum, când mă gândesc la asta, chipul Arsului mi se înfăţişează complet alb, dat cu făină, lunar, deşi sub stratul subţire de fard i se ghicesc cicatricele.) Iniţiativa îi aparţinea şi nu avea nevoie să calculeze nimic, nu-şi adusese carnetul, dar toate BRP-urile din lume erau ale lui, a lansat armatele ruse asupra

Berlinului şi l-a cucerit. Cu armatele anglo-americane a avut grijă să distrugă unităţile pe care eu le-aş fi putut trimite ca să recuceresc oraşul. Atât de uşoară era victoria. Când mi-a venit rândul, am încercat să mişc rezerva blindată din zona Bremenului şi m-am ciocnit de zidul Aliaţilor. De fapt, a fost o mişcare simbolică. Imediat după aceea mi-am recunoscut înfrângerea şi m-am predat. Şi acum, ce facem? am zis. Arsul a scos un oftat de uriaş şi a ieşit pe balcon. De acolo mi-a făcut semn să-l urmez. Ploaia şi vântul se înteţeau, făcând să se încline curmalii de pe Paseo. Degetul Arsului a indicat în faţă, pe deasupra contrafortului. Pe plajă, unde se înălţa castelul de hidrobiciclete, am văzut o lumină, tremurândă şi ireală, ca un foc al Sfântului Elmo. O lumină înăuntrul hidrobicicletelor? Arsul a vuit ca ploaia. Nu mi-e ruşine să mărturisesc că m-am gândit la Charly, un Charly transparent venit de pe lumea cealaltă ca să-mi deplângă distrugerea. Eram cu siguranţă foarte aproape de delir. Arsul a zis: „Haide, nu putem da înapoi” şi l-am urmat. Am coborât scările hotelului, trecând pe la recepţia luminată şi goală, până ne-am aflat amândoi în mijlocul bulevardului. Ploaia care mi-a biciuit atunci chipul m-a agasat. M-am oprit şi am strigat: cine e acolo? Arsul n-a răspuns şi a înaintat pe plajă. Fără să mă gândesc, am luat-o la fugă după el. În faţa mea s-a ivit deodată colosul hidrobicicletelor asamblate. Nu ştiu dacă din cauza ploii sau a valurilor din ce în ce mai mari, aveai impresia că hidrobicicletele se afundă în nisip. Ne afundam oare cu toţii? Mi-am amintit de noaptea când m-am târât pe furiş până aici ca să ascult sfaturile războinice ale necunoscutului pe care apoi l-am luat drept soţul lui Frau Else. Mi-am amintit căldura de atunci şi am comparat-o cu căldura pe care o simţeam acum în tot corpul. Lumina pe care o văzuserăm de pe balcon clipea furioasă înăuntrul colibei. M-am sprijinit cu amândouă mâinile, într-un gest în

care se amestecau hotărârea şi istovirea, de un ieşind de flotor şi, printre crăpături, am încercat să disting cine putea să fie lângă lumină; a fost zadarnic. Am împins cu toată puterea, încercând să dezarborez structura, şi n-am reuşit decât să-mi umplu mâinile de zgârieturi produse de suprafaţa de lemn şi de fier vechi. Castelul avea tăria granitului. Arsul, pe care câteva secunde încetasem să-l supraveghez, era cu spatele la hidrobiciclete, absorbit în contemplarea furtunii. Cine-i acolo? Vă rog, răspundeţi, am strigat. Fără să aştept un improbabil răspuns, am încercat să escaladez coliba, dar acolo am făcut un pas greşit şi am căzut pe burtă în nisip. Când m-am ridicat, deşi pe jumătate, am văzut că Arsul e în faţa mea. M-am gândit că nu mai pot să fac nimic. Mâna Arsului m-a înhăţat de gât şi a tras în sus. Am dat vreo două palme, absolut inutile, şi am vrut să-l calc în picioare, dar membrele îmi erau ca de lână. Deşi nu cred că Arsul mă auzea, am murmurat că eu nu sunt nazist, că eu n-am nicio vină. În rest, nu puteam să fac nimic, forţa şi dârzenia Arsului, inspirate de furtună şi de hulă, erau irezistibile. Începând din momentul acela, amintirile îmi sunt vagi şi fragmentare. Am fost ridicat ca o marionetă şi, contrar aşteptărilor mele (moarte în apă), am fost transportat târâş spre deschizătura colibei de hidrobiciclete. Nu m-am împotrivit, n-am mai implorat, n-am închis ochii decât când, luat de gât şi dintre picioare, am început călătoria spre interior; atunci am închis într-adevăr ochii şi m-am văzut pe mine însumi instalat în altă zi, nu atât de neagră, dar nici luminoasă, ca „jalnicul oaspe pe pământ” şi l-am văzut pe Ars plecând din sat şi din ţară pe un drum şerpuit, făcut din desene animate şi coşmaruri (dar din ce ţară? din Spania? din Comunitatea Economică Europeană?), ca veşnicul îndurerat. Am deschis ochii când m-am simţit eşuând pe nisip, la câţiva centimetri de o lampă de camping cu gaz. Nu mi-a trebuit mult să înţeleg, în vreme ce mă zvârcoleam ca un vierme, că sunt singur şi

că nu fusese niciodată nimeni lângă lampă; că aceasta rămăsese aprinsă în furtună tocmai pentru ca eu s-o văd de pe balconul hotelului. Afară, mergând în cercuri în jurul fortăreţei, Arsul râdea. Puteam să-i aud paşii îngropându-i-se în nisip şi râsul limpede, fericit, ca de copil. Cât timp am stat acolo, în genunchi, printre puţinele lucruri ale Arsului? Nu ştiu. Când am ieşit, nu mai ploua şi zorii începeau să se ivească la orizont. Am stins lampa şi m-am căţărat, ieşind din spărtură. Arsul era aşezat cu picioarele încrucişate, uitându-se spre răsărit, departe de hidrobicicletele lui. Ar fi putut foarte bine să fie mort şi să-şi menţină mai departe echilibrul. M-am apropiat, nu prea mult, şi i-am spus adio.

25 SEPTEMBRIE, BARUL CASANOVA. LA JONQUERA

Când s-a crăpat de ziuă am părăsit Del Mar; am dat ocol alene în maşină pe Paseo Marítimo, având grijă ca zgomotul motorului să nu deranjeze pe nimeni. La nivelul hotelului Costa Brava am întors şi am parcat în zona rezervată automobilelor, unde la începutul vacanţei noastre Charly ne-a arătat placa lui de windsurf. În timp ce mă îndreptam spre hidrobiciclete, n-am văzut pe nimeni pe plajă, în afară de doi alergători în trening, care se pierdeau în direcţia campingurilor. Ploaia încetase de mult; din puritatea văzduhului se intuia că are să fie o zi însorită. Totuşi, nisipul era încă ud. Când am ajuns la hidrobiciclete, am ascultat cu atenţie, să disting vreun zgomot care să trădeze prezenţa Arsului, şi am crezut că percep un sforăit uşor dinăuntru, dar nu sunt sigur. Adusesem într-o sacoşă de plastic Al Treilea Reich. L-am aşezat cu băgare de seamă pe prelata care acoperea hidrobicicletele şi am revenit la maşină. La nouă dimineaţa am plecat din sat. Străzile erau pe jumătate pustii, motiv din care am gândit că era, probabil, vreo festivitate locală. Toată lumea părea să fie în pat. Pe autostradă circulaţia a devenit mai intensă, cu maşini cu numere franceze şi germane, mergând în aceeaşi direcţie ca mine.

Acum sunt în La Jonquera…

30 SEPTEMBRIE

Trei zile am stat fără să mă întâlnesc cu nimeni. Ieri, în sfârşit, am trecut pe la club, convins în sinea mea că nu e o idee bună să-mi văd vechii prieteni, cel puţin deocamdată. Conrad era aşezat la una dintre mesele cele mai îndepărtate. Avea părul mai lung şi nişte cearcăne adânci, de care eu nu-mi aduceam aminte. L-am privit un moment fără să spun nimic, în vreme ce ceilalţi veneau să mă salute. Bună, campionule. Cu ce simplitate şi căldură eram primit şi, totuşi, n-am simţit decât amărăciune! Când m-a văzut, în toiul tumultului, Conrad s-a apropiat fără grabă şi mi-a întins mâna. Era un salut mai puţin entuziast decât al celorlalţi, dar mai sincer, care a avut un efect balsamic asupra spiritului meu; m-a făcut să mă simt acasă. Curând s-au întors cu toţii la mese şi au început noi lupte. Conrad a cerut să fie înlocuit şi m-a întrebat dacă vreau să stăm de vorbă în club sau afară. Am spus că aş prefera să facem câţiva paşi. Am stat împreună, bând cafea şi vorbind despre orice, mai puţin despre ceea ce conta cu adevărat, acasă la mine, până după miezul nopţii, moment în care m-am oferit să-l însoţesc până acasă la el. Tot drumul în maşină l-am făcut în tăcere. N-am vrut să urc. Îmi era somn, i-am explicat. Când ne-am luat rămas-bun, Conrad mi-a spus că, dacă am nevoie de bani, să nu ezit să-i cer. Probabil că voi avea nevoie de nişte bani. Ne-am strâns din nou mâinile mai îndelung şi mai sincer decât înainte.

INGEBORG

Niciunul dintre noi nu avea intenţia să facă dragoste şi în cele din urmă am ajuns în pat. Ne-a influenţat dispoziţia senzuală a mobilelor, covoarelor şi diverselor obiecte cu care Ingeborg şi-a redecorat spaţioasa cameră şi muzica unei cântăreţe americane al cărei nume nu mi-l amintesc, precum şi înserarea, de culoare indigo, tihnită ca puţine seri de duminică. Asta nu înseamnă că ne-am reînnodat relaţia de cuplu; hotărârea de a fi în continuare doar prieteni este irevocabilă de ambele părţi şi va fi cu siguranţă mai benefică decât anterioara noastră legătură. Diferenţa între o situaţie şi alta, ca să fiu sincer, nu e mare. Bineînţeles că a trebuit să-i povestesc unele dintre lucrurile care s-au întâmplat în Spania după plecarea ei. I-am vorbit în primul rând despre Clarita şi despre găsirea corpului lui Charly. Ambele poveşti au impresionat-o profund. În schimb, mi-a dezvăluit ceva ce nu ştiu dacă să consider grotesc sau amuzant. Conrad, în timpul absenţei mele, a încercat să înceapă o idilă cu ea. Se înţelege de la sine că s-a purtat întotdeauna absolut corect. Şi ce s-a întâmplat? am zis, surprins. Nimic. Te-a sărutat? A vrut, dar i-am tras o palmă. Ingeborg şi eu am râs cu poftă, dar după aceea mie mi-a fost milă.

HANNA

Am vorbit cu Hanna la telefon. Mi-a spus că Charly sosise la Oberhausen într-o pungă de plastic de cincizeci de centimetri, cam ca o pungă de gunoi super, asta îi povestise fratele mai mare al lui Charly, care s-a ocupat de primirea rămăşiţelor şi de formalităţile birocratice. Fiul Hannei e foarte bine. Hanna e fericită, după cum spune, şi are de gând să-şi mai facă vacanţele în Spania. „Asta i-ar fi plăcut lui Charly, nu crezi?” Am răspuns că da, că poate. Dar ţie ce ţi s-a întâmplat, de fapt? zice Hanna. Biata Ingeborg a crezut totul, dar eu sunt mai bătrână, nu-i aşa? Nu mi s-a întâmplat nimic, am spus. Ce ţi s-a întâmplat ţie? După un moment (se aud voci, Hanna nu e singură) spune: mie?… Veşnica poveste.

20 OCTOMBRIE

Mâine încep să lucrez în administraţia unei întreprinderi care se ocupă cu fabricarea lingurilor, furculiţelor, cuţitelor şi a altor lucruri înrudite. Orarul e similar cu cel pe care îl aveam înainte şi salariul e puţin mai mare.

De când m-am întors practic abstinenţa de la jocuri. (Mint, săptămâna trecută am jucat cărţi cu Ingeborg şi colega ei de apartament.) Nimeni din cercul meu, căci continui să mă duc la club de două ori pe săptămână, nu şi-a dat seama. Acolo îmi pun dezinteresul pe seama suprasaturării ori a faptului că *scriu* despre jocuri. Ce departe de adevăr sunt! Comunicarea pe care urma s-o prezint la Paris o redactează Conrad. Singura mea contribuţie va fi s-o traduc în engleză. Dar acum, când încep o nouă etapă profesională, nici asta nu e sigur.

VON SEECKT

Astăzi, după o lungă plimbare pe jos, i-am spus lui Conrad că, gândindu-ne bine şi spunând-o în două cuvinte, noi toţi eram ca nişte fantome ce aparţineau unui Stat Major fantomă, exersând în continuu pe table de *wargames.* Manevre la scală. Îţi aminteşti de Von Seeckt? Părem ofiţerii lui, care-şi bat joc de legalitate, umbre care joacă cu umbre. În seara asta eşti poet, a zis Conrad. Fireşte, n-a înţeles nimic. Am adăugat că probabil n-am să merg la Paris. La început Conrad a crezut că îmi e imposibil din pricina slujbei şi a acceptat, dar, când i-am spus că la birou îşi iau vacanţă cu toţii în decembrie şi că motivul era altul, a adoptat o atitudine de jignire personală şi un răstimp n-a mai vorbit cu mine. E ca şi cum m-ai lăsa singur în faţa leilor, a spus. Am râs cu poftă: suntem gunoiul lui Von Seeckt, dar ne iubim, nu-i aşa? La sfârşit, a râs şi Conrad, deşi cu tristeţe.

FRAU ELSE

Am vorbit la telefon cu Frau Else. O convorbire rece şi energică. Ca şi cum niciunul dintre noi n-ar fi avut nimic mai bun de făcut decât să ţipe. Soţul meu a murit! Eu sunt bine, ce pot să fac! Clarita e şomeră! Vremea e frumoasă! Mai sunt încă turişti în sat, dar Del Mar e închis! Curând am să plec în concediu în Tunisia! Am presupus că hidrobicicletele nu mai erau. În loc să întreb direct de Ars, am pus o întrebare prostească. Am zis: plaja e goală? Cum altfel să fie! Goală, bineînţeles! De parcă toamna ne-ar fi surzit. Ce importanţă mai are. Înainte de a ne lua rămas-bun, Frau Else mi-a amintit că am uitat nişte cărţi la ea la hotel şi mi-a spus că are de gând să mi le trimită prin poştă. Nu le-am uitat, am spus, le-am lăsat ca să le ai tu. Cred că s-a emoţionat puţin. Apoi ne-am spus noapte bună şi am închis.

CONGRESUL

Am hotărât să-l însoţesc pe Conrad la Congres şi *să privesc.* Primele zile au fost plicticoase şi, cu toate că am făcut ocazional pe translatorul între colegi germani, francezi şi englezi, fugeam îndată ce aveam puţin timp liber şi în restul zilei făceam lungi plimbări prin Paris. Cu mai mult sau mai puţin succes, au fost citite toate comunicările, toate jocurile au fost jucate şi toate proiectele pentru o Federaţie Europeană a jucătorilor au fost schiţate şi suportate cu resemnare. Din punctul meu de vedere, am ajuns la concluzia că optzeci la sută dintre participanţi aveau nevoie de asistenţă psihiatrică. Pentru a mă consola, îmi repetam că sunt inofensivi, iar şi iar, şi în cele din urmă am sfârşit prin a o accepta, întrucât era lucrul cel mai bun pe care puteam să-l fac. Piesa de rezistenţă a fost sosirea lui Rex Douglas şi a americanilor. Rex e un tip de vreo patruzeci şi ceva de ani, înalt, robust, cu un păr des, şaten strălucitor (îşi dă oare cu briantină? Cine ştie?), care împrăştie energie oriunde s-ar duce. Se poate afirma că a fost steaua indiscutabilă a Congresului şi primul promotor al tuturor ideilor care s-au lansat, oricât de bizare sau de stupide ar fi fost. În ceea ce mă priveşte, am preferat să nu-l salut, deşi, ca să nu păcătuiesc faţă de adevăr, mai potrivit ar fi să spun că am preferat să nu fac efortul de a mă apropia de el, care era înconjurat în permanenţă de un nor de organizatori ai Congresului şi de admiratori. În ziua când a ajuns, Conrad a schimbat câteva cuvinte cu el şi seara, acasă la Jean-Marc, unde eram cazaţi, a vorbit doar despre cât de interesant şi de inteligent era Rex. Se spune chiar că a jucat o partidă de Apocalipsă, noul joc lansat pe piaţă de editura lui, dar în după-amiaza aceea eu nu eram şi n-am putut să-l văd. Şansa mea a venit în penultima zi a Congresului. Rex se întâlnise cu un grup de germani şi de italieni, iar eu mă

aflam la vreo cinci metri, la masa de expoziţie a grupului de la Stuttgart, când m-am auzit strigat. Acesta este Udo Berger, campionul ţării noastre. Când m-am apropiat, ceilalţi s-au dat la o parte şi am rămas faţă în faţă cu Rex Douglas. Am vrut să spun ceva, dar singurele cuvinte pe care le-am găsit mi-au ieşit nedesluşite şi incoerente. Rex mi-a întins mâna. Nu şi-a amintit de scurta noastră relaţie epistolară, ori a preferat să n-o facă publică. Şi-a reluat numaidecât discuţia cu un tip din grupul de la Köln, iar eu am zăbovit un moment ascultând, cu ochii pe jumătate închişi. Vorbeau despre Al Treilea Reich şi despre strategiile ce trebuiau utilizate cu noile variante, pe care le adăugase Beyma. La Congres se juca un Al Treilea Reich, iar eu nici măcar nu mă dusesem să dau o raită prin perimetrul de jocuri! Din ce au spus am dedus că tipul din Köln reprezenta Germania şi cursul războiului ajunsese într-un punct mort.

— Asta e bine pentru tine, a spus brusc Rex Douglas.

— Da, dacă ne agăţăm de ce am cucerit, ceea ce va fi o acţiune dificilă, a răspuns cel din Köln.

Ceilalţi au încuviinţat. Au lăudat un jucător francez, căpitanul echipei care reprezenta URSS, şi imediat au început să facă planuri pentru cina din seara aceea, altă cină, ca toate celelalte, de înfrăţire. Fără ca nimeni să-şi dea seama, m-am îndepărtat de grup. M-am întors la masa de la Stuttgart, goală, cu excepţia proiectelor sponsorizate de Conrad, am aranjat-o puţin, am pus o revistă ici, un joc colo şi am plecat fără să fac zgomot din incinta Congresului.